

Dưới Ánh Mặt Trời

Contents

Dưới Ánh Mặt Trời	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	12
7. Chương 7	14
8. Chương 8	16
9. Chương 9	18
10. Chương 10	20
11. Chương 11	22
12. Chương 12	23
13. Chương 13	27
14. Chương 14	29
15. Chương 15	30
16. Chương 16	32
17. Chương 17	34
18. Chương 18	36
19. Chương 19	40
20. Chương 20	41
21. Chương 21	43
22. Chương 22	46
23. Chương 23	48
24. Chương 24	51
25. Chương 25	53
26. Chương 26	55
27. Chương 27	57
28. Chương 28	59
29. Chương 29	61
30. Chương 30	63
31. Chương 31	65
32. Chương 32	68
33. Chương 33	69
34. Chương 34	72
35. Chương 35	74
36. Chương 36: Pn1 – Phiên Ngoại Rau Trộn –	77

Dưới Ánh Mặt Trời

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ tiểu thuyết, oan gia, 1×1, cường công nhược thụ, ăm áp bình thần, HEEdit: Phùng Điệp”Lục Y Minh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duoi-anh-mat-troi>

1. Chương 1

Lục Y Minh chậm rãi bước đi trên cây cầu bằng gỗ cạnh bờ biển, đúng lúc thủy triều đang lên, cái biển dựng thẳng đứng nhắc nhở người bơi chú ý đám đá ngầm chỉ còn cao hơn mực nước biển có chút xíu, nước biển dưới chân từng đợt từng đợt ập tới, đập vào đám đá bên cạnh, rồi lui ra. Một lần rồi lại một lần như thế, Lục Y Minh chậm rãi thở phào một hơi. Nổi chua xót bành trướng trong ***g ngực lúc trước dần dần hạ xuống, cậu cầm tay vào túi quần, bước từng bước từng bước về phía trước.

Nhất thời nhớ tới lời nói lúc trước của một đàn anh, thay đổi thật tốt, nhỏ thôi, ở chỗ nào, bước vài bước là đã đến.

Cũng không phải thế, mà là bước lên vài bước, giải phóng ước mơ về hạnh phúc và hy vọng của mình ra.

Lục Y Minh cười khổ, rồi sau đó nâng hai tay xoa nắn dưới đầu mình, như thể muốn xoa cho rơi những thứ mới nhìn qua kia.

“Y Minh... ?” Còn chưa thả tay xuống, Lục Y Minh đã nghe thấy một tiếng gọi tên mình không lớn từ phía sau, vừa quay đầu lại Lục Y Minh đã sợ run lên, người này, đã qua nhiều năm thế rồi mà sao anh ta vẫn nhớ.

Dưới trời chiều, ánh mặt trời vàng ảm áp đã không còn gay gắt nữa, thế mà lại giống như dùng phép thuật, khiến cho toàn thân cao thấp của người kia đều được bao quanh bởi một tầng ánh sáng nhu hòa.

“Anh!” Lục Y Minh vừa mới một mực khổ sở, nay lại chứng kiến dáng cười mình ưa thích quen thuộc, nội tâm thoáng cái đã cảm thấy ủy khuất vô cùng, cảm xúc phức tạp đan xen khiến cho Lục Y Minh không sao nói rõ, cậu bước tới vòng hai tay qua cổ người kia, chôn đầu vào một bên gáy anh. Hành động này rõ ràng là của một đứa trẻ bị ủy khuất, nhìn thấy người mình ý lại được mới làm ra.

Cái người vừa gọi tên Lục Y Minh, người cậu gọi là anh ấy, sau khi bị Lục Y Minh ôm lấy, cơ thể lật tức cứng nhắc một chút, nhưng chỉ là trong một tích tắc, nhanh đến độ Lục Y Minh cũng không cảm thấy gì.

Lục Y Minh cảm thấy sau lưng mình có thêm hai cánh tay, nhẹ nhàng vỗ lấy lưng cậu, bên tai là giọng nói dịu dàng trầm thấp: “Y Minh, có chuyện gì thế?”

“Lý tổng, mị lực của anh cũng thật lớn cơ. Đến cả nơi này mà vẫn có người yêu thương nhưng nhớ!” Lục Y Minh chưa trả lời đã nghe thấy bên cạnh dường như có người nói gì đó, ý tứ của cái đoạn yêu thương nhưng nhớ cái gì gì đó,...hình như là chỉ mình.

Lục Y Minh buông tay ra, lùi về phía sau một bước, nhìn nhìn mấy người đàn ông khoảng ba mươi tuổi hoàn toàn xa lạ đứng cách đó mấy bước, Lục Y Minh quay đầu nhìn nhìn vị Lý tổng trong miệng bọn họ, lại nhớ tới lời nói của bọn họ khi nãy, mặt bắt giắc đỏ lên, mắt cũng rưng rưng.

Cũng không phải, đây là bờ biển, người đến kẻ đi. Hai tên đàn ông ôm cứng nhau một chỗ, khó trách sao người ta lại giấu cợt.

Lý Vân Ca chứng kiến cảnh Y Minh đỏ mặt, tâm tình chẳng hiểu sao thoáng cái đã tốt lên.

“Nói linh tinh cái gì thế, đây là thằng nhóc lớn lên cùng tôi, một mực kêu tôi bằng anh. Nhiều năm rồi không gặp, ai ngờ lại gặp nhau ở đây. Mới ôm nhau có chút, mấy người đã tới nói bậy bạ cái chi?”

“Ồ, thì ra là bạn từ nhỏ của Lý tổng, thật ngại quá!” Một người khác mỉm cười nói.

“Đến đây, tôi giới thiệu với các anh, Lục Y Minh, học sinh nghiên cứu của đại học Luật. Hai nhà bọn tôi ở lầu trên lầu dưới, quen biết nhau đã vài chục năm.” Lý Vân Ca thò tay nắm lấy vai Lục Y Minh, giới thiệu với bốn người bên cạnh.

“Ai, Lý tổng à, cậu Lục này lớn lên khá đấy, đầu óc cũng khá. Xem ra tâm nhân của ông trời cũng không phải bình thường mới đem hai người dính vào nhau đâu.” Nghe giọng nói, cũng biết đó là người vừa nói cái đoạn “Yêu thương nhưng nhớ” kia.

Lục Y Minh ngẩng đầu, chứng kiến cảnh mọi người trái phải cười hì hì dò xét cao thấp mình, cậu quay đầu nhìn về phía Lý Vân Ca.

“Đây là người hiện đang phụ trách việc hợp tác của công ty anh, họ Du, Du Thiên Minh*”

“Mẹ tôi lúc sinh ra tôi đã mơ thấy cảnh bà đang bơi lội. Sau đó thấy bụng mình bắt đầu không yên ổn, lúc tỉnh lại vừa vặn là bình minh, sau đó mới sinh ra tôi nên đặt cho tôi cái tên đó.” Người nọ tùy tiện cười nói

(*Du Thiên Minh: , nghĩa là “bơi” nghĩa là “bình minh”)

Sự xấu hổ của Lục Y Minh lúc trước khi bị hắt hủi cũng thoáng tan đi. Loại người có tính cách cởi mở này là người rất khó gây ra ấn tượng xấu với người ta, nhất là đối với kẻ tính cách ôn hòa như Y Minh mà nói.

“Chào anh, Du tổng.”

“Tổng tổng cái gì, nghe người ta gọi thế tôi sẽ không chịu nổi đâu. Cứ như là cả người tôi bị phù nề ấy, phù nề cả bụng, đã thế còn đau sưng, thế mới giống cái kiểu gọi đó. Nếu cậu đồng ý, hay cũng gọi tôi một tiếng anh đi, hoặc là kêu tên tôi cũng được.”

“Chào anh, anh Thiên Minh!” Lục Y Minh mỉm cười chào hỏi.

“Y Minh, em đừng để ý đến tên đó, kệ hần nói nhảm đi.” Lý Vân Ca thấy Y Minh gọi người ta là anh Thiên Minh, trong lòng rất không can tâm tình nguyện. Bản thân mình phải tranh thủ bao nhiêu năm, cũng không thể làm cho Y Minh gọi mình như thế. Nguyên nhân sao, tự ngài nói thử coi, Lục Y Minh còn nói, cậu không chịu nổi cái làn điệu đấy. (*Vân Ca ca =]])

Lý Vân Ca giới thiệu với cậu thêm vài người nữa, một người là trợ lý của hần, Đỗ Văn Huy. Còn có cậu bạn nhiều năm, bạn học đại học của hần Trương Kiến Quang và Lưu Dân Sinh.

Thì ra là lần này công ty của bọn Lý Vân Ca kí hợp đồng với một công ty bản địa khác, buổi sáng vừa bàn xong. Buổi chiều mấy người rủ nhau xuống biển đi dạo, thư giãn chút.

Y Minh bị bọn hần kéo đến một chỗ gần đó ăn cơm. Nơi đó không tệ, thành phố đã vào tháng 9, tuy nhiên ban ngày, mặt trời vẫn còn thiêu đốt mãnh liệt, nhưng vào ban đêm, gió biển phơ phất thổi vào, khiến cho lòng người ta ngoại trừ cảm giác thoải mái dễ chịu, còn có cả lười biếng.

Mấy người ngồi xuống một quán lộ thiên cạnh bãi cát, tự mình cầm menu, bàn bạc xem buổi tối ăn gì.

“Khoai sọ khiêm thực*, cần tây xào hoa bách hợp, cá trích hấp?” Lý Vân Ca vừa lật xem menu, vừa hỏi Lục Y Minh bên cạnh.

“Ừm.” Lục Y Minh nhẹ nhàng lên tiếng.

(*Khiêm thực: Tên đầy đủ là Euryale ferox, một cây thuộc họ Súng, trồng để lấy hạt, hạt của nó thường được sử dụng trong các vị thuốc đông y và dùng để chế biến thành canh với các thành phần khác, có tác dụng cường dương cho đàn ông và chống lão hóa-Wiki)

Đỗ Văn Huy ngồi phía bên phải Lý Vân Ca đặt menu trước mặt mình xuống, giương mắt nhìn Lý Vân Ca, thầm nghĩ, cái tên ăn thịt động vật này đối khẩu vị từ khi nào vậy cà. Hơn nữa lúc Lý Vân Ca hỏi, mắt cậu bần thần thêm giờ lên, thân thể cũng không động đậy, thái độ tựa như đang bảo vệ cái gì đó.

Lý Vân Ca còn đang chuyên tâm xem menu, “Món chính là mì bào ngư nhé?” Lần này lại ngần đầu, ánh mắt chăm chú quả đúng là dùng để hỏi.

Lục Y Minh nhẹ nhàng nhú nhú mày, “Không được! Không được! Biệt danh của em anh không phải cũng không biết!!!”

“Ah, cái này....Thôi quên đi.” Lý Vân Ca nở nụ cười.

2. Chương 2

Bờ biển buổi tối, sáu người vừa nói vừa cười vừa thỏa mãn cái bụng của mình bằng cách ăn luôn miệng, bia tự nhiên là không thể thiếu. Đồng bia lạnh băng trượt xuống cổ họng, bên tai là tiếng sóng từng đợt từng đợt, gió biển nhẹ nhàng thổi, Lý Vân Ca cảm thấy như nổi một nhọc sau mấy ngày bận rộn đã hoàn toàn trôi đi, nhất là bên người hắn còn có một Lục Y Minh. Tuy nhiên, cứ uống lấy uống để thế này, Lý Vân Ca cảm thấy có chút gì đó là lạ.

Trong ấn tượng, cậu ta rõ là không uống rượu như vậy, hẳn là học được trong mấy năm Đại học không gặp được mình đây. Dù sao cũng là nam sinh đại học, mấy chuyện ăn uống linh đình đương nhiên sẽ không thể thiếu. Cho nên, Lý Vân Ca một mực không ngăn cản cậu.

Lục Y Minh cười ha hả uống rượu với từng người, rót đầy từng chén từng chén, dù sao độ mạnh của bia đối với những kẻ.....thường xuyên uống rượu là thấp ngang với nước lọc, quá chẳng cũng chỉ là số lần chạy vào toa- lét nhiều hơn bình thường chút thôi. Thật ra đối với những người không biết uống rượu mà nói, cái người như Lục Y Minh này, muốn say cũng nhanh thôi.

Người đầu tiên cảm thấy Lục Y Minh không ổn thật ra là Đỗ Vân Huy, đứa nhỏ này uống rượu mà bộ dạng cứ như đang làm việc nghĩa quyết không chùn bước, nhưng mà thần sắc bên trong dần dần lại lộ ra chút đau khổ, đau khổ đến độ không thể khống chế hiện ra trên mặt.

Hắn dùng khuỷu tay huých Lý Vân Ca, ý bảo hắn nhìn Lục Y Minh đang dựa vào lan can uống rượu với Du Thiên Minh mà xem. Nhìn một lát, Lý Vân Ca lật tức đứng lên.

Lúc Lục Y Minh thi vào đại học, Lý Vân Ca đã cùng cậu uống rượu một chập. Đứa nhỏ này lúc say là bắt đầu không giống người khác, mắt càng lúc càng sáng, sắc mặt càng ngày càng tốt, chỉ là sẽ cười không ngừng, cười không nghĩ, cũng chẳng biết cậu ta cười cái gì nữa.

Lý Vân Ca nhìn cậu ta tay ôm cái chai cùng Du Thiên Minh, còn cười ha ha với Du Thiên Minh nữa, bờ môi vì rượu mà trở nên trơn bóng, như được một tầng hơi nước mỏng bao quanh, trong đầu Lý Vân Ca thoáng hỗn loạn.

“Y Minh, Y Minh, đừng uống nữa.” Một tay Lý Vân Ca nắm lấy vai y Minh, một tay lấy chai rượu còn thừa non nửa bình trong tay cậu ra.

Y Minh uống đến cả người chóng mặt, bay bổng, đem sức nặng toàn thân dựa vào người Lý Vân Ca, đôi mắt sáng quắc tựa như nghiêng lấy nghiêng để nhìn qua, sau đó lại bắt đầu cười, “Vân Ca ca, anh lấy rượu của em làm chi!”

Lý Vân Ca cứng họng, ho khan một tiếng, đỡ lấy eo Y Minh, nói với Du Thiên Minh rằng, “Cậu sao lại bắt nạt nhóc con nhà người ta thế?”

Du Thiên Minh trước sững sốt, sau mới cười làm lành, “Tôi nào có biết nó say, kẻ thì đỏ mặt, kẻ thì mặt tái, kẻ thì khóc lóc om sòm, kẻ thì lăn qua lăn lại, chưa từng gặp qua tên nào say mà không thể nhận ra như thế nhé, lại còn cười ha hả uống rượu tiếp cùng người ta nữa chứ?”

Lý Vân Ca khoát tay chặn lại, coi như được rồi, đứa nhỏ này hình như có tâm sự, hơn nữa cái bộ dạng say rượu kia, chính xác là khó gặp được. Đỡ lấy Lục Y Minh vẫn cười ha hả như trước ngồi xuống, Lý Vân Ca gọi phục vụ đem một cốc nước sôi đến. Nghĩ đến cái tên Y Minh vừa gọi mình kia, không khỏi cúi đầu nở một nụ cười.

Đỗ Vân Huy liếc mắt khuôn mặt vẫn cười đến ngó ngán của Lý Vân Ca, quay đầu, tiếp tục nói chuyện phiến với bọn Lưu Dân Sinh.

Lục Y Minh tựa vào người Lý Vân Ca uống mấy chén nước sôi xong, lại đi toilet mấy lần xong, cả người chậm chạp yên tĩnh lại. Núp sau ghế, dựa vào bả vai Lý Vân Ca, nhẹ nhàng giống như ngủ mà không phải ngủ, nghe tiếng sóng vỗ bên tai, tiếng chén va chạm nhau, tiếng trò chuyện của bọn Lý Vân Ca, trong lúc nhất thời cũng đã quên mất mình đang ở nơi nào, chỉ cảm thấy thoải mái vô cùng.

“Y Minh, Y Minh, không thể ngủ ở đây.” Lý Vân Ca ngang nhiên chen vào, nhẹ giọng bảo cậu.

Lúc này đây, thời tiết tuy rằng không mát, nhưng bờ biển đêm mà, gió không bao giờ nhỏ, hơn nữa lại uống rượu. Tựa như đã khiến cậu bị cảm lạnh, ngày mai cả người hẳn nào cũng bị đau nhức đây.

Mông lung mở mắt ra, Lục Y Minh nhìn vài người khác đã đứng lên, hình như đang chuẩn bị về, Lục Y Minh đứng lên, cảm thấy thân thể vẫn còn đang bay bổng, cậu quay đầu cười với Lý Vân Ca, “Vân Ca ca, cả người em sao cứ như nhũn ra....”

Lục Y Minh bận rộn nắm lấy Lục Y Minh rõ ràng đã đứng không vững, thầm nghĩ, Y Minh ah, nhóc không chỉ nhũn cơ thể đâu, ngay cả giọng nói của nhóc cũng nhũn đi rồi. Nhưng mà, hiển nhiên, Lý Vân Ca đối với cơ thể mềm mềm và giọng nói mềm mềm này rất chi là thích thú, “Anh đưa em về, khách sạn của em ở đâu?!!!”

Lục Y Minh nhẹ nhàng lẩm bẩm, “Về, em phải về, em phải về.”

Lý Vân Ca cười khở, thế này rõ ràng là không còn tỉnh táo nữa rồi.

“Vân Ca, cậu ta say đó, đưa về rồi cũng vẫn lo....” Đỗ Vân huy nhắc nhở.

Cái này... Lý Vân Ca cũng do dự.

Lý Vân Ca quyết định đem Lục Y Minh về khách sạn của mình, Lưu Dân Sinh và Trương Kiến Quang không uống rượu nhiệm nhiên trở thành tài xế lái xe cho sáu người.

“Y Minh, đừng ngủ ah! Chút nữa là về đến khách sạn rồi!” Vừa mới lên xem, Lý Vân Ca đã nhẹ giọng dặn dò Lục Y Minh đang tựa vào người mình. Đỗ Vân Huy ngồi trước âm thầm nở nụ cười, thầm nghĩ, cái thằng này đã bao lâu không dịu dàng như thế rồi?

“Y Minh, Y Minh, dậy, chúng ta xuống xe rồi!” Mắt thấy đã tới khách sạn, Lý Vân Ca lại lần nữa nhẹ nhàng gọi cái tên Lục Y Minh vừa lên xe đã mơ mơ màng màng buồn ngủ.

Đỗ Vân Huy lần này không chỉ cười, mà còn dùng một tay một mực chà xát cánh tay mình, nhắm trúng lúc lái xe Lưu Dân Sinh nhìn hẳn, cuối cùng, lúc xuống xe liền hỏi hẳn xem có phải hẳn buổi tối ăn hải sản nên bị dị ứng hay không....

Đỗ Vân Huy thầm nghĩ, là dị ứng, nhưng mà không phải là do hải sản.

Lý Vân Ca nửa vịn nửa vuốt ve Lục Y Minh bước vào khách sạn, Y Minh vẫn không ngừng cười với hẳn. Cười đến độ Lý Vân Ca sắp mù mắt đến nơi rồi.

Hắn bây giờ rất tin vào chuyện để thăng móc câu thì cá sẽ tự cắn.

Lý Vân Ca là kẻ thờ phụng cái tư tưởng sống là phải hưởng thụ, cho nên khi ra ngoài công tác, hẳn chưa từng để bản thân mình thiệt. Hẳn và Đỗ Vân Huy đi công tác, thì mỗi người sẽ ở một phòng, thế mới tự tại.

Đỗ lấy Y Minh bước vào phòng mình, nhẹ nhàng đặt người lên giường, xoay người cởi giày, say đó mới đắp chăn cho cậu ta. Lý Vân Ca quay đầu lại nhẹ nói với Đỗ Vân Huy cũng theo vào, “Mai cậu về trước đi, chuẩn bị ký kết với công ty đối phương, ngày mốt tôi về.”

Đỗ Vân Huy ngồi trên ghế sa lon bên ngoài, cái cảm giờ giờ hương cái giường nói, “Người cậu kể với tôi lúc trước là nhóc đó hả?”

Lý Vân Ca im lặng nhìn Lục Y Minh, xoay người ngồi đối diện với Đỗ Vân Huy, nhìn thẳng vào hẳn nói, “Đúng, đúng là em ấy! Hình như em ấy có tâm sự, ngày mai tôi ở cùng em ấy xem sao.”

Đỗ Vân Huy nhè nhẹ cười cười, đứng dậy vỗ xuống bả vai Lý Vân Ca, “Đừng nói như đang diễn văn nghệ thế chứ, cậu cũng muốn người ta ở cùng cậu mà!” Rồi xoay người bỏ đi, trở về phòng mình.

Đỗ Văn Huy nằm đó sau khi nghe Lý Văn Ca ngồi thân thiết kể lại chuyện hẹn hò mấy chục lần của mình, nhìn không được buồn chán vô cùng, nói chuyện của tên gốc cậu, kéo tôi tham gia làm cái chi hử. Lần đầu tiên Lý Văn Ca, tên bạn từ nhỏ đến lớn của hắn lộ ra biểu tình tổn thương bị phần, hoặc là theo đánh giá của Đỗ phó tổng giám đốc Văn Huy, nhân vật nam chính trong bộ kịch văn nghệ từ từ lộ ra. Rồi sau đó từ đầu đến đuôi, hắn ta từ từ đem mối tình cất trong lòng sáu năm của mình ra phân tích, xin ý kiến của người ngoài, Đỗ Văn Huy nghe hắn ca thán tròn một đêm, cuối cùng tổng kết, ah, thì ra là cậu đang đi trên con đường đơn phương, còn là một con đường mình không thể kiểm soát được nữa chứ. Nói rồi, phải mông bỏ đi, bỏ lại một Lý Văn Ca còn đang trong cơn chán nản.

3. Chương 3

Lý Văn Ca đi trở về bên giường, ngồi xuống bên cạnh Y Minh. Đưa mắt nhìn con người mình đã để trong lòng nhiều năm, sau đó mới đưa tay nhẹ nhàng hất tóc mái đang che trán của cậu lên.

Dưới ánh sáng nhu hòa, Lục Y Minh thành thành thật thật mà ngủ. Lý Văn Ca nhìn cậu từng điểm từng điểm, ánh mắt xẹt qua cái trán trơn nhẵn của cậu, cái mũi có chút nhếch lên, cái môi nở nang ửng đỏ, cái cằm hình cầu, cái cổ thon dài, ***g ngực lên xuống theo từng suất hô hấp nhẹ nhàng, cơ thể trẻ trung ẩn giấu dưới cái chăn. Lý Văn Ca nhìn một hồi lâu, đặt là trong bình thường hắn cũng không dám nhìn không kiêng nể gì như thế, bởi hắn biết, ánh mắt mình có biết bao nhiêu bạo lộ.

Lý Văn Ca cười cười, đưa tay chà xát khuôn mặt mình, rồi sau đó cúi người nhẹ nhàng hôn Y Minh. Ngẩng đầu nhìn nhìn Lục Y Minh ngay cả một chút phản ứng cũng không có, Lý Văn Ca trầm thấp lắm lắm lâu lâu, “Tôi thật giống tội phạm.”

Khẩu khí thờ dài thật dài, Lý Văn Ca đứng dậy đi vào phòng tắm. Gọi rửa cảm giác chán chường khắp cơ thể, cũng rửa đi ngọn lửa mạnh mẽ trong lòng.

Một thân nhẹ nhàng khoan khoái bước ra từ phòng tắm, Lý Văn Ca mở tủ lạnh nhỏ ra dưới quầy bar, nước khoáng lạnh băng là thứ hắn cần bây giờ. Xách một chai nước, Lý Văn Ca nhẹ nhàng mở cửa phòng ra, bước ra ngoài.

“Y Minh, Y Minh, dậy tắm rửa rồi ngủ tiếp a, thoải mái lắm!” Lục Y Minh mơ mơ màng màng nghe được có người gọi mình, nhưng mí mắt chất chất căn bản không thể mở được. Lục Y Minh trở mình, trong miệng lẩm bẩm, “Em muốn ngủ, đừng làm ồn...”

Lý Văn Ca dở khóc dở cười mà nhìn Y Minh trở mình nằm nghiêng, tối nay tốt xấu gì cũng phải ngủ chung trên một giường lớn, mình cũng không muốn nửa đêm bị người khác vực dậy gọi đi tắm rửa.

Không thể làm gì, Lý Văn Ca đi vào phòng tắm lấy một bồn tắm hơn phân nửa đều là nước, quay người đi về giường.

“Y Minh, dù nhóc không muốn,..... nhưng anh vẫn phải đưa được nhóc vào bồn tắm!” Lý Văn Ca uy hiếp nói, mặc dù biết hành vi của mình có chút khác người, nhưng Lý Văn Ca cũng không nhận ra hành động này khá giống của bọn tiểu nhân, tuy rằng phần lớn thời gian hắn đều làm chính nhân quân tử.

Y Minh giật giật thân thể, đem đầu vùi vào giữa khe hai đầu gối.

Lý Văn Ca cười cười, đây chính là tiền từ trên trời rơi xuống a, quá lời!!!!

Thò tay xóc cả người Lục Y Minh từ trong chăn lên, Lục Y Minh rõ ràng rất ngoan ngoãn không có động tĩnh gì. Thò tay từng bước từng bước cởi bỏ khuy áo của chiếc áo sơ mi màu lam tro, tâm tình Lý Văn Ca ngày càng tốt.

Da thịt tuổi trẻ trơn bóng từng chút lộ ra theo từng động tác của hắn, dưới ánh đèn càng trở nên óng ánh trơn bóng, mà sau khi uống rượu say, làn da trước ngực lại phát ra một mảng màu phấn hồng.

Cuối cùng cũng cởi được cái cúc áo cuối cùng, Lý Văn Ca đem tay trái rời khỏi cái cổ Y Minh, thoáng nâng cơ thể cậu lên, cởi tay áo xuống. Y Minh bị đè ngang tựa như cũng cảm thấy có chút lạnh, khê ừ.

Lý Vân Ca đưa tay chỉnh nhiệt độ điều hòa lên 27 độ, sau đó mới bắt đầu tháo đai lưng cậu ra, lúc kéo khóa quần cậu, lộ ra chiếc quần lót màu lam trên người Y Minh, hai tay nắm lấy hai bên lưng quần của Lý Vân Ca hơi dừng lại, quyết định xem trước nên cởi hay giữ đồ lót của cậu. Sức quyến rũ của mình với người khác xem ra cũng tầm tạm, đối với Y Minh, vẫn là tự thân vận động a.

Cái này là ưu điểm của Lý Vân Ca, biết rõ đâu là thời điểm thích hợp để thừa nhận năng lực của mình có hạn.

Ôm lấy cái người mà mình hằng nhớ mong, bạn nói Lý Vân Ca không hề nghĩ ngợi lung tung chút nào thì thật là chuyện không có khả năng.

Nhưng mà, trong loại tình huống này, Lý Vân Ca kỳ thật đã tương đối hài lòng. Hiện tại hẳn chẳng những có thể nhìn cho đã, lại còn có thể động tay động chân nữa chứ sao. Y Minh bị bỏ vào bồn nước, chỉ cảm thấy thân thể rung rinh, cảm giác thoải mái dễ chịu đã bay cảm giác khó chịu muốn tỉnh khi bị Lý Vân Ca giầy vò lúc trước, vô thức lại chui vào mộng đẹp.

Tay trái Lý Vân Ca trái tay vịn chặt Y Minh, tay phải bắt đầu phẩy nước lên người cậu, chắc chắn, một bộ tranh tắm hoạt sắc sinh hương* a. Nhẹ nhàng sờ mó thân thể Lục Y Minh, Lý Vân Ca bắt đầu cảm thấy cách làm này thật con mẹ nó** lại khiến cho bản thân mình không thể thốt lên lời.

*Hoạt sắc sinh hương(theogreyphan -TTV) :Hình dung nhan sắc xinh đẹp diễm lệ của hoa, hoặc của con người.

**Nguyên tác là TMD nghĩa là con mẹ nó.

Có chút kích động, có chút cao hứng, có chút khấn trương, có chút hối hận, có một chút xúc động, có rất nhiều cách nghĩ...

“Y minh, cởi đồ lót được chứ?” Lý Vân Ca nhẹ nhàng hỏi bên tai Lục Y Minh. Y Minh lúc này mà tỉnh tưởng trả lời hẳn thì mới đúng là đang gặp quỷ.

Đồ lót ướt đầm bị cởi xuống, lộ ra tất cả bên trong.

Lý Vân Ca hít vào một hơi, tự nói với mình, cứ coi đây là cơ thể của mình đi, bình thường tắm sao thì giờ tắm thế. Nhưng mà lúc tay hắn chạm vào nơi giữa hai chân Y minh, chứng kiến thứ bên trong bộ lông mềm mại, tiểu đông tây nửa đỏ nửa hồng nhạt, im lặng như vậy, bộ dạng chưa phản ứng, Lý Vân Ca lúc này lại nếm trải tư vị phải tự khống chế dục vọng của mình một lần nữa.

Cuối cùng cũng làm xong công việc giầy vò mình, Lý Vân Ca ôm Y Minh đã được lau sạch sẽ về giường, nhét cái chăn mới bị ném trên ghế sa lon lên, nhét người vào ổ chăn, đồng thời chỉnh độ ẩm của điều hòa xuống. Lý Vân Ca lại thở dài thiết dài. Mang đồ vừa mua về ra, giúp Y Minh mặc đồ lót đã được giặt sạch và sấy khô vào, sau đó mới tìm từ trong hành lý mình ra một bộ quần áo màu trắng tinh mặc lên cho cậu. Kéo chăn lên, Lý Vân Ca lại bắt đầu chăm chú cân nhắc xem có nên đi sang phòng Đỗ Vân Huy ngủ, hay là, thuê thêm một căn phòng nữa.

Chỉ là, cái người vẫn còn chưa tỉnh rượu này rốt cuộc vẫn khiến người ta lo lắng.

Lại một lần nữa xông vào đội nước lạnh, Lý Vân Ca chuẩn bị tắt đèn đi ngủ, coi như gian phòng này chỉ có mình mình thôi là được.

Không rõ ngủ bao lâu, Lý Vân Ca một mực say ngủ đột nhiên nghe được giọng nói rất khó nghe của Y Minh “Tại sao, tại sao, tại sao...”

Lý Vân Ca đứng dậy đèn ngủ trên tủ đầu giường, nhìn nhìn vệt nước đọng lại ở đuôi mắt Y Minh, lông mày nhăn nhúm, miệng thì một mực trầm thấp hỏi tại sao.

Lý Vân Ca bẽ bộn gầy gầy đầu Y Minh, “Y Minh, Y Minh, tỉnh...”

Lục y Minh mở đôi mắt còn đọng nước mắt ra, lại từ từ trừng mắt nhìn, “Anh?”

“Tối qua em say rượu, đây là khách sạn của anh. Gặp ác mộng hả?”

“Ừm!” Lục Y Minh ngồi dậy tựa vào đầu giường, lấy tay dụi dụi con ngươi.

Lý Vân Ca đứng dậy đi rót một chén nước sôi, lại đi đến tủ lạnh cầm bình nước khoáng đổ vào, lấy tay sờ sờ cốc, hẳn là hơi nóng.

“Uống chút nước đi!” Lý Vân Ca đi trở về bên giường, đưa cốc qua.

“Cảm ơn anh.” Y Minh tiếp nhận nửa cốc nước, sau đó đặt xuống.

“Có chuyện gì sáng mai nói tiếp, trước ngủ đã.” Lý Vân Ca dịu dàng nói.

Y Minh đặt cốc xuống đầu giường, chậm rãi nằm xuống, sau đó mới khe khẽ kêu dạ.

Lý Vân Ca tắt đèn ngủ bên cạnh, cũng nằm xuống. Căn phòng yên tĩnh, chỉ có tiếng hít thở của hai người. Trong bóng tối, Lý Vân Ca mở mắt, sau đó mới nghiêng mình nhìn qua Y Minh, đáy lòng âm thầm thở dài một cái, Y Minh.

4. Chương 4

Đêm vĩnh viễn khó quên?

Đêm xuân khổ đoản?(Đêm xuân quá ngắn)

Lý Vân Ca nhìn Y Minh ngủ bên cạnh mình, trong đầu không ngừng luân chuyển hai ý niệm hoàn /toàn tương phản. Sau đó, Lý Vân Ca âm thầm nở nụ cười. Cái ông Einstein* đó thật cao, thật cao. Nhìn Y Minh cách mình bất quá cũng chỉ một gang tay, Lý Vân Ca quyết định xem đêm nay như một đêm xuân đến độ, khéo miệng vẽ lên một nụ cười, chậm rãi buồn ngủ. (*Albert Einstein, tìm hiểu thêm tại đây)

Mà Y Minh nửa đêm tỉnh lại thì khó có thể dễ dàng chìm vào giấc ngủ như vậy được. Còn nhớ rõ tình cảnh trong mộng của mình, một giảng đường nho nhỏ, bản thân đang nhìn Gia Tuệ, Gia Tuệ thì đang mỉm cười nhìn về phía trước. Lúc tan học, đi tìm cô ấy, lại thấy cô ấy nhẹ nhàng đưa cái lưng của mình rúc vào trong ngực một cậu trai, sau đó mới ngẩng đầu mỉm cười với mình, nói, Y Minh, hẹn gặp lại!

Nội tâm rất khó chịu, rầu rĩ và đau nhức. Chỉ có thể không ngừng hỏi, tại sao, tại sao, tại sao,....

Trong đầu, tình cảnh hồi chiều và tình cảnh trong mộng không ngừng luân chuyển, giấc mơ không giống sự thật, nhưng cái giống nhau chính là Gia Tuệ cùng một người khác ôm ấp.

Ban đêm, người ta được phép thể hiện sự yếu ớt, mong manh, Y Minh cảm thấy trong ngực đã đau đến khó chịu, đau nhức đến độ một mình mình không thể gánh được. Quay đầu, nước mắt tràn ra, im lặng rơi xuống chiếc gối đầu mềm mại.

“Anh.....” Y Minh nhẹ nhàng kêu, tay cũng dò xét sang.

Đang trong cơn buồn ngủ mơ màng mà Lý Vân Ca vẫn nghe được tiếng Y Minh hình như đang gọi mình, còn chưa kịp mở mắt đã phát giác trên người mình lạc thêm một tay, nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay của mình.

Buồn ngủ trong Lý Vân Ca thoáng cái đã chẳng còn, mở mắt ra, chần chờ hỏi, “Y Minh?” Nghe thấy tiếng thưa nhẹ nhàng của Y Minh, Lý Vân Ca xoay người bật đèn ngủ cạnh đầu giường lên. Lúc ngọn đèn chợt sáng lên, Lý Vân Ca quay đầu chứng kiến Y Minh giơ cánh tay lên che khuất mắt mình, sau đó rầu rĩ nói: “Anh, tắt đèn đi.”

Lý Vân Ca nghe được lời này có chút giọng mũi, còn có vệt nước nơi gối đầu của cậu ánh lên dưới ánh sáng yếu ớt. Trong tích tắc, lòng như thể bị cái gì đó xẹt qua.

Lý Vân Ca nghe lời tắt đèn đi, chậm rãi nằm xuống. Lặng lẽ trong đêm, Lý Vân Ca không thể không ngừng thở dài, nhích thân qua. Thò tay ôm lấy người, hẳn không hiểu vì sao, từ lúc gặp nhau buổi chiều, Y Minh cứ “Yêu thương nhưng nhớ” như vậy. (*Ý câu này theo mình hiểu là anh Vân Ca thắc mắc tại sao bé Y Minh cứ làm vẻ đau khổ như thế, câu trên là mình chém theo ý hiểu.)

Y Minh đưa đầu dựa vào bờ vai dịu dàng hiền hậu, trong bóng tối có thể có người để dựa vào như vậy, chút ảm ức trong nội tâm tựa như từng giọt từng giọt từ từ chảy xuôi xuống. Đã không còn vật che chắn, không

còn cổ kị, sự ẩm ướt kia chậm rãi hiện ra như nước tràn Kim Sơn. Tay trái Lý Vân Ca nắm lấy tay Y Minh, tay phải nhẹ nhàng vỗ lên lưng cậu, cái gì cũng không hỏi.

Thút thút nỉ non đích thật là con đường giải tỏa cảm xúc cho con người, khi chút ẩm ướt trong nội tâm biến mất, Y Minh dần dần thả lỏng lòng rồi từ từ chìm vào giấc ngủ.

Khi Lý Vân Ca nghe thấy tiếng khóc nức nở bên tai chuyển thành hô hấp chậm rãi, hần cười khổ. Chậm rãi vươn tay với chiếc điều khiển từ xa ở đầu giường, hạ nhiệt độ điều hòa xuống 18°. Dù sao thân thể có thể ẩm áp rất lâu này cũng đang dựa sát nhau, nếu không hạ nhiệt độ, đêm nay thật sẽ có thể biến thành cái đêm vĩnh viễn khó quên được mất.

.

Lý Vân Ca bị tiếng chuông điện thoại di động đánh thức, lục lọi điện thoại một hồi, bên trong ông nghe truyền đến tiếng Đỗ Văn Huy trêu chọc, “Ngày đã lên cao, nên tảo triều* thôi!”(*Tảo triều: Buổi triều sớm của hoàng đế)

Mịa! Lý Vân Ca bắt đầu có chút hối hận ngày đó thật thà khai báo với cái tên vốn chẳng tốt đẹp gì ráo này, “Biết rồi, 15 phút sau gặp, ở nhà hàng.”

Y Minh bị động tĩnh bên cạnh quấy đến có chút mơ mơ màng màng muốn tỉnh lại, phát giác được hình như có một sợi lông vù nhẹ nhàng chạm vào trán mình. Rồi sau đó, bên người yên ắng trở lại, Y Minh giật giật cơ thể, lông mi có chút rung rung như muốn mở ra.

Lý Vân Ca nhìn Y Minh giật giật sau đó lại nằm gáy o o, âm thầm mắng một câu, tiểu hồn dân!

Nhẹ nhàng rút cánh tay đang làm gối đầu cho Y Minh ra, Lý Vân Ca tâm tình không tệ đi rửa mặt, thay quần áo. Sau khi sửa sang lại tất cả rồi, chỉ còn 5 phút nữa là phải xuống lầu.

Lý Vân Ca trở về bên giường, vỗ vỗ Y Minh. Y Minh chậm rãi mở mắt ra, nhìn Lý Vân Ca nở một nụ cười với mình rồi nói, “Anh xuống nhà hàng ở tầng sáu trước, quần áo em tối qua đã đem đi giặt, lát nữa sẽ đem tới. Em chờ lấy sau đó xuống tầng sáu tìm bọn anh.”

.

Y Minh rời giường rửa mặt, nhìn thấy trên bồn giặt trong nhà vệ sinh là quần lót của mình tối qua, lại nhìn nhìn người mình, mặt thoáng cái đã đỏ lên. Tối hôm qua làm sao mà tắm rửa, cậu không nhớ rõ, nhưng chắc chắn không phải tự cậu làm.

Na Na Na Na... Y Minh bề bộn mở vòi nước ra, dùng nước lạnh đập chết lửa nóng trên mặt.

.

Đến lúc Y Minh xuống đến tầng sáu, nhìn thấy Lý Vân Ca, không khỏi thoáng cái đã đỏ mặt lên, bước đi dưới chân cũng dừng lại một chút.

Đỗ Văn Huy chứng kiến cảnh này, kẻ sát Lý Vân Ca, trầm thấp nói, “Thánh thượng, ngài thật lợi hại đó a, sao lại để bạn học tiểu Lục vừa thấy ngài đã đỏ mặt thế kia!”

Lý Vân Ca nhìn nhìn Y Minh đang đứng ở cửa ra vào, ngoắc ngoắc cậu tới. Sau đó cũng trầm thấp y hệt nói một câu với Đỗ Văn Huy, “Đỗ ái khanh nghĩ thử xem!”

Lông mày của Đỗ Văn Huy nhảy lên, nhìn hần một cái rồi mỉm cười chậm rãi nói: “Ra là cái gì cũng không làm! Thái Tông di huấn, phát triển mới là đạo lý cứng rắn!”

Lý Vân Ca trả lời hần một câu, có thể tiếp tục phát triển mới là đạo lý cứng rắn. Y Minh nghe được mấy chữ cuối cùng, đương nhiên cho rằng hai người đang bàn luận chuyện phát triển công ty.

Ném qua chút điểm tâm, Lý Vân Ca đuổi Đỗ Văn Huy về công ty.

Y Minh nghi hoặc, “Sao lại bất hòa: không về cùng anh sao?” Đỗ Văn Huy nghe cậu nói như thế, lúc đứng dậy liền vỗ vỗ bả vai Lý Vân Ca mấy cái, biểu lộ có chút không đồng tình.

Lý Vân Ca đã tính trước tình huống này, cười nói: “Vất vả cho Đỗ phó tổng giám đốc rồi.”

Đảo Tupai, Pháp, minh họa

5. Chương 5

“Anh muốn ở đây thêm hai hôm nữa, Y Minh đi dạo với anh nhé?” Lý Vân Ca tại trước cửa quán rượu đuổi được Đỗ Văn Huy xong, liền quay đầu hỏi Y Minh bên người.

“Dạ, anh muốn đi chỗ nào chơi?” Lúc này có người mình có thể tin cậy ở cạnh, từ trong đáy lòng Y Minh cảm thấy rất vui vẻ. Hơn nữa, chuyện của Gia Tuệ vẫn còn khúc mắc, cậu cũng không muốn trở về trường học.

Nhìn Y Minh cười khê, Lý Vân Ca cảm thấy quả nhiên là mặt trời tỏa nắng, trời cao mây nhạt. Cũng không biết ai mấy hôm trước một mực phàn nàn cái mặt trời chết tiệt hỏa thiêu hỏa liệu*.

(*hỏa thiêu hỏa liệu: ý chỉ trong lòng vô cùng gấp gáp hoặc trên người có nhiệt gây khó chịu)

“Nếu không, chúng ta đi đảo đối diện đi. Đảo nhỏ kia không có ô tô, khắp nơi đều là cây cối, nhất định sẽ thoải mái.” Y Minh chân thành đề nghị.

“Được, em tất nhiên là chủ, đương nhiên sẽ nghe lời em rồi.”

“Hả, em là địa chủ hả, vậy anh chính là trường công* của em....” Y Minh cười to. (*trường công: người làm, tôi tớ trong lâu đài)

“Vâng, thiếu đông gia, chúng ta đi thôi.” Lý trường công lui về phía sau một bước, đợi thiếu đông gia đi trước.

Lục Y Minh làm bộ đi lên phía trước một vài bước, sau đó dó mới nhịn không được quay đầu lại nở nụ cười: “Anh, đừng làm rộn!”

Nhìn bộ dáng Y Minh mặt mày sạch sẽ cười đến non xanh nước biếc, trong lòng Lý Vân Ca thở dài một hơi thiệt dài. Cũng bước nhanh lên phía trước, sóng vai với Y Minh đi dạo trên mặt đất hướng đến phía nhà phà ở bến tàu.

Gió mát phơ phất, bên tai tự nhiên nghe thấy tiếng địa phương không lớn mình có thể hiểu, còn có người du lịch ra vào, trên thuyền đầy người là người. Lý Vân Ca nhìn thông báo trên thuyền, tầng trên có chỗ ngồi, nhưng nhìn người bên cạnh đều là thà rằng đứng ở đây chứ không chịu lên đó, liền khó hiểu hỏi Y Minh.

“Ah, thuyền này qua bờ bên kia bất quá chỉ trong 5 phút, nhưng trên lầu vẫn bị thu một món tiền. Cho nên mọi người ai cũng thà đứng đây một lúc còn hơn lên đó.” Y Minh trả lời hần.

Lý Vân ca gật gật đầu.

“Hơn nữa, như vậy có thể bảo đảm trọng tâm thuyền thấp hơn, an toàn hơn. Người Trung Quốc thật thông minh!” Y Minh cười cười, “Nhưng đây là chuyện ông chủ em lần trước mang theo giáo viên bên ngoài và....hai người nước ngoài nói vậy, cũng không phải do em tự nghĩ ra.”

Lý Vân Ca cười cười, nhóc này rất trung thực.

Đến đảo, quả nhiên khắp nơi đều là rừng rậm dày đặc che khuất bầu trời, lại có gió biển không ngừng thổi, thoải mái vô cùng.

Y Minh giống như đến đảo này mấy lần rồi, liền hỏi Lý Vân Ca: “Anh có muốn mua đồ tặng bạn không, hay là chỉ muốn ngắm cảnh thôi.”

Lý Vân Ca nhìn Y Minh quả thật nghiêm túc làm hành động dẫn đường, liền cười cười, “Tú ý đi một chút là tốt rồi.”

“Ah, chúng ta cũng đừng đi theo đại lộ, đi thửnhững đường nhỏ ít người qua lại một chút đi!” Y Minh nói rõ, quả nhiên là đã chọn một phương hướng khác biệt với những người đến ngắm cảnh khác.

Lý Vân Ca cái gì cũng không nói, trực tiếp theo Y Minh rẽ sang hướng khác. Quả nhiên, càng đi, người càng ít, bên tai rõ ràng một mực đều nghe thấy tiếng chim hót chiêm chiếp. Nhìn những đốm quang ảnh* loang lổ trên đường không ngừng nhảy nhót, Lý Vân Ca trong lúc nhất thời cảm thấy cứ đi thế này thẳng xuống dưới cũng được, chỉ cần có người này bên cạnh.

(*Quang ảnh: đại khái là ánh nắng mặt trời chiếu qua lùm cây thành những đốm sáng trên mặt đất ấy)

“Anh, anh kết hôn sao?” Bốn phía yên tĩnh, tiếng nói Y Minh nghe có chút không chân thực. Hồn Lý Vân Ca đang phiêu du nơi nào lật tức hồi thần lại, nhìn Y Minh đứng trước mặt mình, từng bước một lui lại phía sau, như đang đợi câu trả lời của mình.

“Ah, không có...” Lý Vân Ca chậm rãi nói, “Khi trong lòng em đã có một người nào đó, sao có thể kết hôn với người khác được.”

Không biết tại sao, Y Minh cảm giác, cảm thấy trong câu nói của anh có chút ... u oán?

“Vậy thì nói với cô ấy ah, anh em là người ưu tú như thế, còn không đuổi kịp cô sao?” Y Minh con mắt lờ lờ sáng, vỗ vỗ bả vai Lý Vân Ca, bộ dạng cổ vũ.

“Không thể nói, không... Không thể nói trước...”

“Không thể nói?” Y Minh cúi đầu xuống dưới, đột nhiên ngẩng đầu: “Anh, anh thích phụ nữ đã có chồng hả?”

PHỐC... Khục khục... Lý Vân Ca chính là đang uống nước khoáng liền phun ra, nửa bình nước khoáng trong tay cũng đổ mất không ít.

“Chẳng lẽ bị em đoán trúng rồi hả?” Y Minh kinh hãi.

Lý Vân Ca có chút ngọt ngào khó thở.

Ánh mắt Lý Vân Ca thối sang vẻ mặt cẩn thận từng li từng tí của Lục Y Minh bên cạnh. Tiểu đồng tây còn thỉnh thoảng nhìn trộm mình. Trong lòng hần nhất thời không biết là nên lộ ra vẻ tức giận, hay lộ ra vẻ khổ sở, hay lộ ra vẻ buồn cười nữa.

Y Minh im lặng mà đi bên cạnh Lý Vân Ca, nhìn hần cả buổi cũng không nói lời nào, trên mặt biểu lộ nào cũng không nhìn ra. Không khỏi hối hận mình vừa rồi trong lúc nhất thời nhịn không được nói ra.

“Ừm... Cái kia...” Y Minh do dự mở miệng muốn đánh vỡ không khí yên tĩnh quý dị này.

Ai... Lý Vân Ca thở dài thật dài, Y Minh lại càng hoảng sợ.

“Y Minh, rất lâu trước đây em từng thích một người sao?” Lý Vân Ca ngừng lại, thuận thế tìm một hòn đá nhẵn bên đường ngồi xuống, sau đó mới bảo Y Minh cũng: ngồi xuống.

Y Minh nghe Lý Vân Ca nói vậy..., trong lòng không khỏi co rút đau đớn một hồi.

“Anh à, em đã từng thích cô ấy....Không phải đã từng, hiện tại cũng còn thích lắm, đã năm năm rồi...” Y Minh chần chờ một lát, rồi thấp giọng nói ra những lời mình giấu trong lòng kia, giọng nói càng ngày càng thấp.

Lý Vân Ca lẳng lặng yên ngồi lấy, nhìn thẳng phía trước. Không thúc giục, cũng không an ủi.

Cuối cùng dẫn em mở miệng rồi!

Nhưng mà, năm năm, so với chính mình vẫn kém hơn một chút!

Zô: Cái đoạn địa chủ- trường công nghe kích thích thế

6. Chương 6

“Lúc em đang học Đại học năm 3 thì cô ấy nhập học. Bộ dạng nhu thuận đáng yêu, có rất nhiều người thích cổ. Sau đó ra ăn đồ nướng tình cờ vào cùng một nhóm, thấy cách nghĩ của cô ấy rất kì diệu, cảm giác, cảm giác như ngày nào cũng có thể nghe cổ nói chuyện thì thật tốt biết bao.” Nghĩ đến thời điểm mới quen biết, cũng là một ngày tháng 9 như vậy. Y Minh nhìn mặt biển xa xa, trên mặt lộ ra nụ cười bình tĩnh. Chính mình, không hề có thói quen nhiều lời trước mặt người khác, bởi vậy lúc có nhiều người, luôn lẳng lặng lắng yên nghe người khác nói chuyện, hiểu rõ tính cách bất đồng của mỗi người, giống như đang nhìn một trò đùa đặc sắc, mà chính mình lại ở trong đó, một loại cảm giác rất kỳ diệu.

Lý Vân Ca nhìn Y Minh cười đến say mê, cũng mỉm cười theo. Tình cảm thiếu niên rất thanh khiết và tốt đẹp, khiến cho người ta vừa nhìn thấy đã mỉm cười.

“Lúc đầu, cổ cũng nói thích tính cách nhẩn nại của em, nguyên ý nghe cổ nói chuyện.” Y Minh nói tiếp, khi đó cổ ấy cùng mình, mỗi lần ra ngoài chơi, Gia Tuệ luôn vui cười không ngừng suốt đường đi, tựa như một con chim non đáng yêu vỗ cánh bay múa bên cạnh mình, sau đó mới nói cho mình nghe những tư tưởng kỳ diệu bốc lên không hết từ trong đầu cô mà cô vẫn giấu trong lòng, chính mình lúc đó, yêu mến cái cảm giác như vậy, luôn sẽ mỉm cười nhìn cô ấy. Rồi sau đó, cô cũng cười ah cười theo, vươn tay nhào về phía trước, hai tay nhốt chặt cổ mình, nhẹ nhàng nhảy lên, hai chân cũng trèo lên người mình, tựa như một con gấu koala* nho nhỏ, còn mình sẽ chậm chậm chạy một đoạn, Gia Tuệ liền buông tay ra tức thì, sau đó hai người sẽ lớn tiếng cười ầm lên.

Tại những lúc ấy, trong lòng đều nghĩ đến cô ấy và tương lai, có lẽ sẽ có con, cũng sẽ vui chơi một đường như thế, có cô ấy, có mình, có bé cưng, cả tấm lòng đều dành cho cô ấy.

“Nhưng mà, lúc xế chiều hôm qua em đi tìm cổ, khi nhìn thấy các cổ ở tầng dưới...” Y Minh hai tay ôm lấy đầu, ngay lúc thấy các cổ ở dưới lầu, nhìn thấy Gia Tuệ có chút cúi đầu, tay bị một gã đàn ông cầm chặt, sau đó đem đầu dựa vào trong ngực gã đàn ông không biết tên kia.

Còn nhớ nghĩ gần đây Gia Tuệ một mực nói mình quan tâm đến cô ấy không đủ, hoặc là có đôi khi thất thần tại đúng một chỗ, hoặc là có đôi khi nghe cô ấy nói tuổi trẻ không nên mơ mộng mà quên đi sự thật, khi đó còn tưởng rằng cô ấy nghĩ đến tình cảm hai người là vì một tương lai tốt đẹp, có lẽ thật là một tương lai tốt đẹp, nhưng lại không phải tương lai mà mình với cổ.

Lý Vân Ca lẳng lặng nghe cậu chậm rãi nói ra những suy nghĩ trong đầu, đưa chai nước mình xách ở một tay sang, rồi sau đó vươn cánh tay còn lại nắm lấy bờ vai cậu, dùng sức ôm lấy.

“Y Minh, em có biết điều khó khăn nhất của một con người khi sinh ra là gì không?” Lý Vân Ca vẫn nhìn phía trước, nhẹ nhàng hỏi một câu.

À? Y Minh kinh ngạc nhìn nhìn hấn, lúc này không phải nên an ủi mình sao?

“Thật ra, điều khó khăn nhất chính là hai người yêu nhau có thể được ở bên nhau.” Lý Vân Ca quay đầu nhìn Y Minh.

Có... Khó như thế sao? Y Minh nghi hoặc.

“Hai người, vốn từ chưa quen thuộc, trôi qua nhiều năm tạo thành thói quen và tính cách lẫn nhau, trong lúc nhất nó chưa thực sự gắn vào người ta, chỉ có thể từ từ tự thích ứng cho nên khả năng sinh ra xấu xa là điều rất bình thường, nhưng...” Lý Vân Ca cảm thán.

“Tính cách khác nhau, lúc yêu, có thể xưng là bù trừ, lúc muốn chia tay, lại nói tính cách không hợp. Cách nghĩ tiêu sái không chịu ngăn cấm, lúc yêu, cho rằng đó là cá tính, lúc chia tay, lại cho rằng không đủ thành thực.” Lý Vân Ca nói tiếp, “Điều này thực sự là một chủ đề quá sâu sắc, trí tuệ của con người dù là toàn diện nhưng cũng chưa ai có thể giải quyết được.”

Lý Vân Ca vuốt vuốt tóc Y Minh, “Tiểu đông tây, chuyện em gặp phải vẫn như trước, cái gì mà chỉ đem lại cho em những thứ tiêu cực, thì bỏ đi, em phiền não cái gì?”

Y Minh mở to hai mắt, chưa bao giờ biết có người có thể phân tích cặn kẽ chuyện thất tình như thế, Y Minh lắc đầu, “Đại ca, anh..”

Lý Vân ca nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của Y Minh, cười to, rồi sau đó đứng dậy, kéo Y Minh lên, tiếp tục đi về phía trước.

Y minh nhìn kẻ tự tin vẫn cười đến thản nhiên bên cạnh, tâm tình cũng bắt đầu tốt theo. “Gia Tuệ, nếu như cậu muốn có một tương lai tốt đẹp mà tớ không thể cho cậu, thì tớ nguyện ý tìm cho cậu một người có thể cho cậu thứ mà cậu muốn.”

.

Buổi chiều, Lý Vân Ca đi cùng Y Minh trở về trường học của bọn họ, dù sao tại bất kỳ nơi nào, Trường cao đẳng và trường Đại học hình như cũng đều là nơi có phong cảnh có thể xưng là xinh đẹp nhất cả nước, đến xem cũng không tệ. Huống chi, nơi này là nơi Y Minh mỗi ngày đều học tập và sinh hoạt.

“Ừm, cũng là chỗ làm việc mà em chiến đấu mỗi ngày.” Y Minh đã nói như thế.

“Vâng, cho nên anh mới đặc biệt đến đây chiêm ngưỡng đây.” Lý Vân Ca đã nói như thế.

Y minh mở cửa phòng ra, kéo một cái ghế cho Lý Vân Ca ngồi, đem quần áo mình mang về từ khách sạn ra phơi nắng. Lúc Y Minh cầm giá áo, mặt không khỏi đỏ lên. Lúc xấu hổ, âm thầm hạ quyết tâm, sau này nhất định không uống rượu nữa.

Lý Vân Ca nhìn mặt Y Minh đột nhiên hồng hồng bạch bạch, lại nhìn cậu ra vào đi phơi đồ, quyết định sẽ ngồi nhìn không chớp mắt.

.

Lý Vân Ca đi trong sân trường Đại Học, nhìn nam sinh nữ sinh tùy ý thanh xuân bên người mình, trong nội tâm rơi bụp một cái quyết định, Thái Tông di huấn không phải để dùng cung phụng, coi như hạ sinh vài cái để có thể tiếp tục, tạo ra một cái trụ cột vững chắc trước khi phát triển.

.

Đêm hôm sau, Y Minh tiễn Lý Vân Ca ra nhà ga.

Lý Vân Ca ngồi trên xe, nhìn Y Minh đứng dưới trời chiều qua tấm thủy tinh ngăn cách, đôi lông mày dài mắt nhỏ, một đứa nhỏ mắt híp, một đôi mày mỏng, đẹp đến rõ ràng; đôi mắt lưỡi liềm, mây trôi nước chảy.

Lý Vân ca lại bắt đầu cảm thán, quả nhiên hẳn có lúc , vẫn về cứ tuôn ra.

Y Minh khẽ ngẩng đầu nhìn Lý Vân Ca khua tay nói với mình, trong đầu có một tí ti cảm xúc buồn bã khi li biệt. Đau đớn vì thất tình, bởi vì những lời kia của anh, đã khiến cậu không còn lâm vào tình cảnh mảnh tình bi thảm như trước nữa, mặc dù vẫn cảm thấy buồn bã khi phải buông tay mảnh tình đã dài 5 năm, trong đáy lòng vẫn không thể phủ nhận cảm giác bị người ta chối bỏ, không nhận sự cố gắng của mình, nhưng cậu thật sự may mắn khi gặp lại anh. Mặc dù có xảy ra chuyện làm người ta xấu hổ, nhưng dù sao người có thể để cho mình ý lại cũng là anh, chứ không phải ai khác.

Sau khi Lý Vân Ca trở về, bắt đầu thường xuyên liên hệ với Y Minh.

Phát triển được mới là đạo lý cứng rắn sao!

Chính mình luôn luôn ở trong trạng thái thản mên cơ bản, thử một lần kết quả nở hoa dưới ánh sáng chết cũng là ở dưới thái dương xem. Lúc ban đầu là bởi vì cậu đã có bạn gái, thân phận kẻ thứ ba luôn bị Lý Vân Ca xem thường, hơn nữa chính mình lúc đó cũng chưa có năng lực đầy đủ để tự gánh chịu đoạn cảm tình hiển nhiên không hề thoải mái đó. Mà bây giờ, mới đúng là thời điểm thích hợp.

Cơ hội, đó là chữ có nhiều tốt đẹp biết bao. Nhất là đối Lý Vân Ca mà nói, có cơ hội mà không lời dụng thì thật lãng phí. Mà hẳn gần đây nghiêm khắc thực hiện tiết kiệm, phản đối lãng phí.

Y Minh sau khi thất tình, hoàn toàn chính xác đang cảm loại quan tâm này.

Dần dần, quen nghe giọng nói dịu dàng mà lại trầm thấp của Lý Vân Ca. Nhưng, cái ngữ điệu này của gã cũng chỉ là với Y Minh mới có. Ngày bình thường, Đỗ phó giám đốc đã quen với lối nói quyết định nhanh chóng và phương thức làm việc của hắn. Có lúc ngẫu nhiên tan tằm về muộn, chứng kiến văn phòng Lý Vân

Ca vẫn còn sáng đèn, đẩy cửa ra ngó thử, nghe được câu nói của Lý Vân Ca với điện thoại: “Luận văn là quan trọng, nhưng không bằng sức khỏe đầu. Nghe lời, nhanh đi ngủ đi!!”

Đỗ phó tổng giám đốc xoa xoa tay, thâm nghĩ, phải nói với nhân viên chú ý độ ẩm điều hòa rồi!

7. Chương 7

Y Minh đã năm ba rồi, nói cách khác, đã phải bắt đầu cân nhắc đến chuyện tốt nghiệp. Luận văn, bài tập hoặc là thi thử. Giáo viên nói, nếu không làm tốt luận văn thì đừng mơ tưởng qua được cửa ải này.

Giáo viên nghiêm khắc trong học viện ai ai cũng biết, ông ta sẽ đứng trước mặt mọi người nói ra yêu cầu bạn chuẩn bị bao nhiêu tư liệu, đọc bao nhiêu, viết bao nhiêu ghi chú.

Y Minh đã từng tận mắt chứng kiến một vị học trưởng bị giáo viên chửi như xối máu chó vào đầu, đơn giản chỉ bởi vì trích dẫn tư liệu trong luận văn của học trưởng không đạt yêu cầu của giáo viên. Cho nên, nói muốn sờ cá*..., giáo viên bọn cậu biết được vẫn sẽ cười đến thân thiết, thái độ vẫn bình thường. Chỉ là, nếu muốn cứ qua ải như vậy, giáo viên sẽ vẫn tiếp tục cười đến mặt mũi nhăn nhúm lộ ra cả hàm răng, ở trong một cái không gian kín kẽ không có cửa sổ, nhìn nụ cười đó thiệt là một ý tưởng tuyệt diệu.

(* Ý chỉ việc tận dụng của công làm việc tư.

Đại khái có thể hiểu câu trên là nếu muốn học tập qua loa rồi mà đòi qua tốt nghiệp thì giáo viên sẽ cười, cười tươi đến dựng tóc gáy, ý chỉ việc đó không có khả năng xảy ra.)

Y Minh mỗi lần nghĩ nụ cười của giáo viên hắc, sẽ giật nảy mình lạnh run.

Kể từ đó Y Minh đem đại đa số tinh lực đặt trên luận văn. Mười giờ đêm mỗi ngày, Lý Vân Ca đều sẽ gọi điện tới. Y Minh có đôi khi tiếp xong điện thoại rồi tiếp tục hăng hái chiến đấu. Dù sao, sân trường đêm khuya rất yên tĩnh, hơn nữa trong khoảng thời gian này sẽ không có bất cứ chuyện gì quấy rầy. Hoặc là, có thể nói trong bọn họ có...máu cú đêm, đây chính là một đoạn thời gian nguyên vẹn, cũng đã phổ biến khắp thế giới, thích hợp cho việc học. Y Minh cứ như vậy chậm rãi nuôi thành thói quen ngày đêm điên đảo, bắt đầu cùng với không ít người làm quen với thời gian của Mĩ. (*Mĩ ngược múi giờ với Trung Quốc, TQ ngày = Mĩ đêm, và ngược lại.)

Dần dà, buổi sáng buổi trưa bắt đầu thành thói quen.

Cứ như thế trải qua một tháng, tư liệu của Y Minh cũng không xê dịch gì nhiều, tư liệu sửa sang trong bút kí được hơn 3 vạn chữ. Khi nộp đại cương cho giáo viên xem thử còn được nhận xét là không tệ, khá đúng, có đầu mối, có Logic.

Lời này của giáo viên bọn cậu đã coi là tán dương không nhỏ rồi. Y Minh rất đắc ý, cùng với mấy tên tuy rằng không phải công dân Mĩ nhưng lại vô cùng quen thuộc thời gian nước Mĩ, đánh bài suốt đêm.

Chiến đến khi lơ mơ sáng, cái trán của cậu đã đỏ bừng (bị búng), địa chủ rung mình một cái, mắng một câu, mẹ nó, đến cả ông trời cũng bắt nạt bản lão gia. Rồi sau đó lại đối diện với ánh mắt của mấy tên bản nông trèo lên cái giường, lấy chăn bọc cả người lại.

Lúc hùng đông, quả nhiên nhiệt độ giảm đi 10° độ. Ngoại trừ tên địa chủ đóng kén trong chăn kia, trước khi cơm trưa, mấy đứa còn lại đều quang vinh bị cảm. Đau đầu, chảy nước mắt, yết hầu khàn khàn, toàn thân bủn rủn, kèm theo nhiệt độ cơ thể tăng cao rõ ràng. Thế là tên địa chủ không bị bệnh bắt đầu luân phiên hầu hạ mấy vị bản nông uống thuốc uống nước. Vừa hầu hạ, vừa hát vang bài Chủ nghĩa xã hội khoa học tốt đẹp.

Tiểu bản nông ngã bệnh cười tủm tỉm sờ mó đầu địa chủ, “Có giác ngộ, có tiền đồ. Buổi tối đi mua bát cháo khoai lang, còn muốn Cải bẹ Ô giang*, cải bẹ thái sợi í, không ăn cải bẹ xắt miếng đâu.” (*Tổ sốt GG ra một gói gì đó nhìn môn na gói gia vị =...= Tạm hiểu là một loại đồ ăn kèm đi.)

Địa chủ vừa lắc đầu vừa cảm khái, “Ba hòn núi lớn, ba hòn núi lớn*, tớ muốn xuyên việt về thời cổ đại phong kiến!!!” Nói vậy nhưng vẫn thành thành thật thật cảm cà-mên cho ba người đi xếp hàng mua cháo. (*ý nói bị áp bức bóc lột đè nặng trên vai)

Ba vị bần nông ăn tối, chỉ thị địa chủ lão gia tiếp tục dâng thuốc dâng nước, thuốc thì phải màu trắng với đen, nước thì phải nước sôi để nguội. Sau đó mới ra ngoài tìm mấy đĩa phim về cho anh em xem. Sau khi địa chủ lão gia ra ngoài, ba tên bần nông lúc này hãy còn đang bàn luận vấn đề thuốc trắng thuốc đen, xuất hiện các ý kiến trái chiều.

Bạn học Tiểu Lục cùng một bần nông khác cho rằng lúc sáng uống hai viên một trắng một đen, giữa trưa uống trắng, giờ là buổi tối hiển nhiên phải uống đen.

Một vị tiểu bần nông khác cười tùm tùm cho rằng, người ta nói thế là muốn quảng cáo nhân sâm Bắc Kinh thôi, đối với những thằng sống bằng thời gian của Washington như bọn họ, đương nhiên phải uống thuốc trắng.

Khi đã quyết đến 2/3 rồi, địa chủ lão gia lại mò về, địa chủ lão gia đương nhiên là ủng hộ vô điều kiện tiểu bần nông rồi, lật tức tào thành cục diện 2: 2 rõ ràng bế tắc.

Bạn học Tiểu Lục và một tiểu bần nông khác nhất trí không chịu, nói quyền lực của địa chủ lão gia cần phải bị hạn chế, cho nên lá phiếu của hắn ta không thể chấp nhận được, cuối cùng biến thành một lá phiếu không nguyên vẹn.

Mấy tên cử nhân học thạc sĩ bị sốt đốt vầng đầu, vì vấn đề uống thuốc mà đã tranh luận mất gần một giờ đồng hồ. Đợi đến khi dừng lại, địa chủ lão gia đã mở máy tình bắt đầu xem phim rồi.

Một bộ phim rất xưa, « Bá Vương Biệt Cơ »(1), nhìn Trình Diệp Y hóa trang và biểu diễn đến phong hoa tuyết đại, lại nhìn Trình Diệp Y kiên trì sống hết cả cuộc đời, từng giây từng phút đều không thể dời mắt được, nhìn Trình Diệp Y trang điểm, thắt vòng eo, hồi lấy ở đây, ở đây, ở đây....

Ngón tay di chuyển một tắc một tắc đều sinh động, tựa như đang vẽ một bức vẽ biết tỏa hương thơm mát*.

(*Nguyên văn là “Ấm hương phù động” trích trong bài thơ Sơn Viên Tiểu Mai của Lâm Bô. Nguyên văn hai câu thơ: “Sơ ảnh hoành tà thủy thanh thiển,-

Ấm hương phù động nguyệt hoàng hôn”. — dịch nghĩa theo Diệp luyện hoa: “Thư bóng đậm nghiêng lan mặt nước –

Thoảng hương tỏa xuống động hoàng hôn)

Xem xong phim, đã 11 giờ.

Địa chủ lão gia than dài một tiếng, người ta sinh ra đã tự do, nhưng rồi đâu đâu con người cũng sống trong xiềng xích.(*Là một câu nói trong tác phẩm Khế ước xã hội của Jean-Jacques Rousseau)

Một gã bần nông khác nói, cái thế giới này ép người ta trở nên biến thái, rồi lại không cho người ta biến thái.

Bạn học tiểu Lục im lặng.

Tiểu bần nông vẽ mặt hồng hồng, rũ mắt xuống, uống éo lên giường, không nói một lời. Địa chủ lão gia ngẫu nhiên nhìn trộm một cái, thấy người ta không để ý đến mình, ôm ba cái ấm nước xuống lầu lấy thêm nước. Vừa đi vừa hát “Trạng cáo đương triều Phò mã lang, lừa quân vương, khinh Hoàng thượng, gã nam tử chiêu đông sàng*....”(*Trích trong bài nhạc kịch “Trát Mỹ Án”)

Lý Vân Ca đúng 10 giờ gọi điện tới, ký túc xá có điện thoại riêng, gọi mãi mà vẫn không có ai tiếp. Mất thấy đã 10 giờ rưỡi rồi mà vẫn không liên hệ được. Hắn ta đứng ngồi không yên, cầm áo khoác, vừa đi ra ngoài vừa gọi điện cho Đỗ Văn Huy.

Giao xong chuyện ở công ty, Lý Vân Ca khởi động xem ra ngoài. Lúc mắt thấy sắp tới trạm thu phí đường cao tốc, điện thoại lại vang lên. Cái tên hiện lên màn hình là Lục Y Minh. Lý Vân Ca vội vàng tắt xe vào lề, nhấn nhận cuộc gọi, bên kia vang lên tiếng chột dạ rõ ràng của Lục Y Minh, “Anh, cái kia.....Em ở chỗ bạn, không mang điện thoại.”

Lý Vân Ca thở dài thiết dài, lấy tay vuốt vuốt lông mày, “Anh còn tưởng em có việc gì chứ?” Lý Vân Ca cứ như vậy ngồi trong xe lắng lắng nghe, “Y Minh, giọng em sao vậy, nghe không ổn lắm?”

“Ah, hạ nhiệt độ, bị cảm rồi!”

Lý Vân Ca nghĩ nghĩ, cái xe vẫn khởi động, đi qua trạm thu phí, “Uống thuốc chưa?”

“Dạ, uống rồi.”

“Vậy thì nghỉ sớm chút, lúc ốm cần nghỉ ngơi nhiều.”

Cúp điện thoại, Lý Vân Ca cũng lên cao tốc.

.

Tám giờ rưỡi sáng, Lý Vân Ca xuất hiện dưới lầu kí túc xá của Y Minh, Lý Vân Ca lấy điện thoại gọi cậu, không bắt máy, Lý Vân Ca đập máy. Sau đó lên lầu tìm người.

Lý Vân Ca gõ cửa nhiều lần, lực đạo cũng tăng thêm chút, nhưng bên trong chẳng đáp lại gì cả. Lúc sau, một nam sinh bước ra từ phòng bên cạnh, xoa xoa đôi mắt buồn ngủ nhập nhèm nói, “Con cú Y Minh nhất định vẫn đang ngủ, sau bữa trưa anh hãy đến.”

Lý Vân Ca sưng sốt, cười nói với nam sinh, “Y Minh vẫn thức đêm sao?”

“Ah, muốn tốt nghiệp, tất cả mọi người đều như vậy.” Nam sinh nói nói rồi trở về phòng.

(1) Bá Vương Biệt Cơ: Ai chưa xem nên xem, / , 1993 do Trung Quốc sản xuất, đạo diễn Trần Khải Ca, diễn viên chính: Trương Quốc Vinh, Trương Phong Nghị, Củng Lợi.

8. Chương 8

Lúc 12 giờ trưa, Y Minh tỉnh lại. Rửa mặt xong, chuẩn bị lại đi làm nô dịch cho địa chủ lão gia.

Vừa cầm cà-mên vừa đi ra ngoài, chợt nghe thấy tiếng cười quen thuộc, Y Minh nghĩ nghĩ, chắc không phải đầu. Đi sang phòng địa chủ và tiểu bản nông bệnh cạnh nhìn thử, cái người ngồi dựa lưng về cửa chính kia không phải Lý Vân Ca thì là ai.

Y Minh thoáng có cảm giác khiếp đảm như bị người ta bắt gian tạo trợn, bên tai vang vang giọng nói trầm thấp, dịu dàng của Lý Vân Ca lúc chuẩn bị cúp điện thoại 11 giờ đêm qua, nhanh đi ngủ, nghe lời, đừng thức khuya!

Lén lút đứng ở cửa ra vào, trong đầu Y Minh vòng vo mấy trăm lý do, cuối cùng quyết định, mình là bị bệnh nha, người bệnh thì luôn phải nghỉ ngơi nhiều, cho nên hôm nay mới dậy muộn. Quyết định, kế hoạch là, em không biết gì cả, em là người vô tội, cuối cùng mọi người sẽ nhìn em cười vui vẻ. Y Minh đi tới cửa, đang muốn mở miệng hô, lại bị địa chủ lão gia đang đứng dậy rót nước thấy được, “Y Minh, mau vào đây, anh cậu chờ cậu lâu lắm rồi đó.”

Lời Y Minh vốn muốn nói lại bị nghẹn trong cổ họng, đang muốn cố gắng điều chỉnh vẻ mặt sao cho thành vô tội, không biết tại sao kế hoạch lại nảy sinh biến hóa, vui vẻ chẳng thấy, chỉ thấy Lý Vân Ca quay đầu, “Giờ là 0 giờ theo đồng hồ phía Đông nước Mĩ, thiếu đồng gia chuẩn bị ăn khuya sao?” Trên mặt thể nhưng vẫn là nụ cười dịu dàng Y Minh muốn thấy.

Y Minh ôm cơm hộp, quay người vội vã trở về kí túc xá của mình, “Cái kia, em về lấy thêm một bộ quần áo...”

Lý Vân Ca cầm cà-mên giữ ấm trên mặt bàn lên, nói tạm biệt với hai vị địa chủ lão gia và tiểu bản nông, “Sau này rảnh thì đến chỗ Y Minh chơi.”

Địa chủ lão gia nói, “Cảm ơn anh đã mời bữa trưa, cháo của quán Tiên Chúc thật sự không tệ, rất ngon.”

.

Lý Vân Ca xách theo cháo đi gõ cửa phòng Y Minh, nghe thấy tiếng đập cửa không nóng không vội, Lục Y Minh hít sâu nhiều lần, chớ sợ chớ sợ, mình làm gì mà phải sợ ảnh chớ!

Mở cửa, nhìn quanh thâm nhân nhặt dưới mắt Lý Vân Ca đang đứng trước mặt mình, ít dừng khí Y Minh khó khăn khơi lên lại lật tức chìm xuống, sợ hãi hô: “Đại ca...”

Lý Vân Ca quay người đóng cửa lại, đưa tay bắt đầu muốn sờ trán cậu, lại thấy Y Minh rụt người đứng trước mặt mình, hai tay che trán, chăm chú nhắm mắt, lông mi còn có chút rung rung, Lý Vân Ca thoáng bật cười, “Y Minh, mở mắt ra.” Giọng nói vẫn dịu dàng hòa hoãn trước sau như một.

Y Minh khàn khàn hô, “Đại ca, đừng búng trán em...” Lý Vân Ca đặt chao lên bàn, hai tay kéo Y Minh đang chăm chú thủ vệ, dán trán mình lên trán cậu, Y Minh chỉ cảm thấy trán mình có một mảnh da thịt lạnh lạnh dán lên, trợn mắt, chứng kiến cái mũi thẳng tắp và cánh môi có chút khô ráo của Lý Vân Ca, thể là trong tích tắc liền thất thần. Một giây sau, Lý Vân Ca ngồi thẳng lên, khẽ nhíu mày, “Sao vẫn còn có chút nóng như vậy?”

Y Minh thì thầm, “Bệnh đi như kéo tơ...”

Lông mày của Lý Vân Ca nhướng lên, “Em đánh bài cả đêm lo chẳng bị lạnh.”

Y Minh không dám lại cãi lại, chỉ dám âm thầm giải thích trong bụng, người thì vẫn luôn có lúc hệ miễn dịch bị giảm sút mà, bất quá là vượt qua cả đêm mà thôi.

Lý Vân Ca lại hít một tiếng, “Nếu em không một mực thức đêm, sức miễn dịch cũng sẽ không chênh lệch như thế!”

Y Minh kinh ngạc ngẩng đầu lên, người này thuộc họ giun đũa sao?

Cái tên Lý Vân Ca này lẫn lộn trên thương trường đã 10 năm, có thừa khả năng đánh giá biểu lộ của Y Minh, không khỏi vui lên, “Em lại vừa oán thầm cái gì nữa đó?”

Y Minh uống bát cháo tôm hành Lý Vân Ca mang về, không khỏi cảm thán, “Đại ca, sau này ai gả cho anh thì thật hạnh phúc.” Lý Vân Ca ngồi trên ghế, hai chân đan chéo, trong tay cầm đọc cuốn sách trên bàn của Y Minh, cũng không ngẩng đầu lên nói, “Vậy em gả cho anh là tốt thôi.”

Y Minh vừa vặn nuốt một ngụm cháo, tròn mắt khẽ đảo, tự biến đổi giọng nói, “YAA.A.A...Vị công tử này tướng mạo thiết tốt, nhà ở chỗ nào, năm nay bao xuân rồi, cao đường ở đâu? Có anh chị có em trai em gái gì chẳng, có ruộng tốt không, có tơ lụa không, từng hôn phối chưa?”

Lý Vân Ca ngẩng đầu nhìn cậu, “Nhà ở Giang Nam, tuổi quá đôi mươi, cao đường còn đâu, duy có một anh, không có ruộng tốt, không có tơ lụa, chưa từng hôn phối.”

“YAA.A.A..., tiểu nữ tử dung mạo khám khoa trương, ôn lương hiền thực, lại có thể quản lý việc nhà, hoa này có thể lạc vào nhà anh chẳng?” Y Minh nói như dân chuyên nghiệp. (*từ “Hoa” là chỉ người con gái nhé)

Lý Vân Ca đặt sách xuống mặt bàn bên cạnh, đứng dậy đi về phía trước, hai tay đặt ở hai bên tay vịn ghế ngồi máy tính, nhốt chặt Y Minh, cúi người nhìn kỹ Y Minh. Sau đó mới chậm rãi dựa đầu xuống vai cậu, nhẹ nhàng nói bên tai Y Minh, “Hết sức vinh hạnh!”

Y Minh cảm hơi thở nóng của hân phật qua bên tai, bên gáy mình, thân thể hình như cũng nóng lên theo. Thầm hô trong lòng, xong đời, cảm nặng hơn rồi!

Lý Vân Ca nhìn vành tai và cái cổ chậm rãi biến hồng trước mặt, thỏa mãn thoáng lui về phía sau, dịu dàng hỏi, “Y Minh, em xấu hổ gì nha?”

“Đó là...tinh thần tỏa sáng!!” Y Minh nhanh chóng tiếp lời, vừa nói xong lại hận không thể tự cắn mình một ngụm. Đứng dậy đẩy Lý Vân Ca ra chạy vào buồng vệ sinh, phanh một tiếng đóng cửa lại. Sau đó mới nghe thấy tiếng Lý Vân Ca cười to ở bên ngoài.

Hỗn đản hỗn đản hỗn đản, Y Minh trong phòng vệ sinh cúi đầu thềm mắng, Lý Vân Ca bên ngoài vẫn không biết có người đang chửi mình, cười đến hưng hăng cần quấy. Ngẩng đầu nhìn gương mặt mình trong gương, hai mắt lấp lánh, hai gò má đỏ bừng, Y Minh bắt đầu tỉnh lại, Lục Y Minh, mày xong rồi, mày sa đọa rồi, mày sa đọa rồi!

9. Chương 9

Lúc Y Minh đi từ phòng vệ sinh ra, vẻ mặt trên cơ bản đã khôi phục lại bình thường. Thấy Lý Vân Ca thanh thản ngồi trên ghế bàn vi tính của mình, bên chân lại là rương hành lý của mình, Y Minh kinh ngạc, “Anh muốn xài rương hành lý của em?”

Lý Vân Ca gật đầu.

“Anh muốn mang nhiều thứ về sao?”

“Ừm, rất nhiều.”

“Có cần em hỗ trợ không?”

“Cứ tự nhiên, sửa sang lại đồ đạc của em đi.”

Lục Y Minh nghe lời sửa sang lại đồ đạc của mình, đem đồ đạc lần trước để quên bên trong rương hành lý ra. Sau đó mới quay người nói với Lý Vân Ca, được rồi!

Lý Vân Ca vẫn giữ nguyên cái dáng ngồi bắt chéo chân đó, gật gật đầu khen ngợi Y Minh nghe lời, “Bỏ sách vở em cần dùng, tư liệu, quần áo vào trong rồi đi.”

Lục Y Minh đứng lên, bước một bước sang bên cạnh nói, “Vừa rồi em có nói muốn về đâu, bỏ chúng vào làm gì?”

Lý Vân Ca đứng dậy đến gần Y Minh, Y Minh dưới ánh mắt của hắn từng bước một lui về phía sau, cho đến khi lui thẳng vào tường, Lý Vân Ca nhẹ nhàng xấp lên trước, nhẹ nhàng nói, “Gần đây em toàn bằng mặt chứ không bằng lòng, anh muốn áp giải em hồi hương tra tấn một phen. Bằng không hay là bông hoa dung mạo khám khoa trương, ôn lương hiền thực, lại có thể quản lý việc nhà là em theo anh về nhà luôn đi!”

Thần thái trấn tĩnh mà Y Minh vừa mới điều chỉnh thiết tốt lật tức sụp đổ thêm một lần nữa, không ngớt lời xin khoan sung, “Đại ca, em sai rồi, em sai rồi. Em không nên nói giỡn với anh....” Lục Y Minh thò tay chống đỡ thân thể đang ngày càng tiến lại gần của Lý Vân Ca.

“Úc? Cái kia gọi là nói giỡn sao, tôi còn tưởng thiếu đông gia muốn đùa giỡn tại hạ đây chứ!” Giọng nói của Lý Vân Ca âm trầm, nhu hòa.

“Không... Không... Không phải ” Sau khi Y Minh cảm thấy mình đụng vào hắn, huyết dịch toàn thân đều tập chung ở các dây thần kinh mặt. Hơn nữa, hiện tại cậu càng thêm xác định bệnh cảm của mình lại nặng thêm rồi, bằng không sao toàn thân lại như nhũn cả ra thế này.

“Không phải cái gì cơ, không phải vui đùa sao, thế có phải đùa giỡn hay không?” Tay trái của Lý Vân Ca dán lên gò má nóng hổi của Y Minh.

Y Minh vô lực tự hỏi chỉ cảm thấy khuôn mặt bị anh chạm vào ngày càng trở nên nóng hổi.

Lý Vân Ca thò tay ra phía sau cổ Y Minh, “Thiếu đông gia, đùa giỡn người khác như vậy là không được, tôi phải dạy cho cậu một bài học.” Y Minh cảm thấy như mình thực sự không muốn đứng yên, phía sau là bức tường, nhưng lại không có chỗ để vịn.

“Y Minh, nhìn anh.” Tiếng nói bên tai, nghe sao lại gọi cảm như vậy, gọi cảm?

Y Minh bị tiếng nói cực kỳ hấp dẫn kia hút hồn, ngẩng đầu lên nhìn thấy một đôi mắt dịu dàng được coi như đang có thể cùng nói chuyện với mình, hấp dẫn tràn đầy trong con mắt kia hút lấy tâm hồn cậu.

Lý Vân Ca nhìn Y Minh trước mắt, âm thầm khuyên nhủ chính mình, không thể dọa cậu, không thể dọa cậu....Nhưng khi thấy cậu nghe lời ngẩng đầu lên nhìn vào mắt mình, Lý Vân Ca quyết định phát triển ưu điểm của mình thêm một lần nữa, ở một nơi thích hợp bèn thừa nhận, năng – lực – của – mình – là – có – hạn!

Y Minh nhìn cặp mắt kia cách mình càng ngày càng gần, gần đến độ mình có thể cảm giác được tia hít thở của anh, ẩm áp còn mang theo mùi hương thuốc lá nhàn nhạt lượn lờ xung quanh mình, Y Minh cảm thấy

hồ hấp đều khó khăn, khẽ mở miệng ra, hy vọng có thể dùng đồng thời cả mũi cả miệng để hồ hấp, hóa giải hoàn cảnh khốn đốn của mình hiện tại.

Sau một giây, đôi môi hơi lạnh nhẹ nhàng chèn lên, cái lưỡi ẩm áp cũng thuận theo cánh môi có chút hé ra của cậu trượt vào, có ôn nhu, có bá đạo, có si mê mà trêu đùa cậu, dây dưa với cậu.

Lý Vân Ca dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng đụng chạm đôi môi của cậu, từng chút từng chút tinh tế quét qua cánh môi xinh đẹp bóng loáng, chậm rãi tiến vào trong khoang miệng Y Minh, ý tứ trêu đùa rõ ràng như thế khiến cho Y Minh không biết nên đáp lại thế nào. Đầu lưỡi khéo léo xẹt qua đáy lưỡi cậu, rồi sau đó thuận theo đường lưỡi từ từ trượt xuống, từng chút từng chút miêu tả hình dạng lưỡi cậu, khiến cho Y Minh nhận không được mút xuống một chút.

Lý Vân Ca nhận được đáp lại, vươn tay kia, nắm lấy eo Y Minh, khiến cho cơ thể hai người gắn với nhau càng thêm chặt chẽ, dần dần làm sâu sắc thêm nụ hôn này. Y Minh không có chỗ vịn bèn thò tay bắt lấy quần áo Lý Vân Ca, cái đầu có chút ngửa ra đằng sau vì cái cổ hầy còn đang bị anh nắm lấy, cũng tìm được một vị trí thoải mái. Ngẫu nhiên, vòm miệng mẫn cảm bị đầu lưỡi đảo qua, Lý Vân Ca phát giác được Y Minh trong ***g ngực khẽ run rẩy một hồi.

Y Minh không thể tự hỏi, bèn thuận theo dục vọng của thân thể, bắt đầu đáp lại khiêu khích (xx) của Lý Vân Ca. Giữa môi lưỡi quấn giao, *** dần dần ngập tràn. Lý Vân Ca phát giác đầu lưỡi mình nếm được một ít nước bọt có hơi ngọt, đó là phản ứng tự nhiên của cơ thể Y Minh khi động tình. Phản ứng như thế so với cái gì đi chăng nữa cũng đều thúc tỉnh hơn cả, huống chi bởi lúc trước chuẩn bị hợp tác làm ăn, sau đó lại gặp Y Minh, Lý Vân Ca dĩ nhiên đã cảm dục hồi lâu. Có lẽ thời điểm này nên làm ra chút chuyện tay trái thì cái bóng của tay phải lại ập đến, nhưng so với việc ôm lấy thân thể lửa nóng mình khao khát đã nhiều năm, thì những cái... kia đều chỉ có thể khiến cho dục vọng hiện tại càng thêm mãnh liệt hơn.

Lý Vân Ca đỡ lấy eo Y Minh, lục lọi quần áo trên người cậu, vội vàng dò xét đi vào. Ngón tay thuận theo đường cong nơi eo cậu tinh tế vuốt ve. Một mảnh da thịt bóng loáng tinh tế tỉ mỉ kia tựa như có lực hấp dẫn mạnh mẽ, khiến cho Lý Vân Ca quả thực không thể dừng tay.

Sau eo Y Minh bị Lý Vân Ca khống chế trong tay, chỉ cảm thấy mình lâng lâng như muốn bay lên, lửa nóng từ nơi ấy bay lên cổ khiến cho lòng người như muốn mềm nhũn, chậm rãi lại rõ ràng ven theo sau lưng tràn lên trên, chiếc cổ không thể khống chế tràn ra một tràng rên rỉ, nhưng lại bị đầu lưỡi Lý Vân Ca chặn lại, chỉ nghe được một tràng tiếng y y ừ ừ.

Tiếng đó rơi vào tai Lý Vân Ca, quả thực muốn chết.

Nhưng mà, không được, hiện tại không được, bây giờ nếu cứ làm tới, Y Minh hiện tại toàn thân đang nhũn ra chắc chắn sẽ trốn không thoát, nhưng mà lúc này mà mặc cho dục vọng, sẽ coi như là phát triển a, nhưng lại là phát triển của một con đường gãy.

Đây là ưu điểm lớn của Lý Vân Ca, biết rõ mọi chuyện đều phải có điều độ, biết rõ khi nào cần phải bảo vệ chặt chẽ cái điều độ này, mặc dù Y Minh động tình trước mặt rất hấp dẫn, nhưng vẫn muốn bảo vệ.

Chậm rãi dừng cái hôn khiêu khích (xx) kia lại, Lý Vân Ca ôm lấy Y Minh, lẳng lặng ôm vào, dục vọng bắt đầu rục rịch cũng dần bình ổn trở lại.

Y Minh sau khi bị hôn, thần trí dần dần khôi phục thanh minh, bắt lấy quần áo Lý Vân Ca, trong nội tâm một mực kêu, chết chắc rồi....chết chắc rồi...chết chắc rồi...

“Y Minh...” Lý Vân Ca buông lỏng cái ôm, thân thể có chút lui về phía sau, đã thấy Y Minh cúi đầu xuống, lộ ra cái tai đỏ lựng.

Lý Vân Ca im lặng mà cười, tùy theo rồi lại thẳm thở dài một tiếng, Y Minh hiện tại đang ở cái dạng này, bản thân lại cứ muốn nhân nhện không ăn, bạn thử vút một miếng thịt tươi thiết tươi bên miệng một con Sói đã đói bụng rất lâu nhưng lại không cho nó ăn xem.

Chỉ là nếu cứ như vậy ăn sạch sẽ mà xem...., nhóc con trung thực này sợ rằng sau này sẽ không dám gặp mình nữa.

“Y Minh...” Lý Vân Ca dịu dàng, “Nhìn anh, nghe thấy anh nói gì không?”

Y Minh xấu hổ đến mức hóa thân thành đà điểu nghe được có chút cầu xin trong giọng nói của Lý Vân Ca. Thò tay đặt lên cái đầu đã cúi thấp đến độ thấy được cả xoáy đầu trắng noãn của cậu, đợi em ấy rút cuộc cũng chịu nhìn vào mắt mình, Lý Vân Ca chậm rãi mở miệng, “Y Minh...”

10. Chương 10

Lý Vân Ca chậm rãi mở miệng, “Y Minh, theo anh về được không?”

Y Minh ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt nhìn qua tựa hồ càng thêm dịu dàng và thâm tình hơn trước, nhưng bên môi anh vẫn là nụ cười đó, có phải là đang giấu cợt hay không quan tâm mình chẳng? Lục Y Minh vội cúi đầu, lại nhìn thấy tay mình hãy còn đang nắm chặt quần áo anh. Vội vã buông tay, Lục Y Minh nghĩ nên cách xa anh một chút.

Lý Vân Ca xiết chặt vòng tay, nhốt chặt người vào trong, “Y Minh sợ anh sao?”

“Không phải, chỉ là...” Y Minh không biết nói sao. Dưới cái tình hình trước mắt này, nói thế nào cũng là sai.

“Khi còn bé Y Minh không phải thường xuyên chơi xấu chui vào ngực anh hay sao, lúc ngủ cũng đều ghé lên trên bụng anh...” Lý Vân Ca xác định vững tâm mở mang cái đầu dưa của người trong ngực.

Y Minh giãy Lý Vân Ca, “Khi đó em còn nhỏ, không nghĩ nhiều như vậy.”

“Ah, vậy bây giờ em nghĩ nhiều cái gì nha !” Lý Vân Ca nhìn bộ dạng thẹn thùng của Y Minh trước mắt, thật sự khiến người ta không muốn bỏ phí cơ hội quá mức.

“Em... Em không có...”

“Vậy sao? Trong nền giáo dục cao đẳng khiến em hài lòng kia, không có ai dạy em lúc nói dối thì cần phải kiên trì thuyết phục người khác theo đúng chân lý của mình à?” Trong giọng nói của Lý Vân Ca ngập tràn nuối tiếc.

Y Minh liên tiếp bại lui, người này, người này, người này không phải anh trai tôi.

Mắt thấy Y Minh bị mình đùa đến luống cuống tay chân, Lý Vân Ca âm thầm nghĩ lại xem. Đến đây đã không sai biệt lắm, nếu còn tiếp tục, sợ rằng Y Minh sẽ trực xuất mình mất.

Thế là, Lý Vân Ca ho một tiếng, mỉm cười nói rõ với cậu, “Thiếu đồng gia, sao lại học người đùa giỡn người khác vậy?”

Lục Y Minh trì hoãn một hơi, tự an ủi mình, “Đại ca là người hay nói giỡn...” Nhưng mà trong đầu vẫn nhin không được thất lạc tí ti. Nghĩ tới, Lục Y Minh thầm mắng chính mình một câu: Bỉ ổi!

Sau khi Lý Vân Ca ngừng nụ hôn, kỳ thật trong nội tâm vẫn không có đáy. Không biết nên nói gì nha, không biết nên nói gì nha, không biết nên nói sao nha.

Nói cho em ấy biết ý niệm mình thích nó trong đầu ?

Đối với một đứa trẻ lớn lên trong hoàn cảnh chỉ biết đến tình yêu dị giới, trừ khi nó là người bẩm sinh có thể sinh ra cảm giác yêu thương say đắm với người đồng giới ra, thì nếu bắt nó phải đối mặt với ái mộ từ một người đồng tính, sợ rằng sẽ dọa nó chạy mất. Tuy rằng em ấy tựa hồ cũng không bài xích thân mật mà mình làm với em.

Thế là, chỉ có thể làm bộ trấn tĩnh mà nói cho em ấy biết đó chỉ là trò đùa, tuy rằng cái cơ này vụng về hết mức có thể !

.

Trên đường trở về, Y Minh một mực không biết nên mở miệng sao.

Người ngồi cạnh mình này, rõ ràng trước kia quen thuộc là vậy, thân cận là vậy, thế mà vì sự chuyển động không rõ là cái gì ở đáy lòng mình khiến cho mình không biết nên đối đãi với anh như thế nào. Đáy lòng bối rối, hết như chim bị cầm tù kịch liệt giãy dụa, nhưng lại không rõ phương hướng.

Lý Vân Ca nhìn Y Minh không nói một lời, cũng hiểu rõ nội tâm cậu hiện nhất định là đang loạn như có bão tràn qua, đây cũng là chuyện hần phát hiện ra năm đó, đứa nhóc mình nhìn lớn lên này lúc nào cũng tự ôm lấy, tự cảm thụ tâm trạng mình.

Lý Vân Ca thò tay mở CD trên xe lên, tiếng nhạc hòa hoãn lắng lắng bao trùm lên cả hai người. Cứ chìm vào âm nhạc như vậy, tâm tình của Y Minh cũng chậm rãi bình tĩnh lại.

“Y Minh, anh muốn kể chuyện cho em nghe a!” Lý Vân Ca nhìn đôi lông mày của Y Minh đang an tĩnh ngồi cạnh có chút xoắn lại, không đành lòng nhìn cậu tự mình lâm vào.... những dòng suy nghĩ không thể làm rõ trong đầu, bèn mở miệng.

Y Minh làm ồ ở trên ghế nhẹ nhàng đồng ý nói được.

“Đại khái là khoảng vài ba năm trước, có một gia đình lớn ở Hàng Châu, vì đắc tội với Cục An Ninh đóng đô ở đây nên trong vòng một đêm lâm vào cảnh nhà tan cửa nát. Đứa con nhỏ nhất của nhà này chạy được ra ngoài, lại do tuổi còn nhỏ, cuối cùng bị một tên buôn người bắt được.

Tên con buôn này quanh năm đều đi tìm nắm trong tay những đứa trẻ chưa đến 10 tuổi, bé trai hay bé gái đều có cả. Cậu thiếu gia này ở trong tay bọn buôn người thì gặp được một bé trai khác, người của cậu bé đó rất lời thối...”

Y Minh cứ như vậy nghe giọng kể ôn hòa trầm thấp của Lý Vân Ca, tự thuật lại câu chuyện nhiều năm trước, những hình ảnh lần lượt xuất hiện trong trí óc như một thước phim quay chậm. Cậu thiếu gia kia sau đó phát giác ra cậu bé lời thối đó thì ra là một bé con đẹp như tranh vẽ, cậu thiếu gia thấy vậy bèn thể muốn làm anh trai của người ta, cả đời ở cùng một chỗ với nó, sau đó bắt đầu đánh nhau vì nó, trộm vặt đồ vặt cho nó. Nhưng ai ngờ rằng, sau này, bé búp bê màu hồng đó sau này lại bị người ta mua mất. Thiếu gia giống như mất đi linh hồn nhỏ bé, lúc gặp lại nhau, đã là ở trong trường học thủ đô.

Thiếu gia đã trở thành thanh niên mười phần khí khái hào hùng trong trường học, em bé kia cũng đã trở thành tài tử phong lưu phóng khoáng.

Cậu ta vẫn đánh nhau vì nó, tuy nhiên không hề trộm vặt. Cũng tiếp tục sắm vai nhân vật đại ca, tuy nhiên không hề nói sẽ như thế cả đời.

Có thể là thiếu gia lúc này lại gặp được một bé gái uyển lệ linh lung, thì ra trên đời này còn có rất nhiều cô gái tốt đẹp như thế. Thích bé ấy, thích vô cùng.

Chỉ là, lúc đó, nào biết đâu rằng cái ưa thích của người này lại chính là cái đau khổ của người khác. Chỉ là, khi đó bị tình cảm nam nữ hấp dẫn, nên sơ sót.

Hơn nữa, cho dù thiếu gia này năm đó thực sự động tâm, nhưng bởi hai người đều là con trai, suy nghĩ cái mở đầu, liền trực tiếp chặt đứt phần đuôi.

Thế là, em bé phần nhìn cái người từng thề sẽ ở cùng mình cả đời, nay lại đem sự dịu dàng và bảo vệ vốn là dành cho mình cho cô gái kia. Cái ngày mà hai người nọ đính hôn, nó đến tìm cậu thiếu gia kia. Sau khi cố gắng ôm một cái, nó mỉm cười nói với gã, con của hai người nhất định phải nhận em làm cha nuôi.

Sau đó, nó bỏ đi, không để lại bất luận tin tức nào.

“Thật ra, cũng không phải ai cũng có thể gặp được người mình thích đến đau lòng. Đã là người có vận khí, nhưng chưa hẳn đã có dũng khí.” Lý Vân Ca lắc đầu nói xong câu đó, rồi ngừng lại. Tiếp tục chuyện tâm lái xe.

Y Minh nghe câu chuyện kia, tựa hồ có thể nhìn thấy bộ dạng cái con người đẹp tựa tranh vẽ kia mỉm cười. Trong lúc đó, có chút đau lòng.

Cậu tựa hồ đã minh bạch cái gì đó, nhưng lại không dám đi thừa nhận.

11. Chương 11

Khi Lục Y Minh bị đánh thức, xe đã ngừng lại. Y Minh mở mắt nhìn ra bên ngoài, sắc trời đã tối dần. Đèn đường khu dân cư khiến cho cậu có thể nhìn rõ chung quanh, đây hiển nhiên không phải nhà mình. mopconuong.blogspot.com

“Trước hết ở lại chỗ anh đã, bao giờ tốt hơn thì về nhà. Tránh đỡ bị mẹ em mắng.” Lý Vân Ca nhìn Y Minh thương lượng.

Y Minh vốn muốn nói muốn về nhà em cơ, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt thoáng tiều tụy, cùng cái cằm râu xanh nhạt của Lý Vân Ca, còn nhớ lúc gặp anh đã là giữa trưa, địa chủ lão gia còn nói anh đã đợi mình lâu lắm rồi. Trước đó đại khái là anh sau khi cúp điện thoại liền chạy cả đêm đi tìm mình. Giờ lại còn phải lái xe hơn một giờ đường về nhà nữa.

Minh bạch đến đó, Lục Y Minh cảm thấy lời mình muốn nói không sao tuôn ra khỏi miệng nổi !

Lục Y Minh theo Lý Vân Ca lên chỗ ở của anh, đây là một căn hộ mới trong nội thành.

Gian phòng chỉ lát sàn, không có lắp đặt các thiết bị khác. Màu sắc chủ đạo là màu trắng và màu xanh lá cây tươi mát, làm tăng thêm màu gỗ thô của đồ dùng trong nhà, nhìn ngược lại thấy rất thoải mái.

Lý Vân Ca để Y Minh tự chọn phòng ở, Y Minh quyết định sẽ ở phòng khách dưới lầu.

Lý Vân Ca cũng không nói là không đồng ý, chỉ nói rằng...đêm chẵn còn chưa được phơi đâu, “Đêm nay trước tiên cứ ở trong phòng anh đi!”

Y Minh nhớ đến cảnh hai người đây đưa lúc chiều, thoáng cái đã đỏ mặt.

Lúc này Lý Vân Ca đang mở tủ lạnh, cân nhắc xem tối nay ăn gì nhe.

“Y Minh, em trước tiên đi tắm trước đi, giặt xong đồ là có thể ra ăn cơm tối rồi !”

Đợi đến khi Y Minh bước ra từ phòng tắm, Lý Vân Ca đang nhắm mắt ngồi trước bàn ăn, lấy tay xoa xoa hai hốc mắt.

“Đại ca, em tới hỗ trợ nè.” Y Minh nhìn Lý Vân Ca mệt mỏi, nội tâm có chút nhũn xuống. Tôn trong người edit bằng cách không phát tán bài post

Khi Lý Vân Ca mở mắt nhìn Y Minh, trong lúc nhất thời chột im lặng.

Sắc mặt Y Minh ửng đỏ, áo lông màu trắng phủ lên người, quần đen bằng bông, con mắt đen bóng ánh nước cùng bờ môi đỏ đến bắt mắt. Lý Vân Ca chỉ cảm thấy đập vào mắt mình đều là hơi thở ba tháng.

Sau một giây, anh cười trừ đứng dậy. Ấn Y Minh ngồi xuống ghế, cầm lấy khăn tắm vắt trên vai cậu, bắt đầu tinh tế lau tóc hộ cậu, “Em bị cảm đấy, còn không chú ý !”

Dưới ánh đèn vàng ấm áp, hai người không nói gì cả. Trong phòng yên lặng, chỉ có tiếng nồi cháo sôi ừng ực ừng ực trong bếp.

Y Minh ngồi trên ghế có chút hoảng, hình như mình và anh đã như vậy từ rất lâu trước đó, hiện tại, tất cả, đều đan xen một loại cảm giác vừa lạ vừa quen.

“Đại ca...”

“Ừm!”

.

Lục Y Minh nằm trên một cái giường rộng rãi, không khí chung quanh, loáng thoáng đều là khí tức của Lý Vân Ca. Y Minh vui đầu mình vào trong chăn, nhưng không ngờ bởi vậy nên cái khí tức loáng thoáng kia lại càng trở nên rõ ràng. Trong bóng tối, như là nghe được tiếng Lý Vân Ca nhỏ giọng dịu dàng gọi, “Y Minh...”

Lục Y Minh vội vàng ló đầu ra ngoài, lại nghĩ tới câu chuyện mình vừa nghe được trên xe.

“Lý – Vân – Ca...” Y Minh từng chữ từng chữ nhỏ giọng học ra ba chữ kia, sau đó nhắm mắt ép mình đừng nghĩ lung tung.

Y Minh có một giấc mộng, trong mơ hình như là đang xem một vở tuồng kịch. Trên võ đài là tài tử giai nhân lưu luyến triền miên, mình xem ở dưới đài. Đúng lúc đó, nhà hát bắt đầu lay động, sau đó từng khối từng khối trần nhà bắt đầu rơi xuống. Y Minh sợ tới mức vội vàng đứng phắt dậy, đang bối rối thì có người nắm lấy tay mình giữa đám người, quay đầu nhìn, là Lý Vân Ca.

Lý Vân Ca dắt cậu chạy ra ngoài, nhưng mỗi một chỗ đều là những bức tường người dày đặc.

Sau một giây, mọi người xung quanh đều đi đến đây, ai cũng chỉ trích cậu, nói: Cũng là do mày, cũng là do mày....

Y Minh nghĩ muốn hô, không phải tôi, không phải tôi, lại không sao có thể hô được, cổ họng giống như bị ai đó bóp chặt, chẳng thể hô hấp. Y Minh cảm thấy như mình sắp hít thở không nổi, giấy dựa tĩnh lại. Thì ra là mình đang nằm giữa hai cánh tay của Lý Vân Ca, tay phải của anh thì chèn lên cổ mình, tay trái anh lại chèn ngang trước ngực mình.

Y Minh nhẹ nhàng đẩy tay anh ra, nhớ tới hết thấy trong giấc mơ kia.

“Dừng khí...” Di chuyển cơ thể, nhìn Lý Vân Ca đang ngủ say, Y Minh vươn tay phác họa mặt mày anh. Người này, chẳng lẽ mình cũng muốn chứng kiến, có một ngày, anh đem tất cả ôn hòa vốn là dành cho mình trao cho người khác sao, nếu mình dừng cảm vì anh thêm một chút nữa thì sao?

12. Chương 12

Hôm sau Y Minh tỉnh lại, mở mắt ra đã thấy Lý Vân Ca trợn mắt đối diện nhìn mình.

Lý Vân Ca cúi đầu nhẹ nhàng hôn một cái lên mặt Y Minh, “Chào buổi sáng!”

Y Minh nhớ lại dòng suy nghĩ của mình sau khi tỉnh mộng đêm qua, tâm niệm phải thay đổi thật nhanh a, ngẩng đầu cũng hôn lên khuôn mặt Lý Vân Ca một cái, “Đại ca, chào buổi sáng.”

Lý Vân Ca khó thấy được thực sự đỏ mặt, sau đó ngây ngốc nhìn Y Minh đứng dậy đi về phòng tắm. Cho đến khi nghe thấy tiếng nước rầm rầm phát ra từ phòng tắm, Lý Vân Ca mới bắt đầu chậm rãi ngồi xuống giường. Nhìn những nếp gấp trên giường đơn còn lưu lại do em ấy nằm qua bên cạnh, Lý Vân Ca nhất thời không thể tin được, tình yêu thâm kín của mình rõ ràng đã bắt đầu mở rộng cảnh lá dưới ánh mặt trời.

.

Y Minh mở vòi nước ra, nhìn bản thân mình trong gương, nghĩ đến vẻ mặt xấu hổ vừa rồi của Lý Vân Ca, nhin không được bắt đầu nhếch khóe miệng lên. mopconuong.blogspot.com

.

Ăn qua bữa sáng, Lý Vân Ca phải tới công ty nhìn Y Minh cầm một ly trà chậm rãi nhắm nháp, nhớ tới nụ hôn kia của Y Minh lúc rời giường. Trong lòng nhất thời vui vẻ, lại không đành lòng, thằng bé này, xem như là bị mình “dụ dỗ” sao?

“Y Minh, anh...” Lý Vân Ca muốn nói nhiều vô cùng, nhưng vừa mở miệng, đã bị Y Minh cắt ngang.

“Đại ca, em cũng không biết em có đủ dũng khí hay không.” Trong bữa sáng, Y Minh đã chú ý tới bộ dạng muốn nói lại thôi của Lý Vân Ca. Thế là, cậu đặt chén trà xuống, đi đến bên cạnh Lý Vân Ca, nhìn thẳng vào anh, “Nhưng mà, em nghĩ em có thể thử xem.” Những lời này, khiến cho dũng khí của cậu bùng lên, nhỏ giọng bổ thêm một cậu, “Nếu như, anh đồng ý.”

Lý Vân Ca ném áo khoác trong tay lên ghế sa lon, ôm chặt lấy Y Minh, “Y Minh!” Lý Vân Ca vuốt ve cậu, hận không thể biến cậu thành xương máu trong mình, Y Minh này khiến cho lòng hần đau đến không thể kiềm chế được.

Y Minh thật không ngờ một câu nói đơn giản của mình lại có thể khiến một Lý Vân Ca lúc nào cũng luôn thông dong lại trở nên kích động như thế, hai tay chậm rãi ôm lấy eo anh, trong lòng có một chút an ổn, một chút đầm ấm, ngọt ngào.

Lý Vân Ca nói lỏng cái ôm, nhìn kỹ Y Minh, nghiêm túc nói, “Anh đã từng cho rằng mình sẽ không có cơ hội nói cho em biết, anh rất thích em. Thậm chí...” Thậm chí đã từng muốn buông tay, muốn thích ứng với cuộc sống này. “Thật không ngờ, kiên trì anh bỏ ra đến cuối cùng cũng thành công !” Anh không thể bảo đảm bất cứ điều gì, chỉ có thể cố hết sức không để em chịu ảm ức. Những lời này, Lý Vân Ca không nói, chỉ có thể vụng trộm tự hạ quyết định. Tôn trọng người edit bằng cách không phát tán bài viết

Lục Y Minh nhìn đôi mắt thâm tình kia, nhìn bản thân mình trong đôi mắt anh. Chợt nhớ tới một câu, khi đối phương đặt bạn vào trong đáy lòng, trong đôi mắt của họ vĩnh viễn sẽ luôn có hình bóng của bạn.

Nghĩ đến đây, Y Minh nở nụ cười. Nhìn ở khoảng cách gần thế này, dù là ai cũng có thể nhìn thấy bóng dáng mình trong mắt đối phương a. Bất quá, sau này cậu mới biết, thì ra câu nói tưởng như rất buồn cười kia, lại là sự thật.

Trong lúc đó, Y Minh vẫn nở nụ cười, con ngươi đen lộ ra hào quang sang sáng khiến người ta mừng rỡ, đôi môi cong lên lộ ra vài chiếc răng trắng ngọc ở giữa, quả nhiên là xứng với câu môi hồng răng trắng, đôi mắt sáng ngời.

Lý Vân Ca chậm rãi tới gần Y Minh đang cười khiến cho lòng hắn lay động, nhẹ nhàng hôn hít môi Y Minh, chớp mũi ngửi thấy hương trà nhàn nhạt, Lý Vân Ca nhìn đôi môi em ấy, lại nhìn Y Minh, “Chờ anh về.” Trong tiếng nói khàn khàn, có cả gọi sóng dập vọng.

Lục Y Minh hiểu rõ ý của anh, vội vàng đẩy anh ra cửa, “Đi nhanh đi nhanh, ông chủ đi trễ, coi chừng cấp dưới học theo đấy...”

.

Lúc Đỗ Văn Huy đi vào văn phòng của Lý Vân Ca, đã thấy Lý Vân Ca đang ngồi cười ngây ngô với cặp văn kiện trước mặt một mình.

Đỗ Văn Huy đi tới bên cạnh hắn, nhìn nhìn cặp văn kiện, là bảng báo cáo tài chính tháng này của công ty (*cho sếp). Đỗ Văn Huy ho một tiếng, “Thánh thượng vô cùng thích đá hoa cương* này sao?”(*đá hoa cương: Một loại đá, trước kia thường được mấy ông Vua thích kỳ hoa dị thạch sưu tập)

Lý Vân Ca sững sờ, lập tức phản kích, “Đỗ ái khanh, nhiệm vụ làm thân với nước bạn đã hoàn thành chưa?”

Đỗ Văn Huy cười cười, “May mắn, may mắn, không phụ kỳ vọng của thánh thượng ! Còn thuận tiện mang theo một món quà lớn về cho thánh thượng nữa !” Đỗ Văn Huy trừng mắt nhìn, “Có muốn biết là cái gì không?” Đỗ Văn Huy ngồi trên mặt bàn Lý Vân Cam cầm bản tài liệu trong tay nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn.

“Có việc thì tấu nhanh, không có việc thì xéo đi !” Lý Vân Ca bắt đầu thẩm duyệt bản báo cáo trong tay(*cho sếp).

“Tháng sau, nước bạn sẽ phái sứ giả sang kí kết hiệp ước thông thương láng giềng hòa thuận hữu hảo với Thiên Triều ta, đây là nội dung được đề xuất trong bản hiệp ước và văn bản hợp đồng, kính xin thánh thượng chấp bút phê chuẩn.” Đỗ Văn Huy đặt bản tài liệu đang cầm trên tay xuống bên cạnh tay hắn.

“Còn món quà lớn, ngài ngẩng đầu nhìn ra ngoài sẽ biết !” Nói xong, xoay người bỏ đi !

Lý Vân Ca xem xong bản báo cáo (*cho sếp), kí tên, lúc định gọi điện thoại bảo thư kí mang ra, chợt nhìn thấy trên ghế sa lon ngoài phòng làm việc, có một hình bóng quen thuộc. Edit: Phùng Diệp

Hắn do dự một lát, rồi nhắc điện thoại nội tuyến gọi thư kí tới lấy bản tài liệu. Sau đó đứng dậy, đi tới, “Về từ khi nào?”

Người trẻ tuổi ngồi trên ghế sa lon ngẩng đầu lên. Lý Vân Ca thoáng nghĩ tới Y Minh. Nghĩ đến em ấy hiện vẫn đang ở trong nhà mình, về mặt của Lý Vân Ca dịu đi vài phần.

Người trẻ tuổi thấy Lý Vân Ca hình như là đang nhìn mình, rồi lại giống như không phải nhìn mình, liền cong khóe miệng lên, “Tìm được cái người mà anh muốn rồi hả?”

Lý Vân Ca đi tới máy đun nước, đưa chén nước qua. Mỉm cười, coi như thừa nhận.

“Quả nhiên là thủ được mây mờ trắng tỏ mình* ! Vốn là còn muốn tới chỗ anh vài hôm, hay là thôi đi.” Nâng chén nước trong tay, người trẻ tuổi kia nhẹ nhàng uống vài ngụm. (*thủ được mây mờ trắng tỏ mình: Ý chỉ người kiên trì cuối cùng cũng có thể giành thắng lợi)

Khi hần cúi đầu uống nước, Lý Vân Ca nhìn thấy sau chiếc cổ trắng nõn kia có một dấu bầm xanh tím khiến người ta sợ hãi, phía dưới ẩn trong quần áo, cũng không biết là dài bao nhiêu.

“Gã lại đánh cậu?” Lý Vân Ca khó có thể tin.

Người tuổi trẻ kia cười nhạt một tiếng, “Đàn ông mà...” Trong giọng nói tràn đầy đau đớn và buồn bã !

“Thằng khốn, lúc trước gã đồng ý với tôi rồi mà?” Lý Vân Ca đứng lên, gọi điện cho Đỗ Văn Huy.

Lúc Đỗ Văn Huy bước vào, Lý Vân Ca vẫn là đang nói điện thoại. Ngữ điệu rất vững vàng, nội khí cũng rất rõ ràng.

Đang gọi điện, quay đầu đã thấy Đỗ Văn Huy. Đỗ Văn Huy mở miệng, “Tôi đánh hắn, phỏng chừng lúc này đang ở trong bệnh viện rồi a !”

“Mấy ngày này trước hết cứ để cậu ấy ở chỗ cậu đi, Y Minh ở nhà tôi.”

“Không có vấn đề gì!” Đỗ Văn Huy huýt sáo mấy cái, “Vu Việt, bây giờ cậu không muốn cũng phải theo tôi rồi!”

Vu Việt buồn cười nhìn Đỗ Văn Huy, “Cậu thực sự nên tìm một người ống hút đó !”

“Tiểu Việt không muốn quản tôi sao, Tiểu Việt cậu thật bội tình bạc nghĩa đó !” Đỗ Văn Huy nắm tay Vu Việt lôi ra ngoài, về mặt âm ỉ !

Trước khi Vu Việt đi ra ngoài, còn quay đầu nở một nụ cười cảm ơn với Lý Vân Ca.

Nhìn sắc mặt cuối cùng vẫn không hề thăm đạm của Vu Việt , trong lòng Lý Vân Ca lúc đó rất muốn chạy tới gặp Y Minh.

Chương 13

Y Minh làm tổ trên ghế sofa, ánh mặt trời ấm áp xuyên qua cánh cửa thủy tinh lén lút dịu dàng tỏa ra bốn phía. Cả buổi sáng mới sửa xong tư liệu tham khảo, đầu đã có điểm gỉ sét mất rồi. Đứng dậy đi lấy một bản « Nhiệt đới u sầu », cậu cần thay đổi suy nghĩ.

Nghiêng người tựa vào sofa, chậm rãi lật xem, bốn phía quá mức yên tĩnh và ôn hòa, lại khiến cậu có chút mệt mỏi rồi, mơ mơ màng màng.

Lúc Lý Vân Ca đẩy cửa bước vào, đập vào mắt đã là cảnh:

Ánh mặt trời giữa trưa xuyên qua cái cửa sổ sát đất len vào phòng, máy tính và kính mắt của Y Minh đặt trên chiếc bàn trà bên cạnh. Y Minh nửa nằm trên ghế sofa, hai mắt nhắm lại, một cuốn sách đang mở đặt trước ngực em.

Lý Vân Ca nhẹ tay nhẹ chân đổi giày, rồi đặt đồ xách trên tay lên bàn cơm, sau đó mới xoay người vào phòng lấy chăn lông ra.

“Cũng không phải nóng lên!” Lý Vân Ca đắp chăn lên người Y Minh, bờ môi dán lên cái trán cậu.

Lúc Y Minh tỉnh lại, thấy trên người có chăn. Quay đầu, thấy máy tính trên bàn trà đã được gấp lại, sách cũng đặt cạnh đó. Trong lòng Y Minh chợt ấm áp, người này, dù là ai cũng không thể ngăn cản a!

Nhìn nhìn đồng hồ trên vách tường, đã hơn 1 giờ, cậu bất tri bất giác đã ngủ hơn 1 giờ đồng hồ lặn.

Y Minh đi qua, thấy cửa phòng bếp đóng. Bèn xoay nắm cửa mở ra nhìn, người đứng trước bếp kia cũng vừa vận tất lửa.

“Tĩnh ngủ rồi hả?” Lý Vân Ca quay đầu lại.

“Đại ca, anh cứ thế sẽ nuôi em thành sâu mọt không biết sản xuất đó....” Y Minh lẩm bẩm.

Tuy nhiên, nói như thế thật giống được chút tiện nghi rồi lại còn khoe mẽ, nhưng Y Minh vẫn cảm thấy anh ấy đối với mình tốt quá. Tốt đến mức khiến cậu có chút lo lắng, nếu không thể giống như anh vẫn hy vọng, thì cả đời sau của mình sẽ đều áy náy a.

Tuy nhiên cũng đã nói với anh là mình nguyện ý thử dừng cảm cùng anh rồi, mà dù sao cũng phải thử một lần xem... Dù cho kết quả của lần thử này có ra sao, cậu cũng không lo lắng.

Lý Vân Ca nghe xong lời em ấy, lại có chút giật mình

“Ồ, anh đây rất muốn xem thật kỹ xem, sâu mọt nhà anh sao lại đẹp thế chứ. Hay là, hôm khác, anh liên hệ thử với 10 bộ khoa học ánh sáng, để người ta nghiên cứu xem, sao bây giờ sâu mọt lại tiến hóa nhanh đến thế nhé?” Lý Vân Ca khẽ cười, đi tới cạnh cửa.

Lục Y Minh cũng bị câu nói của anh chọc cười.

Cởi tạp dề xuống, Lý Vân Ca thò tay ôm người vào lòng, nhẹ nhàng ghé bên lỗ tai cậu nói, “Y Minh, bây giờ anh có thể làm những việc này, trong lòng cao hứng biết bao. Chỉ là, em nếu vì vậy mà cảm thấy có gánh nặng..., sau này anh sẽ không làm vậy nữa, được không nào?”

Lục Y Minh nghe anh nhẹ nhàng nói ra những lời này..., cảm giác như cả tim mình đều mềm nhũn, có chút đau xót, có chút trướng, hốc mắt cũng nóng lên. Hai tay trèo lên cơ thể vừa dịu dàng vừa mạnh mẽ kia, đẩy lồng cậu hô, đại ca, anh đừng đối tốt với em như thế, đừng đối tốt với em như thế.

Lý Vân Ca lấy tay nhẹ nhàng vỗ lưng cậu, đây hình như là động tác mà đại ca ưa thích, an ủi, bao dung, có thể dựa cả vào đại ca. Anh ấy thích mình, nhưng mà, nhưng mà...

Nhưng mà cả buổi, vẫn không nói ra là nhưng mà cái gì. Y Minh lại nghe thấy giọng nói dịu dàng, hòa hoãn của Lý Vân Ca: “Y Minh, chớ miễn cưỡng ! Em có thể từ từ suy nghĩ, nghĩ bao lâu cũng được.”

Lẳng lẳng ôm lấy em, Lý Vân Ca nghĩ, cứ như vậy là rất tốt rồi, cứ như vậy là rất tốt rồi!

Lý Vân Ca thả Y Minh ra, “Nên ăn cơm đi, không thì nguội cả mất !”

Hợp thời, bụng Y Minh rất phối hợp réo lên một tiếng.

Lý Vân Ca cười cười, vỗ vỗ đầu em, “Đi rửa tay!”

Trên bàn cơm, hai món ăn, một bát súp. Đồ ăn là cá nheo xào dưa, chân giò hun khói kèm đậu hũ, súp là sò điệp nấu với bí đao. Đỏ, xanh lá, đen, trắng, xanh, nhìn thôi cũng khiến người ta thèm rồi.

Dạ dày Lục Y Minh bị căn tin ngược đãi đã lâu, cuối cùng cũng tìm thấy cơ hội giải tội bình oan, Lý Vân Ca thấy nhất thời mỉm cười rồi lại nhất thời nhú mày.

“Y Minh, ăn cơm phải nhai từ từ nuốt chậm rãi, bằng không dạ dày sẽ không chịu nổi đâu.” Lý Vân Ca bưng bát cơm, không khỏi lắc đầu.

Lục Y Minh trừng mắt nhìn, nói, “Đại ca, anh biết Châu Kiệt Luân không?”

Lý Vân Ca không rõ vì sao em ấy lại nhảy sang chuyện này, nhưng mà người này, anh biết !

“Cái kia, đại ca anh biết Châu Kiệt Luân có một album gọi là « Fantasy » chứ, biết là sáng tác do đâu không?”

Lý Vân Ca hiếu kỳ, lắc đầu.

“Là do một lần Châu Kiệt Luân đến căn tin của bọn em, sau khi mua một chén cháo thì có cảm hứng đó.” Y Minh nghiêm trang nói.

Lý Vân Ca bật cười.

“Đại ca anh có biết sau đó, lần đầu tiên trở lại căn tin của bọn em, anh ta lại sáng tác thêm được một album nữa không?” Y Minh tiếp tục nói.

Lý Vân Ca ngừng chiếc đĩa, chờ cậu công bố đáp án.

“Gọi là «Still Fantasy» !”

Lý Vân Ca cười to, sau mới thò tay vân ve tóc cậu, “Mấy đứa này.....”

Từ đó về sau, mỗi khi Lý Vân Ca muốn nấu cháo, đều nói với Y Minh, đêm nay nhà Lý trình diễn hòa nhạc Fantasy đây nhé. Bất quá, hòa nhạc Fantasy của nhà Lý này lại rất hay bịp bợm, chẳng hạn như cháo thịt gà rong biển, cháo xương sườn thơm phức, cháo cá chanh, cháo bằm thịt hạt dẻ, cháo hạt sen kèm thịt hun khói, khiến cho Y Minh được ăn đến mặt mày hơn hở. Mỗi lần đều chủ động yêu cầu nhà Lý trình diễn buổi hòa nhạc Still Fantasy cho mình coi.

+ Fantasy: danh từ

– khả năng tưởng tượng; hình ảnh tưởng tượng

– sự trang trí quái dị; hình trang trí kỳ lạ

– ý nghĩ kỳ quặc

+ Album Fantasy và Still Fantasy – Châu Kiệt Luân là Album album phòng thu thứ 7 bao gồm 10 bài hát do chính anh sáng tác, phát hành vào 5/9/2006.

13. Chương 13

Sinh hoạt giữa hai người, cứ diễn ra có tư có vị như thế.

Thỉnh thoảng, Lý Vân Ca sẽ tìm Y Minh ăn một miếng đậu hủ non mềm*. Y Minh ban đầu thì mặt đỏ tai nóng, sau rồi cũng chầm chậm tu luyện thành một chút đạo hạnh, thậm chí ngẫu nhiên sẽ đùa giỡn lại anh một phen, cố tình khiến cho Lý Vân Ca tái phát bệnh tim đập loạn.

*Đậu hủ non mềm: Tạm hiểu là từ chỉ việc Vân ca ca dê Minh Minh.

Mỗi khi ấy, Lý Vân Ca sẽ đều ôm chặt Y Minh hung hăng hôn môi, cho đến khi người trong ngực nhũn nhão toàn thân, nần nỉ ỉ ôi thật lâu rồi mới dừng lại. Chuyện này khiến Lý Vân Ca ngày ngày trải qua việc làm dịu rồi lại phát hỏa.

Ngẫu nhiên, cũng sẽ có lúc không thể nhịn được nữa, trong đầu sẽ hiện ra ý hối hận, sao lúc ấy lại nói ra câu: Đừng miễn cưỡng ! Em cứ từ từ suy nghĩ, suy nghĩ bao lâu cũng được ! kia chứ.

Bất quá, khi tỉnh táo lại, Lý Vân Ca vẫn sẽ tự đi giải sầu dục hỏa cho mình, sau đó lại nhẩn nại thêm một lần nữa.

Đỗ Vân Huy biết chuyện bạn học Tiểu Lục đến ở với Lý Vân Ca sẽ thường xuyên lấy chuyện này ra làm trò tiêu khiển.

Ví dụ như, thánh thượng, ngài thay thiên triều ta tiết kiệm không ít năng lượng nha...., ánh mắt ngài còn sáng hơn tất cả đèn đóm trong công ty đó!

Thánh thượng, chuyện này so với Hàn Tín* năm đó thì có là cái thá gì a! Nhịn nhục luôn qua háng người ta so ra có kém chuyện nhịn dục hỏa dưới háng sao!

*Hàn Tín: Còn gọi là Hoài Âm hầu (), là một danh tướng bách chiến bách thắng, thiên hạ vô địch. Hồi nhỏ ông được coi là một kẻ hèn nhát, thấy Hàn Tín gầy gò yếu đuối nhưng lại vác kiếm trông như võ tướng, có gã bán thịt lợn làm nhục bắt Tín một là dùng kiếm đánh nhau với gã, hai là luôn qua háng y. Sau mới có câu ‘Hàn Tín luôn tròn’ để chỉ sự nhẫn nhục chịu đựng, biết mình biết ta, hiểu rõ thế cuộc của ông.

Thánh thượng, ngài phải khống chế ánh mắt mình khi tảo triều, ở đó có một đám nữ quan mặt như hoa nào, mắt như nước mùa xuân đó ah! Coi chừng vướng vào nợ đào hoa, Tiểu Lục sẽ không muốn ngài nữa đâu.

Khiến cho Lý Vân Ca có chuyện phải ra ngoài, thấy Đỗ Vân Huy cái là phải đi đường vòng ngay.

Y Minh thỉnh thoảng sẽ cảm thấy ánh mắt Lý Vân Ca nóng bỏng, trần trụi quá mức. Thậm chí giữa lúc bọn họ đang hôn môi, cậu đều có thể cảm nhận được là Lý Vân Ca đang dốc sức liều mạng ngăn chặn bề lũ dục vọng xâm lược. Lúc đó, Lục Y Minh sẽ đều tím cổ, cách Lý Vân Ca ba mét có hơn. Thế là, trời lạnh như vậy, mà Lý Vân Ca vẫn phải tắm nước lạnh mỗi ngày, kẻ đàn cũng biết là vì cái gì nha nhoa!

Lý Vân Ca vì tránh cho mình thật sự hóa thân thành Sói, đem Cô gái gái quàng khăn đỏ Lục Y Minh nuốt rằng rắc vào bụng, nên sẽ về nhà trước khi tan tầm, cùng ăn với cậu một bữa. Sau đó, tìm đủ mọi lý do chạy ra khỏi nhà.

Gọi điện thoại lời Đỗ Vân Huy ra, cùng quân say cười ba ngàn trận!

Dù sao bọn họ đều biết chuyện của mình, cũng không phải giấu diếm cái gì cả, ngược lại lại có đối tượng để kể khổ.

Qua 11 giờ đêm, anh sẽ lật tức về nhà, Y Minh muốn chờ cửa anh. Hơn nữa, một hôm khi đang ăn cơm tối, Y Minh đã thuận miệng nói ra một câu, anh không về, em sẽ không không ngủ.

Mắt thấy đã 10 giờ rồi, tiến độ luận văn của Y Minh hôm nay cũng không tệ lắm, thế là đứng dậy đi rửa mặt. Đến khi: đợi cậu lên giường, Lý Vân Ca cũng sẽ trở về không sai biệt lắm.

Cậu biết rõ, công ty bọn anh vào cuối năm, sẽ có rất nhiều công việc kinh doanh cần được giải quyết, cho nên việc tiếp khách hàng dạo gần đây bề bọn hơn trước rất nhiều. Cậu thà tin tưởng câu nói đó của Lý Vân Ca chứ không muốn suy nghĩ tới cái vấn đề gọi là dục vọng chưa được thỏa mãn kia. Đương nhiên, muốn có bao nhiêu tâm tính đã điều thì có bấy nhiêu.

Y Minh bước ra từ phòng tắm, vừa lau khô tóc vừa đi về phòng mình, đúng lúc đó thì tiếng chuông điện thoại nhà lại vang lên. Y Minh nghĩ nghĩ, hay là nghe đi.

Đầu bên kia là một giọng nam trẻ tuổi ôn hòa, “Y Minh đấy à, anh là bạn Vân Ca, đêm nay hẳn ta uống hơi nhiều, không về được, em đừng đợi cửa nhé!” Sau đó rõ ràng quay sang nói một câu với người bên cạnh “Vân Ca, đừng nghịch !”

Y Minh ngồi ở trên ghế sa lon, có chút sững sờ. Bạn bè bên cạnh đại ca, ngoại trừ Đỗ Vân Huy và mấy người mình gặp ở bờ biển, cậu hình như chẳng còn biết ai. Cái người vừa gọi này, tựa hồ có quan hệ rất tốt, rất thân quen với đại ca, có thể...

Trong lòng Y Minh thấy có chút vắng vẻ, không biết mình như vậy, cuối cùng là đang tính toán cái gì đây nha!

Nghĩ đến chuyện Lý Vân Ca không về, trong lòng Y Minh có chút không thoải mái, nhưng còn xa mới đến ghen ghét.

Y Minh sao lại không ngủ chứ, nửa đêm tỉnh dậy. Điều hòa tuy rằng ấm áp, nhưng lại khiến người ta miệng đắng lưỡi khô. Thế là, Y Minh đứng dậy đi vào phòng bếp rót nước.

Lúc đang rót nước, hình như có nghe thấy tiếng xột xoạt phát ra từ phía cửa. Tim Y Minh nhảy dựng một cái, không phải là ăn trộm đó chứ.

Y Minh nhìn trái nhìn phải, cầm lấy một cái cây ! Nắm chặt tay, rón ra rón rén đi ra khỏi phòng bếp, đi ra cửa xem.

Lần này nghe rõ ràng, là tiếng chìa khóa chuyển động. Ngoài cửa có người mở cửa, đẩy ra một chút, bên trong có dây xích chặn lại. Thấy vậy bề không đẩy nữa, ngược lại lại nhẹ nhàng giữ cửa như vừa rồi.

Y Minh đi tới cạnh cửa, kéo mở cửa ra xem, đã thấy Lý Vân Ca ngồi dựa vào cửa ra vào chống trộm, mắt hơi nhắm. Y Minh bề bọn mở cửa ra, “Đại ca, sao anh không gọi em!”

Lý Vân Ca mở mắt ra, xông đến chỗ Y Minh cười cười. Bộ dạng say rượu không làm cho anh trở nên khó coi, mà ngược lại khiến cho lông mày khéo mắt anh trở nên kém sắc nét hơn bình thường, gương mặt nhu hòa lộ ra nét trẻ con.

“Anh sợ đánh thức em!” Tiếng nói sau khi say rượu có chút ứ ải, ngược lại lại khiến cho giọng nói trở nên mềm mại như tiếng Ngô*.

*tiếng Ngô: Được nói phần lớn ở Chiết Giang, Thượng Hải, Nam Giang Tô, An Huy, Giang Tây, Phúc Kiến...Là một trong những bộ phận lớn của tiếng Hoa.

Y Minh cúi người để anh vịn vào, mùi rượu nồng nặc và khí lạnh giá của ban đêm khiến cho Y Minh không khỏi rung mình một cái.

Đỡ Lý Vân Ca dựa vào ghế sofa, cởi áo khoác trên người anh xuống, Y Minh quay người đi vào phòng tắm, đắp một cái khăn ướt rồi đi ra, trước tiên lau mặt cho anh đã.

Lý Vân Ca ngoan ngoãn nhắm mắt, hưởng thụ sự hầu hạ của Y Minh.

Y Minh lấy một chén nước sôi qua, đưa cho Lý Vân Ca, Lý Vân Ca nhận lấy từ tay cậu rồi uống một ngụm, hô toáng lên, “Nóng quá!” Y Minh bèn đặt ly nước xuống bàn, đứng trước sofa, nhất thời không biết phải làm sao.

Lý Vân Ca vẫn nhắm mắt, thò tay lục lọi bắt được tay Y Minh, nhẹ nhàng vịn vào ngón tay dài nhỏ mềm dẻo của cậu, ngẫu nhiên dùng ngón út vẽ vẽ lên lòng bàn tay cậu.

Y Minh lẳng lặng đứng, sau đó mới nghe Lý Vân Ca mở miệng nhỏ giọng nói, “Anh lo em ở một mình, sợ em không ngủ.”

14. Chương 14

Y Minh hơi hơi ngửa đầu, nhìn Lý Vân Ca tựa trên ghế sofa, trong đáy lòng hình như có thứ gì đó đang chậm rãi tràn ra!

“Em đi ngủ trước đi, anh ngồi đây một lát đã, tắm rửa xong rồi đi ngủ thôi!” Lý Vân Ca kéo tay cậu, cũng không có động tác gì khác.

Trong đêm đông yên tĩnh, Y Minh nhìn Lý Vân Ca vẫn nắm lấy tay mình, nhớ tới trước kia cha có kể cho mình nghe một câu chuyện. Nội dung câu chuyện thì cậu không nhớ được, chỉ nhớ rõ, sau đó, cha mỉm cười nói, thế nên, nhà mình ở đây, muốn được ở bên người kia cả một đời, gọi tên, nắm lấy tay nhau!

Ấm áp, hạnh phúc, chính là hai cái cảm giác mang câu chữ bình thường nhất ấy. Trước kia, sau này, mình sẽ luôn nghĩ đến cái nắm tay của người nọ sao?

Nhìn mười ngón tay của hai người chậm rãi đan vào nhau, Y Minh tự nở nụ cười thoáng qua với mình, đã có người này rồi, sao lại có thể bằng lòng nắm tay ai khác nữa !

Y Minh có chút ảnh hưởng, chợt nhúc nhích cái tay đang đan vào nhau giữa hai người, “Anh à, đi tắm thôi!”

Lý Vân Ca mở mắt ra, “Ừ, em đi ngủ trước đi!”

Do say rượu nên vẫn còn mơ màng, lúc Lý Vân Ca đứng dậy có chút lung lay.

Xiết chặt nắm tay đang đan lấy nhau, Y Minh quyết định sẽ đỡ anh đến phòng tắm.

“Thiếu gia định hầu hạ tại hạ tắm rửa sao?” Sau khi đi vào phòng, Lý Vân Ca thấy Y Minh hình như cũng muốn vào, tựa vào cửa, nở một nụ cười thoáng qua với Y Minh.

Y Minh đã có thêm hạnh phúc nên đối với kiểu đùa giỡn này, dĩ nhiên không thêm sợ nữa. Chỉ là gương mặt vẫn hơi đỏ lên.

“Em lại nghĩ tới hình ảnh thiếu nhi không nên thấy rồi hả?” Lý Vân Ca tiến lên ghé vào tai cậu, nhẹ nhàng trêu chọc.

“Mặc kệ anh đó!” Bạn học Tiểu Lục công lực còn thấp vút lại một câu như vậy rồi bỏ chạy. Phía sau, là Lý Vân Ca khó chịu nín cười thành tiếng.

Y Minh trở về phòng mình, trong lòng nháy loạn.

Người này giả say a, bằng không thì sao luôn đi trước một bước nhìn thấu tâm tư của mình chứ. Ừm, lúc mình đỡ anh ấy vào phòng tắm, sau khi thấy anh ấy cởi quần áo, thì sẽ làm ra tình cảnh như thế nào a?

Tiêu rồi tiêu rồi, lúc này còn thế này thì sa đoạ thật rồi, rõ ràng là bắt đầu nghĩ đến cơ thể anh ấy rồi!!

Y Minh quơ quơ đầu, giật ra chăn, mền, nằm xuống.

Vừa mới có hơi chút buồn ngủ, cửa phòng đã mở ra. Một mùi hương hoa cỏ quen thuộc xông vào, Y Minh trợn mắt, lại cảm thấy trên người bỗng nhiên nặng trĩu. Nhất thời, tất cả buồn ngủ đều chạy mất sạch.

Thò tay đẩy anh ra, lại nghe tiếng anh ghé bên tai mình trầm thấp nói, “Một chút thôi, để anh ôm em một chút.” Y Minh nghe ra trong giọng nói anh có chút cầu xin bèn dừng tay lại. Cơ thể cũng chầm chậm thả lỏng ra, mặc chàng vuốt ve.

Không biết qua bao lâu, Lý Vân Ca chậm rãi nâng người lên, ánh sáng yếu ớt từ ngoài cửa sổ xuyên vào, hình như có thể thấy nghi vấn và bất an trong ánh mắt Y Minh. Anh nhẹ nhàng nở nụ cười, nói, “Yên tâm, anh không say.” Lòng Y Minh buông xuống một nửa, một giây sau đó lật tức lại nhấc lên.

Tay Lý Vân Ca chậm rãi dán lên, có chút tinh tế phác họa mặt mày Y Minh. Rồi sau đó cúi người, hôn một cái như chuồn chuồn lướt nước lên trán cậu, “Nếu anh có thể yêu em ít đi một chút, sẽ không nóng như thế này.” Anh nhẹ nhàng nói một câu, rồi sau đó những câu từ còn lại đều rơi trên môi Y Minh.

Một hương vụ mát lạnh bạc hà mới mẻ theo miệng anh tràn qua, Y Minh thuận theo mở đôi môi vốn là đang khép kín ra, để cho đầu lưỡi có chút lành lạnh của anh dò xét tiến vào, tay cũng quẩn lên cổ Lý Vân Ca.

Mỗi lưỡi quẩn giao cùng một chỗ, Lý Vân Ca dùng đầu lưỡi đùa giỡn đầu lưỡi cậu, dẫn lưỡi Y Minh tiến vào khoang miệng anh, Lý Vân Ca bắt được cái lưỡi mềm mại đang nhẹ nhàng dò xét kia, có nhẹ có nặng mút lấy, khiến cho Y Minh không tự chủ được mà tiến vào càng sâu.

Tay trái Lý Vân Ca đặt sau đầu cậu, nhẹ nhàng nâng lên, khiến cho nụ hôn của hai người càng thêm triệt để, cũng khiến nó nhập càng sâu, tai phải tức khắc xóc chấn mền trên người cậu lên, rồi đè người lên.

Lý Vân Ca hưởng thụ nụ hôn của Y Minh, âm thầm vui mừng trong lòng, cố gắng lâu như thế, cuối cùng Y Minh cũng sinh dục vọng đối với mình rồi.

Chậm rãi dời nụ hôn xuống, Lý Vân Ca dời đôi môi nóng bỏng của mình xuống cái cổ mảnh khảnh của Y Minh.

Cổ Y Minh rất tinh tế, lại rất mẫn cảm. Đôi môi thoáng dùng sức hai cái, không quá 5 giây, trên cổ sẽ lưu lại một cái dấu hồng hồng. Hơn nữa, Lý Vân Ca biết rõ, chính mình ngoài dùng sức hôn, còn thè lưỡi ra nhẹ nhàng liếm láp, khiến cho mặt Y Minh nhanh chóng biến thành như hoa đào, mắt như nước mùa xuân.

Lý Vân Ca có chút tiếc nuối khi không bật đèn lên, bằng không trước mắt hiển nhiên sẽ là một cảnh đẹp ngập tràn sắc xuân.

Quả nhiên, Y Minh giữa sự đùa giỡn của môi lưỡi hắn, thân thể dưới tay có chút nóng lên, hô hấp cũng trở nên dồn dập, thỉnh thoảng còn than nhẹ một tiếng, khiến cho Lý Vân Ca rất hài lòng với thành quả cố gắng của mình

Một cái rồi lại một cái cởi bỏ cúc áo của cậu ra, Lý Vân Ca bắt đầu hôn lên ngực cậu.

15. Chương 15

Da thịt tuổi trẻ, cảm giác chúng chạm vào nhau thích vô cùng !

Lý Vân Ca duỗi lưỡi ra nhẹ nhàng liếm láp trước ngực cậu, thỉnh thoảng dùng hàm răng cắn cắn.

Trong đêm tối, hương vị mập mờ dần dần tích lũy, mê hoặc Y Minh. Huống chi, bằng cái kĩ xảo và thủ đoạn của Lý Vân Ca, muốn tận lực hấp dẫn cậu cũng không phải chuyện khó.

Lúc Lý Vân Ca vẫn cứ thế dùng cái lưỡi mềm mại nhẹ nhàng cuốn lấy núm vú cậu, chậm rãi lượn vòng, Y Minh dù động tình nhưng vẫn có chút thận trọng, muốn kéo kéo hai tà áo ngủ đã rơi tả tả sang hai bên lại. Dù sao, mình cũng không phải con gái, chỗ đó làm gì có đường cong khiến người ta si mê nào.

Lúc Lý Vân Ca vẫn cứ thế mà nhẹ nhàng ngậm lấy chỗ ấy, cảm giác Y Minh nhận được đã không còn giống như vậy nữa.

Có chút tê dại, có chút ngứa ngứa, có chút cảm giác như hơi sưng lên. Tay phải Lý Vân Ca cũng trào sang bên kia, dùng ngón trỏ nhẹ nhàng mà cũng nhanh chóng vơn về, đồng thời tác giả cũng ra sức mút bên kia, thì thoảng còn day day cắn, lý trí Y Minh tự nói với mình là phải ngăn anh lại, nhưng sự vui sướng của cơ thể lại muốn anh tiếp tục.

Cuối cùng, Lý Vân Ca buông cậu ra, tiếp tục hôn xuống dưới. Y Minh thẳng lưng nằm trên giường, sau khi thở ra một hơi thật sâu, cơ thể có một loại cảm giác thả lỏng ấm áp.

Nhưng mà, Lý Vân Ca cũng không thật sự tha cho cậu. Lưỡi của anh sau khi quấn một thoảng ở rốn cậu, rõ ràng lại càng đi xuống dưới. Mà tay anh cũng đặt ở hai bên quần ngủ, kéo nó xuống.

Làm một cậu thanh niên hơn hai mươi tuổi bình thường, nếu cậu còn không rõ Lý Vân Ca muốn làm gì, thì cậu nhất định phải tùy tiện ngồi xổm xuống một góc tường nào đó, xem xét xem làm sao mà biến nhỏ lại để học lại mất!

Nâng người dậy, thò tay bắt lấy tay Lý Vân Ca, nhẹ giọng năn nỉ “Không được!”

Lý Vân Ca nhích lại gần, thoảng hôn cậu một cái, “Anh chỉ muốn thân thân em thôi.” Ngữ điệu dịu dàng, hơn nữa đạo đức Lý Vân Ca từ xưa đến nay đều rất tốt, Y Minh do dự không tin anh !

Mà Lý Vân Ca cũng chẳng thêm để ý do dự của cậu, thoát khỏi kiềm chế của cậu, tiếp tục đi xuống.

Lý Vân Ca cởi quần ngủ và đồ lót của em ấy ra, khi chạm vào thứ nam tính đang run rẩy đứng thẳng, có chút vui vẻ nghĩ có gắng hết mình khiến cho em ấy thấy sung sướng nào !

Lúc Lý Vân Ca cúi đầu ngậm lấy cái nơi mà cậu tiến hành sinh sản thờ phượng, Lục Y Minh cảm giác như thứ được gọi là cầu chì lý trí trong suy nghĩ của mình, cuối cùng cũng kêu lên một tiếng rồi đứt gãy.

Cậu không biết, một người như thế sao lại có thể can tâm dùng miệng lưỡi khẩu giao cho mình chứ, việc làm ấy khiến cho cơ thể cậu sinh ra niềm sung sướng thật lớn.

Như thể thân thể mình được đưa vào trong một cái không gian vừa ôn hòa vừa ướt át, trong cái không gian ấy, chuyện gì cũng không phải cân nhắc đến, chuyện gì cũng không phải lo lắng, chỉ cần nhanh chóng để cảm giác an toàn sung sướng từ đáy lòng bay lên mà thôi, khiến cho cậu quên đi chuyện một mực cảm đoán bờ môi khi trước, rên rỉ từ trong cổ cứ tự nhiên mà phun ra như vậy, mà chính mình lại rõ ràng không hề cảm thấy thẹn thùng.

Lý Vân Ca nghe thấy một tiếng than nhẹ sung sướng này của cậu, cũng hiểu được cách khiến cậu càng sung sướng. Môi anh bao lấy thẳng nhỏ đang kiêu ngạo đang đứng thẳng kia, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm mãi từ rãnh sống trở lại, hy vọng có thể khiến cho em ấy đạt được từ mình càng nhiều vui sướng và thỏa mãn càng tốt.

Tay dò xét đến mông cậu, Lý Vân Ca yêu say yêu đắm bưng lấy nó, hai tay bắt đầu hơi dùng lực xoa nắn.

Tiếng rên rỉ nhỏ vụn càng lớn lên, Y Minh thuận theo dục vọng của mình, eo có chút nhướng lên, cậu khát vọng nhiều hơn nữa, thế là theo trực giác muốn đi vào càng sâu, muốn đạt được càng nhiều ôn hòa và vui sướng.

Lý Vân Ca âm thầm kêu khẽ, cái con rùa rút cổ này*, hiển nhiên đã chìm vào dục vọng rồi.

*Nguyên văn: – sót ra rùa nên mặc định là rùa =))

Lý Vân Ca một tay ấn chặt cái eo đang nhướng lên của cậu, lại để cho tiểu đông tây đang thẳng tiến vào miệng mình hơi rời khỏi một chút, một tay kia chậm rãi bao trùm lên hai quả cầu tròn phía dưới của cậu, cảm giác chúng nó đang căng thẳng trong tay mình, khẽ xoa nắn, khiến cho cậu có được một loại vui sướng khác hẳn.

Một Lục Y Minh chưa từng làm chuyện này, sao có thể làm đối thủ của anh.

Cậu chỉ cảm thấy mình đang ở giữa miệng lưỡi anh, giữa những ngón tay chọt cao chọt thấp của anh, khó lên khó xuống, khó nén khát cầu. Vì gấn bó nên rên rỉ tràn ra ngày càng mê người, Lý Vân Ca cảm thấy nếu hẳn còn nghe nữa, bản thân sẽ thật sự muốn làm một tiên tiểu nhân bội bạc mất. Bởi thứ mình muốn, không chỉ có thân thân em ấy, nhưng đây là lần đầu, bất kể là cái gì thế nào cũng phải để lại cho em ấy một cái ấn tượng thật tốt.

Nhưng mà, không thể phủ nhận, tiếng kêu như thế của em ấy khiến cho mình có cảm giác rất thành tựu.

Lý Vân Ca dùng đầu ngón tay thò từ dưới lên, không dám cứ thẳng đảo hoàng long*, trước tiên cứ sờ mó những nơi gần đó một chút cũng có thể kích thích huyết vị sung sướng của em ấy. Rồi sau đó, nhẹ nhàng vẽ một vòng quang những nếp gấp ở cửa mình, khiến cho em ấy cảm thấy ngứa ngáy khó chịu, cảm thấy trướng đến ê ẩm, cũng khiến cho em ấy không sợ mình đụng vào chỗ kia.

* : Tiêu diệt Hoàng Long: Thường được dùng để chỉ việc không quan tâm đến đối phương, lật tức xông vào bên trong đánh bại kẻ thù.

Dù sao, dưới thái độ bình thường, ai gặp cũng xấu hổ thôi.

Miệng lưỡi vẫn tiếp tục quấn lấy tiểu đông tây, ngón tay cũng bắt đầu cố gắng trêu chọc, dưới sự nỗ lực như vậy của Lý Vân Ca, khiến cho Y Minh không thể kiên trì nổi.

Thân thể của cậu run rẩy một hồi, cái thứ vẫn còn đang gấn bó với Lý Vân Ca co giật vài cái, miệng lưỡi Lý Vân Ca nhanh chóng rời đi, dùng tay sục cậu, nhanh chóng và nhẹ nhàng chuyển động, khiến cho thân thể Y Minh không thể nằm thẳng nổi, tiếng rên rỉ giữa môi lưỡi biến thành tiếng kêu AH...AH...Sau đó, một dòng chất lỏng màu trắng bắn ra, rơi xuống trước ngực Lý Vân Ca và cậu.

Lý Vân Ca chờ cơ thể căng cứng của em ấy mềm nhũn ra, rồi mới rút khăn lau ở đầu giường ra lau lau dịch thể trên người nhau, rồi sau đó đứng dậy ra ngoài.

Rất nhanh, Lý Vân Ca trở lại, cầm theo một cái khăn xoắn không quá nóng đến, dịu dàng lau cơ thể cậu. Rồi lại ra ngoài, rồi lại về, Lý Vân Ca thay một bộ quần áo xong, đi đến, kéo chăn mềm ra, nằm xuống dán lấy Y Minh.

“Y Minh, thoải mái chứ?” Dán bên tai Y Minh, Lý Vân Ca muốn nghiệm thu thành quả cố gắng của mình.

Lục Y Minh xấu hổ tai nóng xoay người lại, đưa lưng về phía Lý Vân Ca, lâu thật lâu, mới có tiếng trả lời nho nhỏ, “Ừm!”

Lý Vân Ca cười cười cái giọng buồn bực đó, nắm lấy cô bé quàng khăn đỏ đang thẹn thùng, nửa giả nửa thật thấp giọng phàn nàn, “Nhưng mà, anh vẫn còn đang nhịn đây này!” Nói rồi hếch eo, cho em ấy thấy mình nhẫn nhịn vất vả ra sao!

16. Chương 16

Thân thể mềm mại của Lục Y Minh, thoáng cái đã cứng lại. Lén lút động động thân dưới, lại bị bàn tay lớn của Lý Vân Ca chụp tới, ôm lấy eo cậu.

Thật đúng là tránh cũng không thể tránh, trốn cũng không thể trốn!

Lúc này Lục Y Minh thật hy vọng, chuyện này có thể giống như đăng nhập vào diễn đàn thường xuyên lấy quả boom làm ảnh đại diện, BIU~ phát là biến mất luôn. Nhưng sự thật là, bên người có người nóng hổi hổi, còn mình lại đang dần dần biến thành tôm luộc chín mọng.

Hay là, giả bộ ngủ được không ta?

Lý Vân Ca thấy cậu cả buổi rồi mà vẫn không trả lời, bèn ghé vào lỗ tai cậu nhẹ nhàng hỏi, “Ngủ rồi?”

Y Minh trầm thấp ừ một tiếng, sau đó trên mặt bắt đầu nóng lên. Đần đờ chết đần đờ chết, gấu chó cũng bị anh làm cho tức điên rồi!

Lý Vân Ca ghen cười nói, “Ồ, đây là nói mớ a!”

Lồng ngực Lý Vân Ca dán sau lưng cậu truyền đến từng hồi chấn động rõ rệt, Y Minh biết hôm nay mình đã bước vào hang Sói rồi, huống chi Sói này còn chiêu đãi bạn thật hậu trước thì bạn biết phải làm sao?

Nói muốn mình toàn thân trở ra..., sợ rằng là ý nghĩ hơi bị hảo huyền à nha!

Y Minh giao thân chuyển xác lẫn qua, dựa vào hông vai anh, dùng giọng nói cơ hồ hết như tiếng muỗi vo ve hỏi, “Cái kia phải xử lý làm sao?” Hỏi xong, chậm rãi rúc đầu vào trong ổ chăn.

Lý Vân Ca cũng không nhịn nổi nữa, nghẹn ngào cười nhẹ.

Lúc Y Minh vùi sâu vào dưới chăn, anh còn thoáng kinh ngạc một lát, cái nhóc con ngốc nghếch này thẹn đến văng đầu luôn rồi à, còn muốn có qua có lại, dùng chính thủ đoạn mình hầu hạ em ấy để hầu hạ lại mình sao?

Nhưng mà, chờ cả buổi vẫn chẳng thấy đứa nhỏ ngốc nghếch kia có động tĩnh gì ráo, Lý Vân Ca có chút không đành lòng rồi nha. Đào cái đầu lông xù đã buồn bực trong chăn một hồi lâu lên, Lý Vân Ca còn nghe thấy tiếng em ấy há hốc thở dốc.

Lý Vân Ca chờ cậu hồi khí lại xong, nắm lấy cậu, thấp giọng nói, “Y Minh lớn thế rồi, chẳng lẽ chưa từng làm cái chuyện xấu năm đánh một sao?”

Đầu Y Minh thật sự là một đồng hồ dán, bèn thuận theo anh mà nói, “Năm đánh một cái gì cơ?”

Lý Vân Ca nắm lấy tay cậu, sờ sờ ngón tay của cậu, sau đó mới dò xét xuống dưới, “Như là dùng năm huynh đệ này của em đánh cái tên tiểu huynh đệ phía dưới của em ấy, đánh cho nó bất tỉnh nhân sự, miệng sùi bọt mép luôn.”

Y Minh nghe thấy một câu kia của anh, chỉ cảm thấy OANH một tiếng, huyết dịch toàn thân đều chạy cả lên mặt.

Cái chuyện xấu hổ như vậy, như vậy, như vậy mà cũng dám mở miệng ra....Còn đem đi hỏi. Muốn... muốn....muốn trả lời sao trời?

“Y Minh giúp anh được không nào?” Lý Vân Ca kéo tay cậu, đặt lên cái nơi đang cần an ủi của mình.

Dưới sự ngăn cách của quần áo, Y Minh như là có thể cảm nhận được gân mạch sôi sục, rục rịch của cái vật kia.

Lúc Y Minh bèn cách lớp vải mà mò lên xuống, cậu cảm thấy sắc mặt mình bây giờ nhất định còn đẹp hơn cả Quan Công rồi. Cường chế loại bỏ ý nghĩ muốn chạy, Y Minh thấy may mắn nhất là giờ là nửa đêm, hơn nữa cũng không phải trả lời câu hỏi của anh nữa!

Dưới động tác chậm rãi của Y Minh, Lý Vân Ca xem như cảm nhận được cái gì kêu là thiên nhân giao chiến, hần một bên hưởng thụ, một bên lại cắn răng. Thật sự là, Lục Y Minh đập lửa như vậy, xem ra còn giống thổi gió hơn đó, quả thực là muốn sờ sờ cho đến khi hần vì dục hỏa đốt người mà chết, chết đến độ ngay cả tro tàn cũng chẳng còn!

“Thiếu đông gia, em đây là muốn anh dạy sao hả!” Lý Vân Ca thở dốc, cắn lên lỗ tai cậu.

Thấy cô bé quàng khăn đỏ chủ động lắng nghe sáng kiến của mình, Lý Vân Ca nắm lấy cái tay đang tra tấn mình của cậu, để nó thăm dò vào bên trong, “Nên nhanh chóng đánh nó ngất xỉu đi, hay là muốn đánh giáp lá cà cũng được ~ tốt ~!” Tiếng đó phun ra, là bởi động tác của em ấy có hơi chút biến điệu, nhưng lại khá thoải mái!

Bàn tay Y Minh, tinh tế, mềm mại, lòng bàn tay có chút nóng dán lên bộ vị mẫn cảm nhất của mình, Lý Vân Ca dùng tay bao bọc lấy tay cậu làm ra động tác đáng xuất hổ, kéo cậu chuyển động cao thấp theo.

Dù sao, đối với dục vọng của cơ thể đàn ông, Y Minh vẫn hiểu rõ. Hơn nữa, giữa năm ngón tay tung bay của mình, dục vọng và toàn bộ cảm xúc của anh đều bị mình khống chế, cái loại cảm giác thỏa mãn từ tận đáy lòng này đích thật là khiến người ta kiêu ngạo.

Hơn nữa, mình đối với anh, cũng không hoàn toàn là không có động tâm. Chỉ sợ là đã sớm, nhét anh vào trong nơi mềm mại nhất ở đáy lòng mất rồi.

Nghe thấy Lý Vân Ca phát ra tiếng thở dốc ồ ồ, cảm nhận được dự vọng của anh trong tay mình ngày càng nóng lên, cậu biết rõ đây chính là thời điểm tư vị chính đậm đặc nhất. Không khỏi duỗi đầu ngón trở ra, vân vân cái động có hơi ướt át ở đỉnh của anh.

Quả nhiên, bên tai nghe được một tiếng rên rỉ cực kỳ động tình.

Y Minh lại càng vui vẻ, dần dần không có chút thẹn thùng nào nữa, bắt đầu tỉ mỉ lấy tay vỗ về tiểu huynh đệ của anh, đáy lòng thầm cậu nguyện, mau đầu hàng đi, mau đầu hàng đi!

Lý Vân Ca phát giác, động tác của em ấy bắt đầu không còn câu thúc, chậm chạp nữa, thế là, bỏ mặc dự vọng của mình trong tay em. Kệ em ấy, còn mình thì tự chìm vào giữa một mảnh vui sướng đậm đặc như thể không thể thoát ra. Mà những lúc ngón tay em ấy thỉnh thoảng xoa xoa cái đỉnh mẫn cảm, Lý Vân Ca cũng không hề áp lại, kệ cho cái dự vọng đang chậm rãi xông lên đạt tới đỉnh, thứ đã được tích lũy dự trữ nhiều ngày hoàn toàn phun cả lên lòng bàn tay em.

Lý Vân Ca do dự vọng còn đang chậm rãi hạ xuống, cảm thấy tay Y Minh cũng không có ngay lật tức rời khỏi mình, mà lại nhẹ nhàng, chậm rãi động vài cái, đợi thân thể của mình hoàn toàn buông lỏng xuống, mới thò người ra tìm khăn tay.

Lý Vân Ca giật mình, em ấy đây là tiếp nhận mình rồi hay sao!

Đến lúc, đợi Y Minh lại nằm trở về một lần nữa, Lý Vân Ca liền ôm lấy cậu, “Y Minh, anh yêu em!” Tiếng nói dịu dàng có chút khàn khàn, tựa như rượu ngon được ủ nhiều năm, thuần hậu và ấm lòng.

Y Minh lẳng lặng yên vị trong cái ôm của anh, sờ soạn theo cánh tay của anh xuống, cho đến khi lần được bàn tay anh vẫn đang đặt trên người mình, chậm rãi dán lên, mười ngón tay giao nhau, khoe miệng mỉm cười, bước vào mộng đẹp.

17. Chương 17

Khi Y Minh...tỉnh lại, đã nghe thấy tiếng chim hót lượn lờ trong trẻo từ ngoài cửa sổ. Ánh mặt trời xuyên qua khe hở của tấm rèm, bắn vào một dải ánh sáng ấm áp tinh tế.

Quét mắt nhìn một vòng quanh căn phòng, chợt nhớ tới một câu thơ mà trước kia đã từng học qua, Nàng nói: trời vừa gà gáy, chàng rằng: gần sáng đây kia mà*.

Ừ ừm, anh thì nghe gà gáy thật đấy, nhưng mà em thấy trời hãy sáng rồi. Lục Y Minh vụng trộm cười.

* Trích trong bài thơ: Nữ viết kê minh, đây là nhà thơ thuật lại lời của đôi vợ chồng hiền tài khuyên răn nhau. Nói rằng: nàng bảo gà đã gáy – để đánh thức chồng dậy. Mà chàng thì bảo: trời đã gần sáng – thì chẳng những là lúc gà gáy mà thôi vậy- Thivien

Bên trong nắng sớm, nhìn khuôn mặt lẳng lặng ngủ của Lý Vân Ca, tản mát như có thể tỏa ra một tầng ánh sáng ấm áp. Y Minh duỗi đầu ngón tay, nhẹ nhàng xẹt qua trên khuôn mặt anh, lông mày, đôi mắt, cái mũi, bờ môi của anh là như vậy. Đúng lúc đó nhớ đến miệng lưỡi anh đêm qua còn phóng đảng cùng mình, Y Minh chợt đỏ mặt. Nhưng động tác làm loạn ở tay vẫn chẳng hề dừng lại.

Sau một lát, tay bị bắt lấy, Lý Vân Ca vẫn lấy tay che mắt, “Lúc này phải hôn trộm thì mới hương diễm.”

Y Minh vội vàng rút tay ra, lại không ngờ tay anh lại theo về, rồi sau đó bắt lấy khuôn mặt mình đang bị anh đặt ở dưới.

Lý Vân Ca cúi đầu, nhìn cái con người mặt mày trong sáng, da thịt óng ánh, bờ môi hơi hồng nhạt phát ra một tầng ánh sáng mỏng manh, chính là cái người mà mình đã để trong lòng nhiều năm. Ấn một nụ hôn lên gương mặt em, rồi sau đó dời xuống cổ em.

Tối qua tối lửa tắt đèn, không ngờ trên cổ em, đã bị mình mút vào tạo ra thành quả lớn đến vậy. Lý Vân Ca im lặng một thoáng, rồi buông ra, cười thỏa mãn.

Cuộc sống từ đó về sau, Lý Vân Ca luôn làm cái chuyện này không biết mệt, đùa gợn nói anh đây là đang kiểm nghiệm và đóng dấu đã kiểm dịch. Mỗi lần đều nhận được một cái đập của Y Minh, sau đó còn nói,

em đây không phải là heo thịt trong chuồng. Thế là Lý Vân Ca sẽ trốn sang bên cạnh cười nói, được rồi được rồi, vậy thì không thịt nữa ! Bây giờ thịt heo rất quý, vừa vận làm hàng tích trữ luôn!

Trong công ty Đỗ Văn Huy đụng phải Lý Vân Ca, nhìn cái tên hôm qua ngồi thật thật giả giả phản nản trước mặt mình và Vu Việt, hôm nay sắc mặt lại hồng nhuận phơi phới, hai mắt sáng loáng, đuôi lông mày khóe mắt đều tràn ngập xuân tình.

Dùng từ của Phó tổng giám đốc Đỗ Văn Huy mà nói, cái kia gọi là làm dáng, tên này ngược gió cũng có thể bay xa mười dặm!

Lông mi giương lên, Đỗ Văn Huy nắm lấy bờ vai hắn, “Bà ngoại Sói cuối cùng cũng ăn thịt được rồi hả?”

Lý Vân Ca không giống như ngày xưa đối với hắn muốn tránh còn không kịp nữa, ngược lại lại nở một nụ cười vừa đúng tiêu chuẩn, “Gặm được đôi chỗ!”

“Hương vị thế nào?”

“Ngon miệng vô cùng!”

“Đỗ phó tổng giám đốc, theo anh, có chuyện quan trọng muốn thương lượng với chú!” Lý Vân Ca đặc ý, cảm thấy một ngày của Đỗ phó tổng giám đốc Đỗ Văn Huy cần phải trôi qua ý nghĩa hơn một chút.

Buổi sáng đụng phải chị Vương chuyên môn phụ trách bộ phận nhân sự, chị ấy đưa cho hắn một tấm thư mời từ Liên đoàn phụ nữ thành phố, để cho Lý tổng chọn người đi!

“Cái gì nha? ! ! ! ! !” Đỗ Văn Huy nhìn Lý Vân Ca vẻ mặt nghiêm túc trước mặt, lại cúi đầu nhìn tấm thư mời trong tay. Đỗ Văn Huy vô cùng khẳng định tên này nhất định là đang trả tư thù!

“Việc trong công ty có nhân sĩ độc thân thích kết hôn, liên quan đến chuyện công ty của chúng ta có thể phát lên được hay không, có thể tiếp tục phát triển được hay không. Lại nói tiếp, chuyện nghiệp vụ luôn luôn thuộc chi trách bốn phần của Đỗ phó tổng giám đốc mà!” Lý Vân Ca tựa người vào bàn làm việc bên cạnh, nhàn nhã uống một ly nước Ô Long vừa tinh khiết vừa mát lạnh.

“Bây giờ Liên đoàn phụ nữ thành phố tổ chức buổi giao lưu hữu nghị này, có thể thấy đang là cơ hội tốt mà bọn họ đã đề ra.” Lý Vân Ca đặt cái ly vẫn còn tỏa khí lượn lờ xuống, tiến lên nắm lấy bả vai Đỗ phó giám đốc, “Cơ hội ah, Đỗ phó giám đốc, đây chẳng phải cái từ mà chú luôn thích nhất hay sao?” Lý Vân Ca dùng cả từ ngữ lẫn vẻ mặt để nỗ lực biểu lộ!

Đỗ Văn Huy cảm giậm bỏ qua hắn, một giây khi cửa sắp đóng lại, tiếng cười lớn đường đường làm quan rộng mở của Lý Vân Ca lại khiến cho Đỗ phó tổng giám đốc vừa nghe thấy đã đen mặt thêm một lần nữa.

Tên tiểu nhân có thù tất báo, khinh bỉ mi!

Đừng để ông đây ngày nào đó trông thấy mi đứng trước mặt ông đây khóc sụt sùi, bỏ đá xuống giếng thế nhưng chính là trò sở trường của cái người nào đó họ Đỗ đấy nhá ! Chỉ là, cái buổi giao lưu hữu nghị này, cái buổi giao lưu hữu nghị này, nói trắng ra chẳng phải chính là đưa mình đi bán đấu giá sao !? Đề ma ma ! Mình còn chẳng được như thức ăn trong quán ăn nhỏ trên thị trường, phải, ông đây giờ chính là củ cải, củ cải trắng, cà chua !

Lý Vân Ca ngồi trước vi tính, dưới một góc nhỏ hẻo lánh trên màn hình hiện lên một cái e-mail mà lẽ ra hắn nên tránh a tránh a, Lý Vân Ca mở thư ra, thấy bên trong chính là thánh chỉ của nhị lão* nhà mình, vội vàng mở ra xem.

*nhị lão: chỉ bố mẹ

Xem hết, Lý Vân Ca trầm tư trong chốc lát, sau đó mới cảm lạnh nở nụ cười ngả người dựa vào ghế dựa sau lưng.

Ông trời, ông trời, ông thấy tui khổ lâu thế rồi, nên mới nghĩ thoáng, cho tui một cái đèn bù tồn thất à.

Nhị lão Lý gia hạ chiếu, Tết nguyên đán anh cả chuẩn bị mang theo cả nhà đến ở nhà bọn họ vài ngày, thuận tiện khảo sát xem nhị công tử nhà mình có tuân thủ nghiêm ngặt gia huấn của Lý gia bọn họ hay không.

Cái kia, rất đơn giản và cũng rất phù hợp nhân tính a, chính là trai lớn lấy vợ, gái lớn gả chồng!

Lý Vân Ca đang nghĩ xem làm sao để mang Y Minh vào trong nhà mình, cho bọn họ biết chuyện chung thân đại sự của mình đã được giải quyết, lại không ngờ đột nhiên lại có một cái cơ hội tốt như vậy tự dưng đến. Còn về phía nhà mình, Lý Vân Ca có lòng tin biết chắc mình sẽ khiến bọn họ hiểu rõ được, chỉ sợ phiền tới Y Minh.

Đứa nhóc kia có thể trung thực, hay có nguyện ý, dùng thân phận khác đối mặt với người nhà của hắn hay không đây !

18. Chương 18

Y Minh ngồi trước máy vi tính, rõ ràng là hoàn toàn không để thứ trước mặt mình vào mắt. Đã sắp một giờ sáng rồi, trang word soạn thảo văn bản mở ra cơ hồ sắp không nhận ra mình nữa rồi, là do cậu cứ bồng dưng xấu hổ, bồng dưng cười ngây ngô, bồng dưng nhú mày, bồng dưng thở dài, bộ dáng biến đổi rất đặc sắc.

Có thể là do cậu vẫn chưa nhận ra, bởi, trang word đã mở ra mấy giờ đồng hồ này chỉ lặp đi lặp lại nhiều lần mỗi ba từ, chưa từng có chút biến hóa nào cả.

Lý Vân Ca...

Lý Vân Ca...

Lý Vân Ca...

Lý Vân Ca...

Lý Vân Ca...

Lý Vân Ca...

Tính lược một chút, sẽ là cái gì đây, chính cậu cũng không rõ.

Yêu anh? Xấu hổ.

Anh ấy yêu mình ! Cười ngây ngô.

Tương lai của mình và anh? Nhú mày.

Bên cha mẹ biết xử lý sao? Thở dài.

Y Minh đứng dậy khỏi bàn vi tính, trong đầu chợt hiện lên một đoạn nhạc mà cậu đều nghe mỗi khi viết luận văn. Vừa vận gờ tay ra mở ca khúc mà mình đã lâu không nghe, No matter what.

Một giọng nam trong trẻo và một giọng nam khác có chút trầm thấp hơn vang lên

Phối hợp vô cùng tốt, hai giọng hát cùng hợp thành một ca khúc. Sự kiên định và hòa thuận vui vẻ trong đó khiến cho Y Minh chậm rãi tập trung tư tưởng lại, cẩn thận lắng nghe ca khúc này.

No matter what they tell us

No matter what they do

No matter what they teach us

What we believe is true

No matter what they call us

However they attack

No matter where they take us

We 'll find our own way back

I can 't deny what I believe

I can 't be what I 'm not

I know our love forever

I know no matter what*

“Dù cho thế nào...” Y Minh chậm rãi thở ra một hơi, dù cho thế nào.

Lòng tạm thời ổn định lại, Y Minh nâng chén nước ấm trở lại bàn vi tính, tốt rồi tốt rồi, những chuyện....kia còn xa xôi lắm, giờ vẫn là nên nghĩ xem nên viết luận văn làm sao để có thể khiến giáo viên thỏa mãn a.

Y Minh ổn định lại cội lòng rồi bắt đầu viết luận văn. Cuối năm nha. Sau ba tháng nữa là phải nộp bản sơ khảo, khấu trừ đoạn thời gian ngắn nghỉ tết Âm Lịch nữa, oa oa oa, không còn nhiều thời gian nữa rồi.

Đã từng nghe một đàn chị kể một câu chuyện rất có ý tứ, cũng liên quan đến thầy giáo của mình. Có một lần, có một đàn anh nghiên cứu sinh khác đến hỏi thầy giáo có thể cho ảnh nộp luận văn tốt nghiệp chậm lại một chút được hay không, thầy giáo đẩy mắt, cười đến hiền lành vô cùng, “Cá nhân tôi thật ra cũng rất rất không nỡ để một học sinh ưu tú như anh tốt nghiệp sớm, không bằng học thêm một năm nữa đi !” Sư huynh kia sợ đến mức không chỉ giao sơ thảo đúng giờ, mà cả bản thảo thứ hai, thứ ba cũng không dám chậm trễ lấy một giây.

Nhưng mà, vị sư huynh kia cuối cùng đã thi đậu vào Bộ Ngoại Giao, trong bữa tiệc tốt nghiệp tri ân thầy cô, đã rất thành khẩn mời rượu thầy giáo, nói nếu không phải nhờ thầy lúc ấy thúc giục, thì công việc mình làm giờ đều đã bị chậm trễ.

Thầy giáo cầm chén rượu, cười tùm tùm mà uống. Sau mới nói, “Thật ra lúc ấy tôi nói câu đấy là nghiêm túc đấy, không phải vì thúc giục anh đâu!” khiến cho chân sư huynh kia lão đảo một phen.

Cả bàn người nhìn thầy giáo cười đến hiền lành, nhao nhao ồn ào muốn giữ kể vừa tốt nghiệp lại. Cuối cùng nhân lúc thầy giáo đi toilet lòi ra khe hở, mấy người kia mới tùm tùm lại nói....”Ông đúng là vuốt đuôi hùm nha, đã bị chà đạp như thế mà vẫn có thể thuận buồm xuôi gió, áp lực của tui tui cũng giảm đi nhiều !”

Khiến cho cái vị sư huynh ấy cười to lắc đầu,”Sư môn bất hạnh, sư môn bất hạnh, rõ ràng là nguyên một đám học xong trước mà sao lại hãm hại người khác hội đồng như thế !”

Y Minh vừa lắc đầu, vừa viết luận văn, chính mình đến lúc đó có cũng bị người ta hãm hại hay không, không bằng nên tranh thủ thời gian cố gắng một phen, đem cái cơ hội cảm nhận cảm giác bị người khác hãm hại này quảng cho người khác là tốt rồi.

Lý Vân Ca từ sau lần đầu tiên trở về vào giữa trưa thì thà thì thầm với Y Minh một lúc, thì đều sẽ không về nữa.

Bất quá hôm nay lại khác, nhị lão và cả nhà anh cả nhà mình đều muốn tới, cho Y minh biết trước một chút thì vẫn tốt hơn. Cho cái đứa nhóc thành thật ấy có thời gian thích ứng một chút, dù sao hẳn vẫn hy vọng rằng mình có thể dùng loại thân phận khác để giới thiệu Y Minh với người nhà mình.

Lúc Lý Vân Ca bước vào phòng, đã thấy Lục Y Minh ngồi thẳng trên ghế sa long, mang kính mắt, tập trung tinh thần chiến đấu hăng hái với cái máy vi tính. Nghe thấy tiếng mở cửa, cũng chẳng thèm quay đầu lại.

Lý Vân Ca đặt đồ xuống, rồi chạy tới dán sát bên người cậu: ngồi xuống, lẳng lặng nhìn nửa mặt bên của Y Minh. Nhìn ánh nắng mặt trời ban trưa như nhảy múa theo từng động tác của em, tâm tình không khỏi tốt lên.

Thật tốt, thật tốt, chưa từng cảm thấy sau khi về nhà có người lẳng lặng làm việc như vậy, trong phòng còn có tiếng âm nhạc nhẹ nhàng lượn lờ, lại tốt đẹp đến thế !

*Bài hát No matter What – Boyzone

Lời:

No matter what they tell us

No matter what they do
 No matter what they teach us
 What we believe is true
 No matter what they call us
 However they attack
 No matter where they take us
 We'll find our own way back
 I can't deny what I believe
 I can't be what I'm not (I know I'm not)
 I know I'll love, forever (I know)
 I know no matter what
 If only tears were laughter
 If only night was day
 If only prayers were answered (hear my prayers)
 Then we would hear God say
 [Chorus]
 And I will keep you safe and strong
 And shelter from the storm (no matter where)
 No matter where it's barren (a dream)
 A dream is being born
 No matter who they follow
 No matter where they lead
 No matter how they judge us
 I'll be everyone you need
 No matter if the sun don't shine (the sun don't shine)
 Or if the skies are blue (skies are blue)
 No matter what the ending (my life)
 My life began with you
 I can't deny what I believe (what I believe)
 I can't be what I'm not (I know I'm not)
 I know this love's forever
 That's all that matters now, no matter what
 No no matter that's all that matters to me
 Lời Dịch: – Theo loiviet
 Dù cho họ có nói với chúng ta điều gì
 Dù cho họ có làm gì

Dù cho họ dạy chúng ta điều gì
Những gì chúng ta tin tưởng vẫn là sự thật
Dù cho họ gọi chúng ta là gì
Dù cho họ bắt đầu việc đó như nào
Dù cho họ có mang chúng đi đâu đi chẳng nữa
Thì chúng ta vẫn sẽ trở lại với chính con đường của mình
Anh chẳng thể nào chối bỏ những gì anh tin tưởng
Anh chẳng thể làm cái điều mà anh không thể
Anh biết rằng tình yêu của chúng ta sẽ trường tồn mãi mãi
Anh biết, dù cho điều gì có xảy ra
Giá như những giọt nước mắt là những nụ cười
Giá như những đêm lạnh giá là những ngày ấm áp
Giá như những người cầu nguyện hạnh phúc có được câu trả lời(Hãy nghe những lời cầu nguyện của anh)
Khi đó chúng ta sẽ nghe được câu trả lời từ chúa
...
Anh sẽ luôn giữ em được an toàn và khỏe mạnh
Và bảo vệ em trước mọi sóng gió
Dù cho ở đó có cần cõ đến đâu đi chẳng nữa
Thì giấc mơ vẫn sẽ được sinh ra
Dù cho họ có theo chúng ta
Dù cho họ dẫn chúng ta đi đâu
Dù cho họ có xét đoán chúng ta về bất cứ điều gì
Anh vẫn sẽ là mọi thứ em cần
Dù cho mặt trời có không còn tỏa sáng
Hay bầu trời chỉ mang một màu u buồn
Dù cho mọi thứ có kết thúc
Thì cuộc đời anh vẫn sẽ bắt đầu cùng với em
Anh chẳng thể chối bỏ những gì anh tin tưởng
Anh chẳng thể làm cái điều mà anh không thể
Anh biết tình yêu của chúng ta sẽ trường tồn mãi mãi
Giờ đây chẳng có gì là quan trọng với anh cả
Chẳng gì cả
Chẳng có gì là quan trọng với anh ngoài em

19. Chương 19

Y Minh tháo kính mắt xuống, vuốt vuốt chỗ bị kính mắt chèn vào trên khung mũi. Nhìn về phía Lý Vân Ca vẫn một mực ngồi bên cạnh mình, nở một nụ cười thoáng, “Đại ca sao hôm nay lại về giờ này?”

Lý Vân Ca vươn tay vòng qua bờ vai cậu, động tay niết niết đầu vai cậu.

Lục Y Minh thích ý mà nhắm nghiền hai mắt, gần đây đuối luận văn như vậy, vai chính xác là có chút đau nhức. Lực tay cũng được Lý Vân Ca đong đếm rất tốt, Y Minh thoải mái đến độ muốn kêu hừ hừ.

Lý Vân Ca lại để cậu dựa lưng về phía mình, quỳ một gối trên ghế sofa, khiến cho động tác ở tay thêm thuận tiện.

“Ừm, nhẹ chút....”

“Thế hả, thoải mái không?”

“Ừm, thoải mái...”

“Y Minh, ba mẹ anh còn có cả bọn anh hai mấy ngày nữa muốn đến đây!” Lý Vân Ca vừa bóp bờ vai cậu, vừa nói.

“Ừm... Tốt!” Y Minh đồng ý.

“Y Minh, em có đồng ý hay không.....” Lý Vân Ca cân nhắc tìm từ, còn chưa nói xong, đã bị Y Minh cắt ngang.

“Đại ca, em đồng ý, vừa vặn, thầy giáo của bọn em nói lúc Tết Nguyên Đán muốn mọi người đến tụ họp một trận, em cũng đang định thương lượng với anh đây này!” Y Minh ấn chặt tay Lý Vân Ca, quay đầu cười nói với anh.

Không ngờ rằng Y Minh lại nói một câu như vậy, Lý Vân Ca sững sốt một chút, rồi đứng dậy từ ghế salon, đỡ lấy bả vai cậu để cậu ngồi thẳng dậy, thấp người ngồi xổm xuống trước mặt cậu. “Anh vốn là muốn hỏi em, có đồng ý để anh dùng một thân phận khác để giới thiệu em với bọn họ hay không, thân phận người yêu ấy.”

Lục Y Minh giương mắt, nhìn Lý Vân Ca không có chút ý nói đùa nào, im lặng một hồi, sau đó mới lẩm bẩm nói, “Chuyện này không ổn đâu.....Em còn đang nghĩ là để em về trường là được, như vậy, bọn họ đến là có chỗ ở.....Hơn nữa, dù sao, em vốn cũng phải trở về.” Tiếng nói càng ngày càng thấp, đầu cũng cúi càng ngày càng thấp.

Lý Vân Ca nâng....khuôn mặt Y Minh lên, để cho em ấy nhìn thẳng mình. Sự rối loạn của Y Minh dần dần biến mất, bởi nét mặt của Lý Vân Ca.

Nét mặt của anh, cần sao nói vậy, thật ra rất bình tĩnh.

Lông mày không nhăn, mắt không trừng, sắc mặt cũng không trở nên âm trầm, chỉ là, nhìn ra rõ ràng là có chút tức giận và hình như cả một chút đau lòng.

Bởi vì mũi thở của anh có chút mấp máy, đôi má có sắc đỏ nhàn nhạt, hơn nữa ánh mắt nhìn mình cũng xa xôi hơn một chút.

Lý Vân Ca lúc này đã rõ, cái gì gọi là chỉ nguyện lòng người giống như lòng ta*. Chỉ nguyện lòng người giống như lòng ta, như vậy thì sẽ không nói ra những lời tưởng như sẵn sóc nhưng thật ra lại đã thương lòng người.

*Trích trong bài thơ Bốc Toán Tử của Lý Chi Nghi, nguyên văn: – Chỉ nguyện quân tâm tự ngã tâm

Lý Vân Ca thở dài, hay là muốn nói chuyện, hay là muốn nói chuyện.

Hơn nữa, thấy Y Minh hoảng loạn như vậy, anh nhìn cũng đau lòng.

“Y Minh, em vốn cho rằng.....Anh hỏi em có đồng ý ra ngoài ở hai ngày hay không sao?” Lý Vân Ca kéo tay cậu, đặt vào lòng bàn tay mình, nhẹ nhàng mà nắm chặt.

Y Minh thoáng chần chờ, nhưng vẫn gật đầu.

Thấy Y Minh gật đầu, Lý Vân Ca bắt đầu tự tỉnh lại, có phải mình đã quá vui mừng vì em ấy tiếp nhận mình, nhưng lại không để mắt đến sự bất an và đấu tranh của em hay không. Dù sao, chính mình là kẻ đã “dụ dỗ” em ấy đến, “dụ dỗ” em bước lên một con đường mà ngay từ đầu đã biết là nó sẽ không hề bằng phẳng.

“Em cảm thấy chúng ta đang yêu đương sao?” Giọng Lý Vân Ca mềm xuống, tiếp tục hỏi.

Y Minh đỏ mặt, mắt cũng rủ xuống, nhưng vẫn gật đầu.

Khóe miệng Lý Vân Ca cong lên, kéo cậu lại ôm, “Anh đây muốn giới thiệu người yêu anh với người nhà anh, thế là không ổn sao?”

Lục Y Minh nhỏ giọng nói, “Không!”

Cậu nhận ra, mình đối mặt với lúc Lý Vân Ca nhẹ lời mềm giọng, luôn không có chủ tuyến, không có logic. Mà cả người lúc đó, tức thì lại có một loại cảm giác hết như rơi vào trạng thái say rượu, cái gì cũng không bắt được, chỉ có thể bắt được lời nói của anh.

Mà Lý Vân Ca lại luôn nắm giữ chủ tuyến, logic chủ đạo. Tuy nhiên, chuyện qua rồi mới nhớ, cảm giác như, cảm thấy logic của anh có vấn đề, nhiều nhiều ít ít, logic nào cũng đều có hương vị có chút giống cường đạo.

Lý Vân Ca không quan tâm mình có cường đạo hay không, dù sao cũng “dụ dỗ” người đến rồi, phủ nhận gì nữa a!

Đại ca muốn giới thiệu mình với người nhà của anh, cái này, cái này, cái này....Không đúng nha!

Y Minh ở trong ngực anh thoáng nhích ra một chút, “Đại ca, anh nói là muốn nói với bọn họ rằng, anh và em là cái.....quan hệ.....A niết a vạn ?!” Lục Y Minh có chút giật mình, có chút ngượng ngùng. Chính là mấy chữ này nói ra thật không minh bạch a.

Nhưng mà, Lý Vân Ca hiểu rõ ý cậu là được rồi.

Lý Vân Ca ngồi trở lại bên cạnh cậu, nắm lấy tay cậu, “Đúng vậy a, biểu đạt của anh không đủ rõ ràng sao?” Lý Vân Ca tạm ngừng, sau đó mới nói, “Anh nghĩ lần này họ tới, cũng là vì muốn khảo sát chuyện chung thân đại sự cho anh. Anh đã nghĩ, hay là nói cho bọn họ biết, chuyện này đã giải quyết rồi, vì anh đã có em!” Lý Vân Ca nắm lấy tay cậu, hôn lên trán cậu một cái.

Khẩu khí thỏa mãn mà vui sướng, lại khiến Y Minh có chút hồ đồ.

Cái kia, bây giờ, mọi người đối với chuyện hai người đàn ông ở cùng một chỗ, ah, không đúng, là hai người đàn ông nói lời yêu thương như thế đã tập mãi thành quen rồi hả? Y Minh nghĩ, tất cả mọi người đều đã được khai sáng đến tận đây rồi sao?

“Đại ca, hai người chúng ta đều là nam ...”Y Minh xoay người lại, đối diện với Lý Vân Ca.

Lý Vân Ca vẫn còn cầm chặt tay của cậu, “Đúng vậy a, anh cũng có xem em thành bé gái đâu!”

“...”Y Minh trừng mắt

“...”Lý Vân Ca dịu dàng nhìn lại.

Ách, Y Minh tiếp tục trừng mắt, mình đã tách khỏi xã hội rồi hả?

A, Lý Vân Ca mỉm cười, ôm lấy cậu, “Tin tưởng anh, được không nào?”

20. Chương 20

Mình có thể không tin anh sao.

Chỉ sợ, kẻ không thể tin lại chính là chính mình.

Nàng dâu xấu cũng phải gặp cha mẹ chồng, nha, phi phi phi, là mẹ vợ gặp con rể, càng nhìn càng thỏa mãn! Ai, cũng không biết có được hay không, sao lại muốn gặp cha mẹ anh nữa nha? Tuy nhiên, thật ra cũng chẳng phải người ngoài.

Lý Vân Ca nhìn cái ngó�i tựa trong ***g ngực mình, một chốc thì nhúu mảy, một chốc thì cắn răng, một chốc lại híp mắt hết như bé hồ ly mới ăn vụng, sau một hồi bộ dạng lại như thể bị người ta nắm mất đuôi, Lý Vân Ca tâm tình tốt. Không nghĩ tới, nhìn một người biểu cảm cũng có thể trở nên vui vẻ nhanh đến vậy.

Hai người ngồi nhìn nhau cũng chẳng sao, thật sự đó!

“Đại ca....cái kia.....em nhất định phải gặp bọn họ sao?” Y Minh ngẩng đầu, ánh mắt trắng đen rõ ràng, bờ môi nhu thuận ửng đỏ, khiến cho Lý Vân Ca lại muốn sắm vai Bà Ngoại Sói thêm lần nữa, nhưng cái chuyện này lại không thể lảng tránh được a.

Lý Vân Ca biết chắc, cái loại chuyện này không thể để sót lại được, nếu không sau này nhất định sẽ trở trở vô cùng.

Lịch sử giáo huấn a, lịch sử giáo huấn a, giáo huấn thâm thiết mà khắc sâu a.

“Y Minh sợ à?” Lý Vân Ca hôn một cái lên cái môi hồng nhuận phơn phớt của cậu, ừm, mềm mại thơm ngọt. “Vẫn còn lo lắng sao?” Lại hôn xuống.

“Em.....cũng không biết..” Y Minh nhẹ nhàng lắc đầu, tư duy rất loạn.

“Y Minh, anh rõ mình đang làm cái gì mà. Cũng biết muốn làm vậy, thì cái anh lo lắng nhất chỉ có em, bởi vì con đường này hoàn toàn không phải là một con đường dễ đi.” Lý Vân Ca vuốt ve cậu.

Bên trong quan hệ như vậy, nếu như muốn yêu đương công khai hay như tiến đến hôn nhân, hoặc được người khác tán thành hay chúc phúc, trước mắt xem ra là có chút không thực tế đi. Lý Vân Ca có chút cảm khái trong lòng, ôm lấy Y Minh, “Anh muốn, có lẽ là hơi nhiều một chút, nhưng cũng chẳng phải quá đáng. Anh muốn em chấp nhận anh, cũng muốn cùng em cả đời, cũng muốn cả đời sẽ như vậy, sẽ không xuất hiện buổi hẹn hò ‘buộc phải có’ nào, thậm chí cả kết hôn, cho nên anh muốn gia đình mình chấp nhận chúng ta, em có thể hiểu rõ chứ?”

Lý Vân Ca nói một phen như vậy khiến cho Y Minh rất xúc động, cả đời, mình cùng một người yêu nhau cả một đời, rất đáng để cố gắng a!

“Lúc đầu trên đường về, anh kể cho em nghe một câu chuyện, em còn nhớ chứ?” Lý Vân Ca hỏi.

“Nhớ rõ!”

“Cái người kể cho anh nghe câu chuyện này, cuối cùng có nói với anh một câu, anh vẫn nhớ.”

“Câu gì thế?” Y Minh có chút tò mò.

“Anh ta nói: Mọi người đều nói yêu đơn phương là khổ nhất, nhưng thật ra cái khổ nhất chính là hai người yêu nhau, nhưng lại không được gặp nhau!”

Y minh nghe lời nói của Lý Vân Ca xong..., cái nơi nào đó trong lòng thoáng yên ổn một chút, cũng có thêm một ít ánh sáng.

Chấp nhận anh, chấp nhận cái người đàn ông tên Lý Vân Ca này, với Y Minh mà nói, đã là một bước đi rất lớn mật. Mà thân mật cùng anh, tức là muốn cậu bỏ ra rất nhiều vài phần dũng khí. Mỗi một bước đi, đi được cũng không phải là làm việc nghĩa không chùn bước, mà luôn nghĩ đến, như bây giờ cũng không tính là không có đường lui.

Dù sao, bản thân vẫn còn lo lắng, lo lắng hai người bắt quá cũng chỉ là nhất thời, cho nên có đôi khi, muốn tự bảo mình không muốn đâm đầu vào quá, không muốn quá để ý, không muốn không để lại cho mình một con đường lui.

Hai người yêu nhau, nhưng lại không được gặp nhau. Thế này thì biết phải làm sao đây, Y Minh có chút đồng tình với hai người như vậy. Có lẽ, bản thân mình cũng không đến nước này a!

Lý Vân Ca nhìn Y Minh như là đang có điều suy nghĩ, biết rõ cậu đang nghĩ gì. Cũng biết như vậy là đương nhiên, nhưng lại vẫn có chút không đành lòng.

Chỉ là, sau này mới biết được, đôi khi, cần phải biết chấp nhận.

Bởi vì, trong cái kia có cả ngọt bùi đắng cay, nếu em ấy không chịu hiểu rõ, nếu chỉ bản thân mình cố gắng, kết quả cuối cùng cũng chỉ có thể rơi vào tình trạng không biết tâm sự cùng ai.

“Y Minh, chỉ cần em nguyện ý ở bên anh, chuyện gì cũng đều có thể giải quyết !” Lý Vân Ca nhẹ nhàng hứa hẹn, lời hứa cả một đời.

Y Minh ngẩng đầu, nhìn về phía Lý Vân Ca, một người chăm sóc mình như thế, thì ra mình cũng có người để dựa vào, có người nguyện ý để cho mình dựa vào thì ra lại là một chuyện khiến người ta an tâm đến thế.

Y Minh nhẹ nhàng đến gần rồi chạm vào môi Lý Vân Ca, sau đó vội tách ra.

Ngẩng đầu nhìn ánh mắt thoáng sáng lên của Lý Vân Ca, không khỏi có chút đắc ý. Dán môi tới, mở ra, nhẹ nhàng thè đầu lưỡi nóng ướt ra liếm liếm môi anh.

Lý Vân Ca kinh ngạc nhìn Y Minh chủ động, thực sự mừng thầm với sự khiêu khích của em.

Thân thể ngưỡng về phía sau, thuận thế ngã lên trên sa lon, Lý Vân Ca thò tay nắm lấy eo em, và cả sau cổ em, để cho em ấy kê sát cơ thể mình hơn nữa.

Đáp lại với em, cũng chẳng hề vội vàng quá đáng. Cơ thể dán hợp cùng một chỗ, mặc dù phải thừa nhận thêm sức nặng của một người, nhưng lại nhận được sự ôn hòa thật sự của em.

Chậm chậm đan vào mà hôn, lại càng tươi đẹp nóng bỏng hơn theo cái tay bắt đầu thăm dò vào trong quần áo cậu của Lý Vân Ca, hơi thở bắt đầu rõ ràng, cánh môi giao nhau bắt đầu trộn lẫn cả dục vọng, Y Minh dùng cơ thể ma sát anh, thỏa mãn dục vọng của mình, cũng khơi mào thêm càng nhiều dục vọng hơn.

Chap sau: Bà ngoại Sói ăn thịt Cô bé quàng khăn đỏ !!!

Bạn edit đang cười rất chi là khả ố =))))))

21. Chương 21

Lý Vân Ca lấy tay sờ soạn cái lưng bóng loáng của cậu, ngón tay ven theo đường cột sống có chút lõm xuống ở giữa, trượt cao trượt thấp. Nhẹ nhàng ép ngón tay xuống, mang theo từng nhúm từng nhúm dòng điện khiến cho người ta sung sướng, cũng khiến cho nhiệt độ cơ thể của Y Minh cũng thoáng tăng lên.

Y Minh thuận theo dục vọng của mình, hôn thật sâu xuống khuôn mặt người đàn ông ấy, môi lưỡi cuốn lấy nhau tựa như cứu rỗi lẫn nhau trong hoạn nạn, lại khiến cho cậu có một loại cảm giác như thể có cùng máu thịt với Lý Vân Ca.

Lặng lẽ dưới ánh mặt trời, trong căn phòng có tiếng nhạc lượn lờ, chỉ có hai người môi lưỡi giao nhau ra thành tiếng cùng với tiếng quần áo ma sát nhau xột xoạt, Lý Vân Ca nhìn Y Minh gần trong gang tấc, cái cổ trắng nõn tinh tế, khuôn mặt có chút đỏ lên, hàng mi dày rủ xuống, mái tóc đen bóng mềm mại, tất cả đều tràn đầy ôn hòa và hấp dẫn.

Thuận theo động tác của Y Minh, Lý Vân Ca rất phối hợp giơ cánh tay lên, để cho cậu cởi áo lông trên người mình xuống, đầu ngón tay hơi lạnh của Y Minh tìm được áo sơ mi của hắn ở dưới, cẩn thận từng li từng tí mà mò lại gần trượt lên trượt xuống cơ thể ấm áp của anh, lạnh nóng luân phiên, khiến cho Lý Vân Ca nửa hưởng thụ, nửa khó nhịn.

Y Minh gương mặt lên, chứng kiến ánh mắt luôn có sự ôn hòa và thâm tình kia, nay lại lộ ra hào quang sáng trong, nhìn không được có chút nhếch nhếch miệng lên. Vươn tay mở một cái cúc trên áo sơ mi anh.

Da thịt anh so với mình hơi ngăm đen hơn, lộ ra ánh sáng óng ánh thuận mắt, Y Minh dán mặt mình lên, hệt như mèo con cọ cọ từng chút từng chút da thịt lộ ra của anh. Xúc cảm ấm áp trắng nõn như vậy, tựa

hồ còn mang theo một dòng điện vang tiếng bùm bùm xẹt xẹt. Y Minh đuổi đầu lưỡi ra, khẽ liếm cái ngực căng cứng của anh, bên tai liền nghe được một tiếng rên rỉ khó nhận từ trong cổ họng.

Tuổi trẻ mà, tràn đầy lòng hiếu kỳ và hiếu thắng, khiến cho Y Minh không chút do dự tiếp tục động tác của mình. Mở tất cả các cúc quần áo ra vén sang hai bên, Y Minh nhìn hai điểm nhỏ đứng thẳng trước ngực anh, nhớ tới những gì đêm qua anh dùng miệng lưỡi làm....với mình, bèn bắt đầu noi theo.

Lúc Y Minh dùng môi lưỡi bao lấy nơi mẫn cảm trước ngực của hắn giống hệt như hắn làm tối qua, Lý Vân Ca không biết là mình nên thấy may mắn khi em ấy có thái độ học tập như thế, hay là nên trực tiếp khiêng người vào phòng ngủ tử hình ngay lập tức.

Kinh nghiệm của Y Minh, ngoại trừ hôn môi vài lần với Gia Tuệ ra, thì có được đều là lấy từ Lý Vân Ca cả.

Đêm qua, miệng lưỡi Lý Vân Ca y hệt thế, ngón tay châm ngòi, lại có thể khiến cho mình vui sướng, cậu cũng muốn cho Lý Vân Ca sự vui thích y hệt. Nhưng không biết rằng, chuyện này, thì ra cũng không phải là cứ có năng lực bắt chước cao siêu là có thể làm được, mà đến cùng lại là một chuyện cần có kỹ thuật.

Hàm răng Y Minh có đôi khi sẽ cắn phải, chỉ nghe được rằng bên trong tiếng hô hấp dồn dập của Lý Vân Ca, thỉnh thoảng sẽ có cả một hai tiếng hít hơi lạnh.

Ngẩng đầu, thấy lông mi Lý Vân Ca có chút xoắn vào nhau, mặt mày khó nhận cực kỳ. Cũng không biết là thoải mái hay khó chịu nữa.

Thừa dịp Y Minh dừng lại, Lý Vân Ca vội vàng đứng dậy, đặt người ta xuống ghế sofa, cúi đầu ngậm chặt cái môi hồng nhuận phồng phồng của Y Minh, đầu lưỡi cũng không chút do dự mò vào. Đi chọn, đi mài, đi mút, nhắc lên một mảnh bề dục khí thể hung trời.

Y Minh không rõ tại sao mình tự nhiên lại thành người ở dưới anh, nhưng cậu không có đủ thời gian để suy nghĩ thêm, nụ hôn của Lý Vân Ca đã đoạt đi tất cả chú ý của cậu. Cái hôn xâm nhập mà vội vàng, không giống như hình thức cẩn thận và hòa hoãn trước đây, lại giống như muốn đem linh hồn nhỏ bé trong người ta hút đi vậy.

Y Minh thiếu dưỡng khí, giữa mơ hồ có thêm một ý nghĩ, chính mình sao lại hệt như thư sinh ngây ngốc.....trong mấy truyện Liêu trai* vậy nè, Lý Vân Ca tựa như yêu nghiệt nóng lòng hút tinh khí con người, dùng lưỡi quấn lấy lưỡi mình, chạm vào, quấn quýt, lôi kéo, trong môi lưỡi hay trong lỗ mũi đều là hương vị của anh, cái hương vị khiến cho người ta vừa thỏa mãn vừa khó nhận, hương vị *** dần dần tràn đầy.

*Truyện Liêu trai: Truyện kể về thần tiên ma quái, ví dụ như Họa Bì, Quỷ Thê

Thân thể của mình bắt đầu nóng lên, tay của Lý Vân Ca có chút thô ráp, lúc sự nóng bỏng toàn bộ dán lên thân thể, chậm rãi xẹt qua, cơ hồ mang theo từng đợt từng đợt run rẩy, đầy sung sướng và ngập tràn khát khao.

Lý Vân Ca kéo quần áo của cậu, bộ áo lông và nội y bị cởi ra cùng nhau, bầu không khí có chút lạnh dán lên tấm thân trần trụi của cậu, khiến cho lỗ chân lông vốn đã hơi mở ra thoáng cái bắt đầu co rút, Y Minh nhận không được khẽ hừ một tiếng, Lý Vân Ca dùng cơ thể mình dán sát vào cậu, bắt đầu liên tục hôn cậu từng cái nhẹ hều, gò má ửng đỏ, cái mắt bắt an chớp động, cái mũi đẹp rất cao, cái môi mê người có chút hơi hơi mở ra.

Lý Vân Ca ôm lấy Y Minh mặt mày óng ánh màu phấn, đi về phía phòng ngủ của mình.

Hai tay Y Minh quấn giao nhau ở sau gáy anh, da thịt trần trụi hơi nóng thỉnh thoảng cọ qua quần áo của anh, còn có cả một phần da thịt cũng trần trụi y hệt lộ ra bên ngoài của anh, cái cảm giác da thịt kề cận khiến cho sắc mặt cậu lại càng hồng thêm.

Lý Vân Ca nhẹ nhàng đặt em ấy lên giường mình, mở điều hòa lên. Y Minh chẳng biết tại sao bắt đầu phát run một hồi, vì xấu hổ mà nhanh chóng giấu mình chui vào trong chăn.

Lý Vân Ca vừa nhắc chân lên vừa cúi người xuống, lấy tay chống đỡ cơ thể mình, cúi đồng thoáng cái hôn lên người cậu một cái, mang theo một chút an ủi, không hoàn toàn là trêu chọc dục vọng của cậu.

Cởi quần lót đi, bên trong bộ lông mềm mại, tiểu đồng tây đang đứng lên kia run rẩy một cái, cái đỉnh hỗn thuận phơn phớt, lộ ra thân cây có chút phấn hồng, khiến Lý Vân Ca nhìn thấy mà nhin không được cúi đầu, dùng khoang miệng ẩm áp ngậm lấy tiểu đồng tây kiêu ngạo kia, tinh tế mà hôn. Cuối cùng, còn dùng đầu lưỡi tinh tế liếm xuống khe hở trên đỉnh nó.

Y Minh mới quen với ***, sao có thể chịu được tư thế đáng bực này của Lý Vân Ca, huống chi vẫn còn đang là ban ngày ban mặt.

“Cửa sổ... Rèm...” Y Minh thấp giọng xin anh, tay cũng giơ lên che ánh mắt mình đi.

Cậu biết rõ, mình không nên bịt tai trộm chuông*, nhưng ít nhất vẫn có thể tự cho mình một điểm an toàn tâm lý.

*bịt tai trộm chuông: tự lừa dối mình

Lý Vân Ca hôn lên tay cậu một cái, rồi đứng dậy xuống giường kéo rèm.

Gian phòng vốn sáng ngời, nay được bức rèm che chắn, thoáng cái liền lộ ra màu vàng ẩm áp.

Y Minh lấy tay che kín mắt mình, nhưng tuy rằng đã nghe được tiếng kéo rèm, nhưng vẫn không muốn lấy tay xuống.

Nghe thấy tiếng bước chân của Lý Vân Ca, dừng lại trước giường, cậu quay người đưa lưng về phía ngoài, tâm thần bất định nơi đáy lòng thế nhưng lại ngày càng dữ dội.

Cậu đương nhiên biết rõ đồng tính nam sẽ phát sinh thân mật thể nào trong lúc đó

Trong khóa học pháp luật hình sự chính quy, khi thầy giáo giảng đến tội phạm bạo lực, một số học sinh bên dưới cho rằng quy định chỉ xử phạt tội hiếp *** đối với người bị hại là nữ giới, xuất phát từ lý tưởng công bằng chính nghĩa cũng tốt, hay chỉ xuất phát từ việc muốn thoát khỏi la ó cũng được, nhưng tại sao nếu đàn ông trở thành người bị hại của hành vi bạo lực này, lại không thể xác định tội danh đó cho người phạm tội, ngay tại lớp.

Bất quá, giờ hiển nhiên không phải lúc để nghĩ đến những chuyện này, nhưng mà, nhưng mà, nhưng nhưng mà....Cậu không khỏi cuộn cơ thể mình lại, trong cổ có tiếng gào thét trầm thấp.

Lý Vân Ca đang chuẩn bị lên giường, lại nghe thấy em ấy phát ra tiếng than nhẹ hàm hồ, không rõ nghĩa. Bèn kéo cái người đang đưa lưng về phía mình qua, chứng kiến cái tay đang bưng hai mắt mình chậm rãi trượt xuống, lộ ra đôi mắt vụt sáng vụt tắt nhìn anh.

Ngồi xổm ở đầu giường, Lý Vân Ca giơ tay bắt lấy tay cậu, “Sợ hả?” Tiếng nói trầm thấp, có cả dục vọng bị đè nén.

Y Minh trừng mắt nhìn, sau mới nhanh chóng lắc đầu, đôi con ngươi đen láy ướt nước nhận ra Lý Vân Ca có chút khó nhin, lại không dám trực tiếp tiến lên, gạo nấu thành cơm.

Chỉ sợ, sẽ nấu thành cơm sống.

Lý Vân Ca suy nghĩ, rồi đứng dậy, Y Minh khó hiểu nhìn anh.

Liền thấy anh lui về phía sau một bước, tay đặt ở thắt lưng quần, dùng ngón trỏ và ngón giữa nâng thắt lưng lên, sau đó mới lộn xộn tháo ra, kéo khóa quần giữ chặt trên người mình ra, nhẹ nhàng kéo xuống, kéo đến một nửa thì dừng lại.

Gương mặt nhìn Y Minh cười cười, Lý Vân Ca tiếp tục lui về phía sau, thuận tay mở CD bên cạnh ra, một đoạn nhạc dạo nhẹ nhàng vang lên, sau đó một giọng nữ khàn khàn lưỡi biếng chảy ra, là một ca khúc rõ ràng là có chứa hương vị nhạc jazz.

Lý Vân Ca theo nhịp nhạc, bắt đầu nhẹ nhàng lay động cơ thể, cái tay đặt trên bụng mình bắt đầu chậm rãi trườn lên trên, nắm ngón tay tách nhau ra, đầu ngón tay len vào vạt áo đã mở rộng, trượt lên trượt xuống trên cơ thể mình.

Ca khúc trong CD cũng mập mờ vô hạn.

... the man I love

And when he comes my way,

I 'll do my best to make him stay...*

Y Minh nhìn hắn, xấu hổ nhưng vẫn thực sự mở to hai mắt ra nhìn.

Ánh sáng vàng ấm áp phía sau xuyên thấu cơ thể anh, xuyên thấu vào trong quần áo màu trắng của anh, tạo thành một hình ảnh hấp dẫn mà tuyệt hảo. Lý Vân Ca nhìn cậu, bên trong ánh mắt đều là sự hấp dẫn.

Lý Vân Ca có chút cúi đầu, bàn tay đặt ở ***g ngực mình, nhẹ nhàng xoa nắn, rồi sau đó đầu ngón tay tiếp tục hướng lên trên, vỗ về chơi đùa cổ mình, chậm rãi xoay quanh cái cổ, đầu cũng ngưỡng ra sau, sau đó mới thuận tay trượt theo ***g ngực, rơi xuống cái nơi vừa kéo khóa ra một nửa ấy, tiếp tục kéo phần còn lại xuống.....

22. Chương 22

Lục Y Minh trợn mắt há hốc mồm, Lý Vân Ca trước mắt căn bản không phải là Lý Vân Ca dịu dàng, cẩn thận, sẵn sàng bình thường của cậu, mà là tràn đầy hấp dẫn, là một người đàn ông tràn đầy hấp dẫn trí mạng, một người đàn ông gợi cảm không gì sánh kịp.

Anh.....Anh.....Anh thậm chí còn dùng cả đầu lưỡi liếm láp ngón tay mình, động tác tình sắc tràn ngập ý tứ khiêu khích như vậy, giống như khiến cho Y Minh quên cả hô hấp.

Ca từ bên trong bản nhạc, Y Minh đã nghe không rõ rồi, chỉ có thể nghe được vài từ ngữ không ngừng lặp lại.

... The man I love... The man I love... The man I love...

Tim đập cấp tốc, thân thể nóng lên khiến cho Y Minh không khỏi cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, thân thể giấu bên dưới chăn đã có phản ứng, trực tiếp mà chân thật, chân thật đến độ chính cậu cũng không thể phủ nhận. Lý Vân Ca rõ ràng là chỉ bằng động tác như vậy, đụng cũng chưa đụng, đã khiến cho cậu sinh ra dục vọng với Lý Vân Ca, là dục vọng từ tình mà ra.

Chậm rãi cởi quần xuống, áo khoác tà tà bên hông, lộ ra viền quần lót của anh. Lý Vân Ca bắt đầu chậm rãi tiến lại giường, tay trái thăm dò vào bên trong đồ lót, dừng chút từng chút kéo xuống, lộ ra đường cong của xương hông, theo động tác lúc sáng lúc tối của anh, khiến cho sự khiêu khích tràn ngập và mập mờ trong căn phòng lại càng thêm nồng đậm.

Y Minh nhìn Lý Vân Ca quỳ bên giường, cúi đầu nở nụ cười đến mị người với mình, quần áo chẳng còn, tóc tai cũng mất trật tự, ***g ngực phập phồng bất định, lại khiến cho Lý Vân Ca cơ hồ đã biến thành yêu tinh câu hồn phách con người.

Y Minh lấy tay chống đỡ phía sau, nâng người lên, rồi sau đó giơ tay phải lên, xoa xoa bộ ngực của anh, ven theo một đường hướng lên trên, kéo cổ anh xuống. Thoáng chốc, giữa mũi miệng đều tràn ngập hơi thở của anh. Dán môi mình lên, Y Minh đụng vào một cái rồi mới rời khỏi, mở mắt nhìn ánh mắt tình mịch của anh, Y Minh lại một lần nữa vội vàng hôn lên, còn giỡn tay kéo áo anh xuống nữa.

Giờ khắc này, anh muốn cậu, cậu cũng muốn anh. Lý Vân Ca như vậy bảo sao cậu có thể không yêu.

Vội vàng dây dưa hôn sâu, lại khiến cho Y Minh không thể ức chế mà rối rắm, luân lạc giữa cái hấp dẫn vô cùng mà cậu tự mình gây ra. Lý Vân Ca đưa tay dán vào sau lưng cậu, chậm rãi đặt người xuống giường. Lúc trước mới cởi có nửa quần, Lý Vân Ca vạch chăn, mềm lên, nghiêng người nằm cạnh cậu.

Tay ven theo đường cong bên thân cậu, uốn lượn đi xuống dưới. Sờ mó thân thể cậu, gây ra từng ngọn lửa nho nhỏ, dần dần, những ngọn lửa kia ngày càng có tư thế của lửa cháy lan ra đồng cỏ. Y Minh khó nhịn, động dục cơ thể, muốn dán vào Lý Vân Ca.

Nhưng mà, Lý Vân Ca lại chặn thân thể nhúc nhích của cậu lại, chỉ dùng đầu ngón tay và đầu lưỡi, ngẫu nhiên đụng chạm thoáng qua một cái lên cơ thể ngày càng nóng lên của cậu.

Đụng chạm như thế, giống như để một lữ nhân khát khô, chỉ được ném một vài giọt mưa nhỏ, không có cách nào giảm bớt, mà chỉ càng thêm nôn nóng.

Y Minh khát khao đụng chạm của anh, mở mắt ra, vươn tay trèo lên thân thể của anh, “Đại ca.....” Khẩu khí mềm nhũn, phần nào thể hiện được cảm giác khao khát ném thử hương vị béo ngậy hơn.

“Gọi anh.....Vân Ca ca....” Lý Vân Ca đè thấp giọng nói, dỗ người trước mắt.

Y Minh xấu hổ không cách nào mở miệng nói, tay Lý Vân Ca thuận theo sau lưng cậu, chậm rãi trượt xuống dưới, mãi cho đến cái vị trí xương cột, chặt vật chà xát cao thấp trong khe, cảm giác tê tê đại đại từ nói đó bắt đầu lan tràn.

Trong hô hấp trầm trọng, Y Minh than nhẹ một tiếng. Cái tay trèo lên người Lý Vân Ca bắt đầu dùng sức, kéo anh về phía mình.

Lý Vân Ca thuận thế cúi đầu, mút vành tai mềm mềm của cậu, ngón tay tiếp tục hướng xuống dưới, bắt đầu xoa nắm cái cửa huyết mềm mại đang đóng chặt kia.

Cảm giác tê đại vẫn chưa tản đi, cái chỗ bị Lý Vân Ca nhẹ nhàng ấn ấn, lại bắt đầu xuất hiện một loại cảm giác căng thẳng.

Loại cảm giác này như một tấm lưới, chậm rãi mở ra, bao vây một bộ vị khác trên thân thể cậu. Mà bên tai, hô hấp của Lý Vân Ca, cơ hồ như muốn thuận theo lỗ tai của cậu, rót thẳng vào não. Khiến cho cậu mê say, khiến cho cậu chẳng thể tự hỏi.

Y Minh nhanh chóng mở mắt, khẽ nhếch mở đôi môi cứ một hồi lại một hồi vang lên tiếng rên rỉ mất trật tự, thì ra bộ dáng dục vọng có thể thay đổi nhiều đến vậy.

Sự khó nhịn và vui thích hôm nay, hoàn toàn khác biệt với cảm nhận của đêm qua.

Lý Vân Ca của đêm qua, khiến cho cậu an tâm, khiến cho cậu vui thích, khiến cho cậu cảm thấy vẻ đẹp kỳ diệu của ***.

Lý Vân Ca của hôm nay, khiến cho cậu khi thì xuống dốc, khi thì trôi nổi trên bầu trời, khi thì chìm sâu.

Có lẽ cái gọi là dục sinh dục tử, cũng không có gì hơn cái này a.

“Y Minh, anh yêu em, anh muốn em.....” Lý Vân Ca ghé lỗ tai cậu nói nhỏ, từ ngữ nhỏ ra lại khiến quả tim trong ngực cậu lại càng nhảy nhanh hơn.

Y Minh xấu hổ, nhưng không từ chối. Nghe thấy anh đứng dậy đến cái tủ thấp cạnh đầu giường, tiếng xột xoạt vang lên như là lấy ra thứ gì đó. Rồi sau đó, thân thể ấm áp lui vào trong chăn, cái lưỡi ướt át ven theo trước ngực cậu, chậm rãi chảy xuống bụng. Y Minh lại một lần nữa cảm nhận được cảm giác nóng ấm, ấm áp mà vui thích, nhưng rất nhanh anh lại tách ra, tiếp tục hướng xuống dưới.

Lý Vân Ca nằm giữa hai chân cậu, lấy tay nhẹ nhàng mở hai chân cậu ra, thuận thế lấy tay nắm lấy vị trí tương giao giữa hông và eo cậu. Ngón tay nhẹ nhàng xoa nắm eo cậu, bàn tay lại đè ép hai cái hông căng đầy chặt vật của cậu.

Lý Vân Ca dùng đầu lưỡi thuận theo tiểu đồng tây đứng thẳng của cậu, thè ra liếm lộng cao thấp, ngẫu nhiên còn ngậm cả hai túi cầu nhỏ bên dưới vào miệng.

Y Minh bắt đầu lắc đầu loạn xạ, hàm răng cắn chặt môi dưới. Thật sự là, cái kiểu liếm lộng này của anh mang lại sự sung sướng nhanh quá.

Phong phú mà hư không, hưởng thụ mà khó nhịn!

Trần an nắm lấy cơ thể vặn vẹo lung tung của cậu, Lý Vân Ca biết rõ cậu đã lâm vào giữa ***, dùng ngón tay dính dịch bôi trơn xông thẳng tới, thuận lợi nhét ngón tay vào cửa huyết đã sớm mềm mại của cậu.

Bốn phía tinh tế ôm sát, khiến cho hô hấp của Lý Vân Ca lại càng dồn dập hơn.

Ấm áp của nơi đó, rất nhanh trở nên hấp dẫn, khiến cho anh muốn vui mình vào đó. Cúi đầu tỉ mỉ tinh tế hôn lên bên đùi cậu, cái mùi tươi mát...do thân thể cậu tản ra cùng mùi vị nam tính, khiến cho Lý Vân Ca muốn đem cậu nuốt cả vào bụng.

Kiên nhẫn gia tăng số lượng ngón tay, kiên nhẫn bôi chất lỏng bôi trơn lên, bên tai nghe được tiếng ư ư nhỏ nhỏ.

Chậm rãi co rúm theo ngón tay anh cùng những nụ hôn cẩn thận, da thịt trong tay cuối cùng cũng không còn căng cứng như lúc đầu, mà chậm rãi thả lỏng ra.

Lý Vân Ca bảo trì động tác vùi ngón tay vào trong cậu, tai trái chống cơ thể lên chậm rãi di động về phía trước, hôn cái đầu nhũ đã sớm đứng thẳng từ lâu của cậu, cái đầu kết trượt lên trượt xuống, bờ môi đã mở ra hồi lâu khiến cho nó trở nên khá là khô ráo.

Y Minh như tìm kiếm an ủi, cũng tìm kiếm bệ đỡ, nhanh chóng ngậm chặt lấy cái lưỡi thò vào của anh, vội vàng mút vào, ngâm nga kêu từ trong cổ.

Lý Vân Ca rời khỏi cái khoang miệng đến ngọt của cậu, lướt qua gò má ửng đỏ trên khuôn mặt, thấp giọng thì thào bên tai cậu: “Y Minh, muốn anh sao !” Cái giọng trầm trầm mà mê người.

Y minh cảm giác như thể mình bị ngâm trong nước đến khó có thể hô hấp, ***g ngược cấp tốc lên xuống. Cái chỗ phía sau chỉ cần anh động một cái, là lại cảm thấy rất cổ quái, cũng khó nhịn vô cùng.

Thoáng buông hai tay quấn quanh cổ anh, Y Minh mở đôi mắt sưng nước mờ mịt ra, đôi lông mày khéo mắt đầu là nét ửng đỏ vì ***.

Trước mắt chỉ có thể nhìn thấy người này, chỉ có anh.

“Vân Ca ca... Vân Ca ca...” Ngữ điệu khao khát, nhỏ vụn kêu to, nhẹ nhàng vịn vịn cơ thể, Y Minh không biết mình muốn cái gì nha, có thể là dục vọng của cậu đã bị Lý Vân Ca khống chế hoàn toàn, chỉ có thể mở miệng xin anh, chỉ có thể xin anh.

Lý Vân Ca rút tay lại, lại khiến cho Y Minh lại một lần nữa vị vút vào hoàn cảnh hết như đang lơ lửng giữa bầu trời, cái chỗ phía sau giờ hư không, nóng lên, cậu cũng không biết kế tiếp sẽ là cảm thụ như thế nào, nhưng cậu muốn Lý Vân Ca.

Cậu muốn anh, đây là điều duy nhất cậu biết.

Động tác kế tiếp của Lý Vân Ca mang đến cho cậu cảm giác, cho cậu biết, thì ra muốn sống muốn chết là điều không khoa trương chút nào.

Lật tức tiến vào, cơ thể bị căng bị trương bị đau, khiến cho cậu có đôi chút thanh tỉnh, cũng khiến cho cậu muốn lui về phía sau. Mà Lý Vân Ca lại lấy tay vịn hai bên hông cậu một mực giữ chặt, bên tai nghe được tiếng anh áp lực kìm nén thì thào, “Y Minh, đừng....đừng nhúc nhích...”

Y Minh lại tự thả lỏng mình, mở lớn miệng hút không khí, thích ứng với cảm giác có anh trong cơ thể mình. Tuy nhiên, bản năng vẫn muốn đè ép anh ra ngoài.

Đợi Lý Vân Ca cuối cùng mới xác định em ấy thích ứng với mình xong, chậm chạp tinh tế co giật, đồng tác giả thỉnh thoảng hôn sâu cậu, tính cả cái tay châm ngòi thổi gió trên người cậu lúc trước nữa, khiến cho Y Minh lại dần dần mất đi không chế.

Giữa hỗn loạn, chỉ có một ý niệm rõ ràng trong đầu, anh là của mình, anh là của mình, sau này cũng không muốn tách ra....

23. Chương 23

Thân thể nhún nhảy, Lý Vân Ca nhìn Y Minh đỏ ửng mặt mày, ánh mắt mê ly, gắt gao quấn giao cùng mình trước mặt, thoáng cái đã có một loại xúc động muốn rơi lệ, Y Minh thẳng thắn thành khẩn chấp nhận anh như thế, chính mình rốt cục cũng không buông tay nổi.

Động tác ban đầu thì dịu dàng, dần dần mang theo vài phần thương yêu và say đắm.

Mỗi lần hôn môi, mỗi lần va chạm, mỗi lần vuốt ve, đều mang từng chút từng chút của mình phơi ra ngoài, đem từng chút từng chút của em nhét vào trong tánh mạng của mình.

Uyen ương giao cổ, cá nước thân mật, cảm giác mất hồn từ đáy lòng lan tràn ra khắp nơi, hóa thành tư vị theo độ nóng lên của cơ thể.

Cái bộ phận chôn trong cơ thể cậu kia, mang theo một loại khoái cảm mà mình chưa từng gặp qua, vui sướng ven theo cột sống đi lên, cơ hồ muốn khiến người ta trở nên mê muội, mà cái cảm giác thỏa mãn cùng hạnh phúc tràn ra từ đáy lòng, lại khiến cho loại vui sướng ấy đẩy cậu vào tình trạng khó có thể thừa nhận nổi.

Y Minh tuân theo dự vọng, học theo tiết tấu của anh mà lắc lư cơ thể mình, đầu óc trống rỗng, cậu cảm thấy trước mắt mình xuất hiện một hình ảnh khác, mình đang nằm trên đám mây trôi nổi, dưới chân là vườn hoa hồng cả miền cũng không dứt, hoa nở điểm lệ phồn thịnh như gấm, thân thể lại lật tức bắt đầu trôi nổi, từng lỗ chân lông đều mở ra, hưởng thụ ánh mặt trời mỹ lệ cùng cơn gió ấm áp, Y Minh vui sướng không hề câu thúc bản thân, lớn tiếng kêu lên cái tên đã khắc vào tận đáy lòng mình.

“Vân Ca ca... Vân Ca ca... Ha... U-a..aaa...”

Y Minh quay lại thực tại, thuận theo lẽ đầu lười của mình ra, chống đỡ cái lưỡi ẩm ướt của anh, bên trong nụ hôn của hai người, hưởng thụ sự yên ổn và thả lỏng sau khi phóng thích.

Cùng với tiết tấu co rút của cậu, Lý Vân Ca cũng đẩy nhanh động tác lên, khiến cho cái thứ kia của mình ngập sâu vào cơ thể cậu, giao phó thân thể chuẩn bị phóng thích, Lý Vân Ca chống đỡ cơ thể nhập sâu vào cơ thể cậu, chăm chú ôm lấy cái mặt mày tươi đẹp của cậu nhóc, thân thể quấn giao lấy nhau chìm trong hoan ái vận luật, không kiềm chế được mà run rẩy....

Thân thể dần dần bình phục lại, Lý Vân Ca cúi đầu, nhìn cái người vẽ mặt huân nhiên, mắt to ngập nước trong ngực mình, thoáng nhìn lại tưởng như một bức vẽ tinh xảo tỉ mỉ, từng chút từng chút, từng li từng li đều in vào đáy lòng mình.

Cẩn thận dịch chuyển cơ thể, Lý Vân Ca cầm lấy tay y minh, đặt nó lên ngực mình, “Y Minh...”

Y Minh nhắm mắt lại, chậm rãi bình thường lại quy luật đập của trái tim, cơ thể cậu mềm xuống, sát lại gần ngực anh, Y Minh bỏ mặc mình rơi vào giấc mộng yên tĩnh.

Trong giấc ngủ mơ màng, Y Minh cảm giác có người di chuyển cơ thể mình, sau đó tựa hồ có ngón tay đẩy thứ gì đó đi vào trong. Thân thể động vài cái, rồi tiếp tục chìm vào giấc ngủ yên bình.

Hai người ôm nhau ngủ, không rõ là ngủ bao lâu.

Khi Lý Vân Ca tỉnh lại, nhìn thấy Y Minh vẫn yên lặng ngủ cạnh mình, lúc đó ngực thoáng cái đã mềm mại khó có thể kìm nén được.

Sau này, không bao giờ....độc thân nữa, không bao giờ.....độc thân nữa.

Vươn tay ra, gạt vài sợi tóc lòa xòa trên trán cậu, nhẹ nhàng hôn một cái. Lý Vân Ca đứng dậy, nhìn đồng hồ, rõ ràng là sắp đến ba giờ chiều rồi.

Kéo chăn xong cho cậu, nhẹ nhàng đi ra ngoài, đi xuống phòng bếp dưới lầu.

“Y Minh, Y Minh, ăn một chút trước đã.” Lý Vân Ca lấy tay bóp bóp mặt cậu, nhẹ nhàng đánh thức cậu.

Y Minh chậm chạp mở mắt ra, trên giường mặt có một bàn tay ấm áp. Dán tay mình lên, Y Minh khẽ cười cười, sau đó mới rút tay về, muốn chống cơ thể ngồi dậy.

Vừa mới động, thân thể bủn rủn lại làm cho cậu ngã trở về kia sau. Mà cậu cảm giác được phía sau hơi hơi đau nhức và nóng bỏng, ngoài ra còn có một chút lạnh lạnh.

Nhất thời, toàn bộ hình ảnh đều tràn ra trước mắt cậu.

Ô...Y Minh kéo chăn lên, dấu đầu đi cho. Cho phép em làm đà điều a, một lát thôi.

Lý Vân Ca ngồi ở đầu giường, thò tay qua bế người lên, nhẹ nhàng kéo chân mền ra, ôm cậu vào trong ngực, dựa vào trước ngực mình, “Dậy rồi sao?” Do dự một lát, rồi tiếp tục hỏi, “Anh đẩy thuốc vào rồi, giờ sao?”

Y Minh vừa xấu hổ vừa muốn trốn, nhắm tịt mắt lại, trên mặt nóng đến độ cơ hồ có thể cảm thấy mạch máu dưới da mặt nhảy lên.

Y Minh nhớ lại một thoáng, cuộc điên cuồng lúc trước, mới đầu có đau nhức là không thể phủ nhận được, mà sau đó sung sướng đến cực độ cũng không thể phủ nhận nổi. Minh hình như còn rất lớn tiếng kêu anh đến....

Lý Vân Ca vuốt ve cậu, để cho cậu chậm rãi bình tĩnh lại, có thể đối mặt với tình hình hiện nay.

Bình tĩnh lại thì cũng bình tĩnh lại rồi, nhưng trong đầu Y Minh bỗng dưng lại toát ra một suy nghĩ.

Kỹ thuật của anh cao siêu như thế, trang bị cũng tốt, chắc hẳn rất có kinh nghiệm a. Trong lòng Y Minh lật tức có tư vị không phải, nửa nằm trên người anh, tóm lấy ngón tay mình, giọng nói buồn bực đặt câu hỏi, “Đại ca, có phải anh từng làm với rất nhiều người rồi không?”

Lý Vân Ca vốn kinh ngạc, sao thoáng cái em ấy đã nhảy sang chuyện này. Suy nghĩ một chút, cũng liền hiểu rõ. Thò tay bắt lấy hai cái tay đang xoắn cùng một chỗ của em, nhẹ nhàng tách ra, nắm trong bàn tay mình, hòa nhã nói, “Y Minh, em bao nhiêu tuổi rồi?” Không chất vấn, cũng chẳng cười nhạo, chỉ là một câu hỏi với khẩu khí đơn giản nhất.

“Hai mươi bốn!” Y Minh trả lời anh.

“Anh thì sao?” Tiếp tục lấy ngữ điệu ôn hòa như vừa nãy.

“Đại ca lớn hơn em tám tuổi.” Lục Y Minh nói rõ, cũng hiểu rõ so đo của mình, hoàn toàn chẳng đúng chút nào a, uốn éo xoay người qua, gương mặt, đối diện với ánh mắt dịu dàng của Lý Vân Ca.

Lý Vân Ca khẽ hôn cậu một cái, “Anh đã là một gã đàn ông đứng tuổi rồi, nếu còn là xử nam....., có phải quá mức thất bại hay không, hử?” Lý Vân Ca mỉm cười ôm chặt lấy cậu.

Cậu biết anh nói đúng, nhưng trong lòng vẫn thoáng khó chịu là sao !

Lý Vân Ca ôm chặt cậu vào ngực mình, cụng trán cậu, “Nhưng mà, em ghen thế, anh cũng rất vui đó!” Lý Vân Ca khéo mắt cong cong, thoát nhìn thấy chói mắt quá.

Y Minh chó chút thẹn thùng, dưới sự trợ giúp của Lý Vân Ca, mặc quần áo rồi xuống lầu.

Vừa mới bước xuống một bậc cầu thang, đau nhức phía sau đã khiến cậu hít hà một hơi. Lý Vân Ca đi trước cậu quay đầu nhìn lại, sau đó đi xuống một bước nữa cách cậu một bậc, thấp người xuống.

Y Minh ghé vào lưng anh, nhẹ nhàng lăm bắm, “Cần hộ hai lần ở không tốt!”

Hai tay Lý Vân Ca nắm lấy bắp đùi cậu, nhẹ nhàng cười cười. Cất bước xuống lầu, Lý Vân Ca vừa đi vừa hô, “Về Cao Lão trang* nhé!”

*Cao Lão trang: Nhà của người yêu Trư Bát Giới

Y Minh nghiêng đầu một cái, dùng cái tay đang khoác lên trước ngực anh cọ cọ thoáng qua khuôn mặt anh một cái, “Thiên Bồng nguyên soái cũng tuần tú ghê!” Cái giọng đúng chất đùa giỡn ông xã.

Lý Vân Ca cười cười, còn chưa nói tiếp, đã nghe thấy tiếng chuông cửa leng keng leng keng vang lên.

Hai người liếc nhau một cái, rõ ràng là cùng nghi vấn.

Đi ra cửa nhìn xem, Lý Vân Ca không khỏi vui lên, quay đầu nhìn Y Minh trên lưng mình, nhỏ giọng nói, “Ông cô* giá lâm, chuẩn bị tiếp giá a.”

*ông cô: Là từ dùng để chỉ cha mẹ chồng.

24. Chương 24

Y minh nghe Lý Vân Ca nói xong..., vội vàng nhảy xuống từ người anh.

Ai ngờ, lại liên lụy đến đau nhức phía sau. Thành ra vừa vù vù chịu đau, vừa không quên cãi lại, “Thì ra là lão Thái Sơn giá lâm, tiểu tể* phải hảo hảo đón tiếp bọn họ mới được.”

*tiểu tể: danh xưng khiêm tốn của con rể

Lý Vân Ca nhìn cậu vừa nhe răng nhếch miệng, vừa không quên dùng miệng đòi tiện nghi, bèn mỉm cười vuốt vuốt tóc cậu.

“Đi rửa mặt trước đi, anh mở cửa cho họ.” Lý Vân hôn vài cái lên mặt cậu, rồi mới xoay người đi mở cửa.

“Tiểu thúc thúc, sao chú không quay về chơi với con ah!” Lý Vân Ca vừa mở cửa, một cậu bé giữa hai vùng lông mày có vài phần tương tự anh đã trèo lên người anh hệt như một con khỉ con.

Lý Vân Ca vội vàng ôm nó: “Ngôn Ngôn nhớ chú rồi!”

Nhị lão nhà Lý tính cả con trai trưởng nhà Lý Lý Vân Côn, thấy bộ dạng thân mật của hai chú cháu nhà này, đều nở nụ cười: “Ngôn Ngôn dứt khoát theo chú luôn cho xong.”

Cái đứa bé bị người ta gọi là Ngôn Ngôn vui vẻ cười to: “Được, được, con ở cùng tiểu thúc thúc luôn nhé!” Nói rồi hôn chụt một cái...~ trên mặt Lý Vân Ca.

Lý Vân Ca vuốt ve nó đi vào, quay đầu chào hỏi nhị lão. “Không phải nói cuối tuần mới tới sao, sao lại tới sớm vậy?”

Lão thái thái* nhà Lý cao thấp đánh giá đứa con trai thứ nhà mình một phen, tâm trạng tốt của con liếc mắt cái là thấy được. Huống chi, Lý Vân Ca vốn cũng chẳng có ý dấu diếm.

*lão thái thái: là từ dùng để chỉ bà lão

“Việc chi đâu, vui vẻ như thế ! Không phải là do đôi lão đầu* lão thái thái bọn tôi đến đó chứ !”

*lão đầu: từ dùng để chỉ ông lão

“Lão thái thái bây giờ gì mà tự tin quá độ thế chứ!” Lý Vân Ca đặt Ngôn Ngôn lên ghế sa lon, rồi xoay người chào hỏi lão thái thái: “Con lần đó không phải cứ nhìn về phía Bắc mà gõ sao, chỉ trông mong loan giá* của ngài sớm giá lâm.....!”

*loan giá: xe của Vua

“Vân Côn, con nhanh tay giúp ta xé cái mồm nó xuống, càng ngày càng miệng lưỡi trơn chu!” Lý lão thái cười mắng, cũng ngồi xuống ghế sa lon.

“Anh hai!” Lý Vân Ca xoay người, thấy cái tay mở ra kia, bèn nghênh đón tiếp lấy, “Vắt vả cho anh rồi!”

“Nói cái gì đó, họ không phải cha mẹ anh sao!” Lý Vân Côn vuốt ve người anh em khỏe mạnh hơn mình rất nhiều, âm giọng nói.

Lý Vân Côn tướng mạo càng giống mẹ bọn họ hơn, tuấn tú, thanh tú, cùng lấy cứ chỉ nhả nhận và thân phận giáo sư trường cao đẳng của anh, là thư hương* lo liệu nhiều thế hệ của nhà Lý.

*thư hương: là từ chỉ người chuyên viết lách cho nhiều thế hệ, hoặc có thể hiểu là người biết nhiều chữ hay biết luật pháp, chuyên ra mặt thay cho nhiều người trong những vụ việc liên quan.

Lý Vân Ca thì lại giống lão gia tử, tuấn lãng, chín chắn, bản tính ôn hòa hiền hậu, nhưng đối với thứ kiếm được lợi thì cũng sẽ không sẽ nường tay chút nào. Thực tế chứng minh, ngày anh muốn đi làm kinh doanh, lão gia tử Lý gia cũng không phản đối gì.

“Cha!” Lý Vân Ca chào hỏi cha qua đầu vai của Vân Côn, lão gia tử mỉm cười gật đầu. Nhìn hai đứa con trai trước mắt, đáy lòng không thể không kiêu ngạo.

Y Minh trốn trong phòng vệ sinh, tâm thần bất định trong lòng khiến cho cậu hết thở ra, lại hít vào, lại thở ra, lại hít vào. Tin đại ca, nhưng đến cùng, vẫn lo sợ.

Đại ca nói muốn giới thiệu cho người nhà của anh thêm một lần nữa, lấy thân phận người yêu, nhưng mà cái này đâu có đơn giản thế a. Dù sao.....Dù sao.....Dù sao....

Ah... Ôm đầu, tại sao bây giờ lại phải đối mặt với họ hả??

“Y Minh!” Từ ngoài cửa vang lên tiếng nói dịu dàng của đại ca, Y Minh cũng biết mình ngăn người đã đủ lâu rồi. Hay là, thử xem, cổng thoát nước có thông tới biển cả thật không ?

“Y minh, không phải em định trở thành Nimo* đó chứ?” Lý Vân Ca thấy bên trong không có động tĩnh gì, biết rõ nhất định là em ấy đã tự dọa mình sợ, sau đó càng ngày càng khẩn trương, có lẽ còn cho rằng tận thế không là gì so với chuyện này a!

*Nimo: Nhân vật chính trong phim “Finding Nemo”, trong đó có 1 đoạn Nimo chui qua đường thoát nước để trở lại biển khơi.

Y Minh nghe thấy câu hỏi của Lý Vân Ca, thầm than, sao người này cách một cánh cửa mà vẫn có thể biết rõ mình đang nghĩ gì nha!

Bạn xem, cái này chính là kết quả của sự chênh lệch của tuổi tác và tâm lý tương thông

Đứa nhỏ ngốc, Lý Vân Ca cảm thán, đáy lòng hết như một vũng nước mê mông giữa tiết xuân. Thật muốn tóm em ấy ra, ôm vào trong ngực hảo hảo xoa nắn hôn hít một phen. Hôn xong, em ấy sẽ chỉ còn biết từng bước một từng bước một theo mình bước lên phía trước.

“Y Minh, nếu không ra, anh sẽ tìm người bắt em ra đó!” Lý Vân Ca bắt đắc dĩ cười thầm, đành phải vô lại một xiu, thủ đoạn uy hiếp cũng bày ra.

Y Minh nhìn nhìn bản thân trong gương, cũng may hôm nay đại ca nhặt giọng không mút cổ mình, không thì làm sao có thể gặp người như vậy được.

Dùng nước lạnh vốc lên mặt một cái, hít một hơi thật dài, Y Minh vẽ mặt bi tráng mở cửa ra.

Lý Vân Ca nhìn Y Minh đôi má hơi ửng ửng, tóc bị nước làm ra bết lại thành từng đám từng đám, cơ thể trắng tấp, vẽ mặt nghiêm túc đi ra từ toilet. Vội vàng hô ra một tiếng, che dấu xúc động muốn cười ầm lên của mình.

Không phải sợ người nhà anh không nhìn ra nha, chỉ sợ Y Minh da mặt mỏng, sẽ ghi hận anh.

Cái đứa nhóc này, tính khí bình thường rất ôn hòa, nhưng mà nếu bạn thật sự chọc nó giận, nhất định nó bùng nổ kinh khủng hơn so với bất kì ai !

Anh vẫn không quên, lúc Y Minh nghỉ hè năm cao trung thứ ba, có một lần mình phụ đạo giúp em ấy, bố trí viết văn Tiếng Anh. Hôm sau, cuốn sách bài tập của em ấy đâu có tìm thấy đâu cũng không thấy. Nhưng Y Minh lại một mực chắc chắn, em ấy đã đưa mình rồi. Sau này mới biết, thì ra cái hôm Y Minh đến đưa bài tập, mình không có ở nhà, em ấy bèn nhờ lão thái thái đưa hộ. Kết quả là lão thái thái bận rộn, quên mất chuyện này. Sách bài tập để trong phòng lão thái thái.

Y Minh vì thế mà không để ý đến anh trọn một kỳ nghỉ hè, cũng là do bị Y Minh vắng vẻ cả một kỳ nghỉ hè như thế, Lý Vân Ca mới giật mình nhận ra tâm tư của mình với Y Minh.

Có đôi khi gặp thoáng qua Y Minh, Lý Vân Ca sẽ dừng lại sau khi cậu dời đi, quay đầu lại ngóng nhìn bóng lưng dài nhon của Y Minh, đáy lòng ngọt ngào một hồi, ngọt ngào và chua xót.

Khi đó, Lý Vân Ca đã biết, tình cảm mình đối với Y Minh đã không còn là.....tình anh em thuần khiết thân thiết nữa.

Lý Vân Ca cứ kinh hoảng như thế mà rời khỏi nhà, đến cái thành phố này, cùng Đỗ Văn Huy mở công ty.

Hơn nữa, cha mẹ cùng anh hai lại đến sớm, vừa khiến cho Y Minh cảm nhận thật sự rõ ràng phần tình cảm này lại dính áp lực bên ngoài a.

Thật áp lực, không còn là tình cảnh mà mình có thể tưởng tượng ra nữa.

Đáy lòng của anh giãy dụa còn chưa hoàn toàn đi qua, muốn gánh chịu những thứ này, áp lực từ trong ra ngoài, hơn nữa lại trong thời gian ngắn như thế!

Lý Vân Ca chỉ mong cố gắng của mình những ngày qua có hiệu quả, Y Minh có thể tin cậy lời hứa của mình với em, thế nên mới không dễ dàng buông tha đoạn thời gian sau này của hai người.

Như thế, Y Minh mới nguyện ý đối mặt với tầng áp lực đầu tiên cùng anh, hơn nữa, theo phỏng đoán của Lý Vân Ca, cũng mới chỉ là tầng áp lực nhỏ nhất thôi.

25. Chương 25

Nếu như có thể, Lý Vân Ca đương nhiên hy vọng mình có thể gánh chịu tất cả áp lực.

Nhưng, sự thừa nhận này là do không muốn dấu điểm tình cảm lưu luyến của hai người bọn họ, chỉ sợ, người ta không chịu thừa nhận, không dám để lộ tình cảm ra ngoài ánh sáng, cả ngày lăm nhăm mình bắt hiểu, bội đức mà tra hỏi mình, quát roi đánh đòn mình, khiến cho ngay cả tinh thần cũng máu tươi đầm đìa, huyết nhục mơ hồ, như vậy, đoạn tình cảm này, có thể duy trì hay sao !

Cho nên, trong hoàn cảnh xã hội chưa cho phép này, anh chỉ hy vọng mình có thể cố gắng hết sức nhằm cải thiện hoàn cảnh xung quanh, cụ thể là, ít nhất khi người nhà bọn họ biết chuyện, cũng sẽ đều tán thành !

Rất khó, nhưng cũng không phải là không thực tế.

Nhất là Y Minh, em ấy vốn là thanh niên tuấn tú có thể chọn yêu đương và hôn nhân bình thường, bị mình dùng phương pháp vừa tiến vừa lui, tưởng lui lại tiến bức bách, chẳng nhiều đêm sao đã “dụ dỗ” thành công bước lên con đường vốn chẳng thuận lợi gì cho cam này, anh càng muốn dùng hết khả năng mình để cho áp lực em ấy phải thừa nhận càng ít càng hay.

Nếu không, chỉ riêng chuyện đau lòng em ấy phải do dự và đấu tranh, Lý Vân Ca đã khỏi nghĩ đến chuyện sống thoái mái rồi!

Và, lui thêm bước nữa, ném cái tình yêu đi, với quan niệm đường hoàng của Y Minh, em ấy sẽ có hạnh phúc của riêng mình, nếu mình mà không cố gắng tranh thủ....., chẳng lẽ hy vọng người khác thay mình cố gắng hay sao?

Tình yêu có thể khiến cho kẻ nhu nhược biến thành dũng sĩ, hướng chi, anh vốn cũng chẳng phải kẻ nhu nhược gì.

Quay người, Lý Vân Ca đi theo bước chân Y Minh.

Y Minh đi đến phòng khách, chào hỏi từng người, lão thái thái ngồi trên ghế sa lon bên cạnh lên tiếng: “Tôi còn tưởng Vân Ca kim ốc tàng kiều* nữa nha, đây chẳng phải là tiểu mao đầu nhà họ Lục hay sao! Ai! Càng ngày càng đẹp giai!”

*kim ốc tàng kiều: nhà vàng giấu mỹ nhân

Lão thái thái quay đầu nói với Lý lão gia tử: “Năm đó Y Minh còn chưa sinh ra, chúng ta đã định ra hôn ước của hai đứa trẻ với cha mẹ nó, nào ngờ lúc sinh lại ra một thằng cu tuấn tú!”

Lý lão gia tử cười nhưng không nói.

Lý Vân Ca đi đến bên cạnh Y Minh, nắm lấy bả vai Y Minh, “Ba mẹ, con muốn giới thiệu với ba mẹ!”

Y Minh nghe anh nói thế, cơ thể liền cứng đờ, người này, bây giờ anh ấy mà cứ nói như thế không phải là sẽ đẩy mình đến nơi đầu sóng ngọn gió sao !

Lão thái thái nghe xong lời nói của Vân Ca..., ngược lại lại nở nụ cười: “Đây là Y Minh mờ, còn muốn giới thiệu cái gì nha ! Quen đến độ có thể tương đương với đứa con thứ ba của mẹ rồi, phải chứ, Y Minh?”

Tim Y Minh đập cao đập thấp, nhưng vẫn cố gắng cười cười, “Dì nói phải.”

Lý Vân Ca phát giác đầu vai dưới tay mình có chút run rẩy, bèn vuốt vuốt đầu vai Y Minh trấn an, nghiêng đầu nở một nụ cười với Y Minh, tiếp tục nói với cha mẹ và anh hai mình, “Mẹ nói đúng ! Y Minh đã tính là người nhà chúng ta rồi ! Đã là người nhà chúng ta, đương nhiên là phải giới thiệu thêm một lần nữa !”

“Vân Ca, con lừa gì chúng ta đấy!” Lão thái thái vừa nghe thấy lời của Lý Vân Ca..., lại càng cảm thấy đứa con thứ của mình thiếu quần giáo rồi.

Lý Vân Ca kéo lấy tay Y Minh, ngồi xuống bên cạnh lão thái thái, “Con sao dám lừa gạt ngài đây! Mẹ, mẹ có thích Y Minh không?” Lý Vân Ca ngăn cách tầm mắt của lão thái thái với Y Minh.

“Đương nhiên tôi thích rồi, nếu Y Minh mà là con gái, tôi đã sớm đi cầu hôn cho anh rồi.”

“Mẹ, con cũng thích Y Minh vậy đó, muốn em ấy trở thành người nhà chúng ta, mẹ có chịu không!” Lý Vân Ca bắt đầu tấn công lão thái thái.

“Vân Ca muốn chúng ta nhận Y Minh làm con nuôi?” Lão thái thái có chút nghi hoặc.

“Ngài chỉ cần nói ngài có đồng ý không thôi a!” Lý Vân Ca biết rõ lúc nào là nên đơn giản hóa vấn đề.

“Đương nhiên đồng ý rồi, có đứa con nghe lời như thế, tốt hơn nhiều so với anh !” Lời này của lão thái thái..., với Lý Vân Ca mà nói, chẳng khác gì một kim bài miễn tử.

Lý Vân Côn và Lý lão gia từ nhìn Lý Vân Ca đầy hứng thú, hai người đều biết, Lý Vân Ca minh tu sạn đạo* tuyệt đối là vì ám độ trần hương*. Con đường đến nỗi phải ám độ trần hương mới qua được thế này, tin chắc rằng rất nhanh sẽ biết thôi.

*Minh tu Sạn Đạo, ám độ Trần hương: ngoài sáng giả vờ làm thế này để che giấu việc chính làm ẩn mật trong tối, chọn cách tấn công không ai nghĩ tới

Lý Vân Ca nghe thấy lời của lão thái thái..., trong lòng thoáng cái đã nhẹ nhõm hẳn, lão thái thái là cửa ải khó đi nhất trong nhà bọn họ, trước tiên có được một câu như thế của bà, sau này sẽ chậm chậm tấn công tiếp!

“Y Minh và con còn chưa ăn cơm đâu, ba mẹ có muốn cùng ăn với bọn con một bữa không?” Khi nào tiến, khi nào lui, khi nào giản lược điểm mấu chốt, đối với cái kẻ đã rèn luyện trên bàn đàm phán hồi lâu như Lý Vân Ca mà nói, quả thực rất hữu ích, cũng thật thuận buồm xuôi gió.

Trái tim Y Minh cũng buông xuống. Khá tốt, không cần phải đối mặt với tràng diện khủng bố trong truyền thuyết. Nghe nói, cũng không khác cảm giác đợi máy chém rơi xuống là bao.

Lý Vân Ca trừng mắt nhìn Y Minh, trầm thấp ghé lỗ tai cậu nói “Yên tâm!”

Anh sao cam lòng để Y Minh đứng dưới ánh mắt chỉ trích hay lên án, chỉ cần có khả năng, anh đều cố hết sức kiên cường xuống. Chỉ cần Y Minh đồng ý theo anh, chỉ cần em ấy nguyện ý.

Lão thái thái một phen thoái thác với lí do của Lý Vân Ca tuy nhiên vẫn còn chút nghi hoặc, lại chẳng nghĩ nhiều. Dù sao Y Minh từ nhỏ đã thân cận với Vân Ca, lúc nhỏ còn bị bọn họ gọi trêu là cái đuôi nhỏ của Lý Vân Ca.

Khi đó, nhóc Y Minh còn chưa hiểu nghĩa của từ cái đuôi nhỏ là gì, mỗi lần đứng trước cửa nhà Vân Ca, đều hăng giọng mà hô, “Đại ca, cái đuôi nhỏ tới tìm anh nèèè.”

Lý Vân Ca tuy rằng bất đắc dĩ, nhưng mùa hè vẫn mang nó đi bơi, mùa đông mang nó đi trượt băng, bắt châu chấu, bắt chuồn chuồn, trộm cà chua, dưa leo sau nhà người ta cho nó. Nhóc Y Minh được ăn vui sướng vô cùng, tuy nhiên bị đánh vẫn luôn là Lý Vân Ca.

Lão gia tử thờ ơ lạnh nhạt, nhưng nhìn ra được một số thứ khác lạ. Tuy nhiên, đều là động tác rất nhỏ hoặc ánh mắt.

Ví dụ như trên bàn cơm ăn tối, Lý Vân Ca sẽ gấp rau cho Y Minh. Đương nhiên, Lý Vân Ca cũng gấp rau cho bọn họ, chỉ là, lúc gấp cho bọn họ, thì là dùng đôi đũa chung gấp qua, còn lúc gấp cho Y Minh, lại dùng chính đũa của mình.

Ví dụ như, Y Minh đi rửa chén sau bữa cơm, Lý Vân Ca sẽ mặc tạp dề giúp nó, buộc dây giúp nó, Y Minh thì nghiêng đầu nở nụ cười đáp lại.

Lại ví dụ, lúc ăn trái cây sau bữa cơm, Y Minh ngồi bổ cam thành miếng, mọi người ngồi chung một chỗ ăn cam, Lý Vân Ca rõ ràng đã gọt tay ra đỡ hạt mà Y Minh nhờ ra.

Cũng chính động tác cuối cùng này, đã khiến cho lão gia tử tin chắc rằng Nhị công tử nhà bọn họ sợ rằng đã muốn nói rõ cho họ biết, ông bèn thực hiện gia huấn của nhà Lý.

Lão gia tử ăn hoa quả xong, rửa tay xong, liền nói với Lý Vân Ca, “Vân Ca đến đây, cha có lời nói với con!” Nói rồi, trực tiếp đi vào phòng sách!

26. Chương 26

Những gì lão gia tử nói với Lý Vân Ca hôm ấy, Y Minh vẫn một mực hỏi không ra.

Chỉ là, buổi tối, lúc xác định phòng ngủ, lão gia tử nói bọn họ tuổi tác lớn, muốn ở trong phòng khách dưới lầu một, Ngõn Ngõn và Lý Vân Côn tự nhiên ở cùng một gian.

Y Minh khó có khi không nói gì được a, chỉ đành chấp nhận kết quả rằng mình sẽ ở cùng phòng với Lý Vân Ca.

Lúc ngủ, Y Minh mang đồ chuyển vào phòng của Lý Vân Ca, lão gia tử trông thấy Y Minh thì cười một cái, đó là một nụ cười thấu hiểu và bao dung của người già. Cười đến độ cả người Y Minh đều nóng lên, tay chân cũng chẳng biết đặt ở đâu mới ổn!

Lý Vân Côn cũng chẳng nói gì cả, anh tuy rằng hiểu rõ, nhưng cũng không phản đối giống lão gia tử, Lý Vân Ca cũng đã giới thiệu rõ ràng người ta với thân phận người nhà một lần nữa rồi, anh cũng chỉ có thể đồng ý. Hơn nữa, anh vẫn còn nhớ rõ lời nói của lão gia tử với bọn họ hôm đó,

Sống ở trên đời, bất quá đều là bạch vân thương cầu, thần câu quá khích*. Sau này, nếu thật sự gặp được người mình vừa ý, thì cũng nên dừng câu nệ quá nhiều.

* : Bạch câu quá khích (bóng ngựa trắng vọt qua khe cửa) chỉ thời gian trôi qua quá nhanh; và Bạch vân thương cầu (mây trắng biến thành chó xanh) chỉ sự vật không ngừng thay đổi

Nhưng, yêu cầu duy nhất của lão gia tử chính là, không nên ghen tỵ với hạnh phúc của người khác, bản thân lại mong có thể không làm mà hưởng, và tuyệt đối không đảm đương nổi bên thứ ba đâu.

Y Minh cúi đầu ngày càng thấp, nên không thấy được sự lo lắng ở đáy mắt Lý lão gia tử, cũng không thấy được động tác cổ vũ của Vân Côn làm với Vân Ca.

Lý Vân Ca hiểu rõ sự lo lắng của bọn họ, khó khăn nhất thật ra vẫn là thái độ của người nhà Y Minh. Nhưng, gần đây Lý Vân Ca có thói quen trước tiên đưa ra phân tích thật cẩn thận đã, rồi sau đó mới đưa ra phương án giải quyết.

Người bình thường khi gặp chuyện, có thể phát hiện ra vấn đề, phân tích vấn đề, rồi đưa ra phương án giải quyết mà nói thì....đã là rất tốt.

Lý Vân Ca thì lại khác, lúc anh đưa ra phương án giải quyết, thì sẽ có cả phương án dự phòng nữa. Hơn nữa, với vấn đề lớn quan trọng, anh thậm chí còn đưa ra tận 3 phương án dự phòng. Đây cũng là nguyên nhân thành công của công ty anh.

Chuyện làm sao để có được sự đồng ý của người nhà Y Minh, cách làm của Lý Vân Ca vẫn như vậy.

Chỉ là, tất cả các phương án của anh ta đều có một điều kiện ẩn trước tiên: Y Minh nguyện ý ở cùng một chỗ với anh.

Einstein đã từng nói, với một mệnh đề, trước khi phát hiện ra sai lầm, thì phải đưa ra tất cả các phương án suy luận.

Einstein đáng yêu, sự thật đáng ghét.

Sau khi nói lời tạm biệt cha mẹ và anh trai mình, Lý Vân Ca đã biết bên nhà mình đã không còn vấn đề thực chất gì nữa rồi. Thế là, trọng tâm của anh lại chuyển sang bên người nhà Y Minh.

Lý Vân Ca đưa điều kiện đầu tiên ra áp dụng với quá trình suy luận, sự thật chứng minh thêm lần nữa, quá trình suy luận có thể nói là hoàn mỹ !

Anh tin chắc rằng, nhất định có thể đạt được sự đồng ý của người nhà Y Minh. Chỉ là, anh không ngờ đến, những tính toán của anh, cái kế hoạch coi như đã rõ ràng, cái kết cục coi như đã đến, nhưng lại không ngờ đến, cái điều kiện đầu tiên của anh thì ra lại không phải là sự thật, mà chỉ là giả thiết.

Nếu là giả thiết, thì tương xứng với nó chính là quá trình suy diễn phía sau, và cả quá trình thử nghiệm khó khăn vừa qua cũng chỉ là một vở kịch trào phúng.

Biến cố xảy ra vào Tết Âm Lịch!

Một tuần trước Tết Âm Lịch, lúc Y Minh gọi điện về nhà, mẹ Lục đã nói, Y Minh, con cũng nên về đi a!

Y Minh luôn dịu dàng ngoan ngoãn nghe lời, cũng nhu thuận đồng ý, “Con sẽ về!”

Lý Vân Ca rất không nỡ tách ra, uyên ương bị tách thành đôi, vào ban đêm sẽ cảm thấy không quen, bạn lại còn để anh ấy lại gối đầu ngủ một mình thêm lần nữa, anh ấy đương nhiên sẽ bị khó ngủ!

Nhưng, anh lại không chịu nổi lời nói mềm mỏng của Y Minh: “Đại ca, trước mười ngày em nhất định phải về! Nói gì thì nói, luận văn sơ khảo của em đã sớm giao cho giáo sư, ba mẹ cũng đã lâu không gặp em rồi.”

Hướng chi, lời này lại còn do bé Lục nói khi đang mềm mại tựa vào ***g ngực anh, anh mà có thể nói ra lời từ chối..., thì đã có thể xem là màn trình diễn tuyệt vời rồi.

Lý Vân Ca tính trước tính sau một lúc, giờ chỉ còn hơn nửa tháng thôi đấy ! Thế là, bắt đầu cò kè mặc cả: “Hai tám thì về, mừng sáu quay lại.”

Y Minh khốn đốn, nhịn không nổi sự quấy rối trêu chọc bên tai mình của người này, đành phải đầu hàng!

Lý Vân Ca vui vẻ, vồ lấy cơ thể mềm mại của Y Minh, hôn cho đã một hồi. Y Minh mềm mại như nước, đành phải thấp giọng năn nỉ, “Vân Ca ca, ta... Thật sự không được... U-a..aaa...”

Đè xuống dục vọng lại bốc lên thêm một nữa, Lý Vân Ca lấy tư thế hai người gấn bó như môi răng, lần lượt chậm rãi đem môi chuyển qua bên tai Y Minh, “Y Minh, mình kết hôn đi!”

Trái tim mềm yếu và nỗi buồn tràn ngập, lại khiến cho Lý Vân Ca cân nhắc nhiều ngày mới dám nói ra.

Kỳ thật, theo tính tình của Lý Vân Ca, chuyện mà không nắm chắc đến bảy phần, anh chắc chắn sẽ không nêu ý nghĩ của mình ra. Hơn nữa, anh vốn cũng không muốn lúc này xảy ra bất cứ chuyện gì cả. Dù sao, giờ vẫn còn đang dấu diếm người nhà Y Minh. Giờ mà lôi chuyện này ra, Y Minh sẽ áp lực a!

Nhưng mà, nếu như từng bước một có thể không chế độ hòa hợp, cũng đã có thể coi là có bộ dáng yêu đương rồi.

Nietzsche là một nhà triết học thông hiểu lòng người, nhưng sau khi gặp Salomay, cũng khát vọng hôn nhân y hệt thế đấy thôi.

Lý Vân Ca tự hỏi, bản thân thật ra bất quá cũng chỉ là một người bình thường, ước mơ không phải là đại phú đại quý, cũng chẳng phải trời đạt khắp thế giới. Mà anh muốn, chỉ là chấp tử chi thủ dữ tử giai lão*, một ý nghĩ vừa bình thường lại vừa ôn hòa, cũng là một mục tiêu vừa thực tế vừa chính xác.

*Trích trong bài Kịch cổ 4 – Nghĩa: Nắm chặt tay người cho đến bạc đầu.

Bởi giới tính của hai người giống nhau, nên anh mới dùng cái cách vừa bình thường vừa thực tế này, cũng đã chú định rằng sau này sẽ còn rất nhiều khó khăn trắc trở nữa.

Lục Y Minh một mỗi cực kỳ, cũng không biết là có nghe thấy lời này hay không, mà chỉ giao thân ra dán sát lại người anh thêm một chút nữa.

Ngày hai mươi tám rất nhanh đã tới!

Y Minh hai mắt lim dim say sưa ngủ đến tận lúc mặt trời nhô cao, đỡ eo từ từ ngồi dậy. Lý Vân Ca đem qua, lại càng vuốt ve an ủi nhiều hơn, cũng càng phong tình nhiều hơn so với bình thường. Nói chuyện buồn nôn hề hề hết như với bảo bối,.....cũng uyển chuyển êm tai vô cùng. Khiến cho Y Minh đã định bịt kín miệng anh, rồi lại muốn nghe xem anh rốt cục thì có thể nói đến bước gì !

Sự thật chứng minh, Lý Vân Ca ngày đó đã sử dụng chiêu này để hấp dẫn cậu, bất quá tính tình yêu nhân này còn có một góc băng sơn tựa như hạt gạo rớt trên mặt trăng. Y Minh vốn cho rằng đạo hạnh của mình đã có chút tu hành rồi, nhưng lúc đó dưới miệng lưỡi anh, dưới bàn tay anh, Y Minh thật sự có thể coi là trong sáng vô cùng.

Dùng bữa trưa xong, thu thập sẵn sàng. Lý Vân Ca nhìn máy tính và rương hành lý của Y Minh trong phòng khách, thì lại bắt đầu kỳ kỳ ngả ngả*, “Y Minh, đừng về.”

*kỳ kỳ ngả ngả: TN – Chỉ việc nói chuyện không lưu loát

Y Minh buồn cười nhìn Lý Vân Ca mặt mày nhu nhược trước mắt, âm thầm khuyên bảo mình, “Đừng để anh lừa, đừng để anh lừa.” Nhưng cuối cùng, cô bé quảng khăn đỏ Lục Y Minh vẫn chủ động bước tới, ôm lấy Lý Vân Ca đang ngồi trên ghế, “Em sẽ trở lại rất nhanh!”

Lý Vân Ca nằm trong ngực cậu, cọ a cọ, hít thật sâu mùi hương trên người cậu, “Anh thích mùi trên người em!” Sau đó, mới nhịn không được bật cười lên, “Y như chó con í!”

Lục Y Minh vỗ vỗ đầu anh, nhịn cười, “Nghe lời!”

Lặng lặng chìm trong cái ôm, trong lòng Lý Vân Ca lần đầu tiên cảm nhận được, Phật gia sao lại sinh cay đắng biệt ly !

Lý Vân Ca không ngờ tới, chính cái ý nghĩ này của mình lại khiến cho hôm sau thật sự xảy ra chuyện !

27. Chương 27

Buổi tối đầu năm, Lý Vân Ca nhận được tin nhắn của Y Minh, nói rằng chiều hôm sau em ấy sẽ trở về!

Lý Vân Ca vốn định lái xe đến đón, nhưng Y Minh lại kiên trì nói không muốn! Cậu nói, “Đại ca, em không phải người già bệnh tật!”

Lý Vân Ca vừa cười, vừa nhắn lại cho cậu: “Được rồi được rồi, kẻ hèn này xin đi quét dọn giường chiếu đợi thiếu đồng gia trở về!”

Tối gần trưa, Y Minh gửi tin nhắn nói cho anh biết rằng cậu ăn trưa sẽ tự mình ngồi xe về, đại khái là sẽ mất khoảng hai tiếng đến hai tiếng rưỡi ngồi xe.

Lúc một giờ rưỡi, Lý Vân Ca gọi điện thoại cho cậu, điện thoại reo một hồi lâu mà vẫn không có người nhận. Cứ gọi tiếp, lần này ngược lại chỉ vang có hai tiếng, đầu bên kia đã nghe máy, Lý Vân Ca bèn vừa ra ban công tưới nước cho cây, vừa cười tủm tỉm mở miệng, “Bảo bối, ra ngoài rồi sao?”

Kết quả là đầu bên kia yên lặng trong chốc lát, rồi cúp máy luôn !

Lý Vân Ca một tay cầm chai nước, một tay cầm điện thoại, trong đầu đảo qua đảo lại rất nhiều ý niệm. Tay để trên nút gọi lại, nhưng lại không sao ấn xuống được!

.

Y Minh quay người muốn ra ngoài, lại bị tiếng chuông điện thoại vang lên dọa đến hoảng, đây là tiếng chuông cài đặt cho Lý Vân Ca, đúng cái bài hát hôm đó, The Man I Love.

Y Minh đi từ toilet ra, thấy cha mẹ mình lẳng lặng ngồi trong phòng khách, trong tay mẹ còn cầm điện thoại di động của mình, cơ thể hình như còn đang run rẩy nhẹ nhẹ! Ba ba yên tĩnh ngồi một bên, một tay nắm lấy tay mẹ!

Y Minh chậm rãi đi tới, đáy lòng mờ mịt một mảng.

“Rất xin lỗi, mẹ...nghe điện thoại của con...” Mẹ Lục ngẩng đầu, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía Y Minh, bờ môi hình như còn có chút run rẩy.

Y Minh chỉ cảm thấy đầu nổ OANH một cái, há mồm, ngậm lại, lại há mồm, lại ngậm lại, hết như một con cá bị người ta câu lên cạn, một chữ cũng không nói lên lời.

Mẹ Lục chậm rãi đứng lên từ salon, rũ mắt nhìn qua người Y Minh, “Y Minh, con.....con thật sự là...”

“Lệ Thanh...” Ba ba thoáng cái đã nhảy dựng lên từ ghế sa lon, sau đó là một tiếng RẦM!

Y Minh vội vàng quay đầu nhìn lại, đã thấy mẹ mình nằm ngã trên mặt đất.

“Mẹ, mẹ... Mẹ xảy ra chuyện gì thế?” Y Minh cũng nhào tới, mặt mẹ cậu tái nhợt, đôi mắt nhắm chặt dọa người!

“Sững sờ cái gì, gọi 120 mau!!” Ba Lục gần đây tính tình ôn hòa cũng chạy tới chỗ Y Minh hô to.

.

Y Minh ngồi trên ghế chờ trong bệnh viện, đầu dựa vào vách tường, trong lỗ tai vẫn còn vang lên tiếng xe cứu thương inh ỏi vừa rồi. Cậu đã biết, dẫu cho có dùng cách nào để nói rõ cho cha mẹ chuyện này, bọn họ cũng khó có khả năng chấp nhận đơn giản.

Lại thật không thể ngờ, họ lại biết bằng một cách như thế, và nhận được một kết quả như vậy.

Bên người thỉnh thoảng sẽ có người đi qua, bên trong hành lang yên tĩnh, tiếng bước chân nhắc nhở cậu rằng thời gian đang trôi đi! Mà mùi thuốc sát trùng xung quanh, lại nhắc nhở rằng cậu đang ở nơi nào.

Trong óc cậu, chỉ có hai chữ, mẹ, mẹ.....

Lúc nhìn thấy mẹ mình mặt mày xanh trắng, bờ môi tím bầm, mồ hôi lạnh đầm đìa bị đẩy mạnh vào phòng cấp cứu, Y Minh chỉ cảm thấy cả người rét run. Lần đầu tiên cậu ý thức được, việc mình và Lý Vân Ca mền nhau, là việc khó được người ta chấp nhận thế nào.

Là do Lý Vân Ca bảo vệ cậu tốt quá, hay là do cậu đã quá ngây thơ, thì ra loại tình cảm lưu luyến này thật sự là một điều cấm kỵ a! Chạm đến cái cấm kỵ này, thì sẽ phải nhận giáo huấn!

Cái giáo huấn này, cái giáo huấn này.....Lần đầu tiên Y Minh hoài nghi, bản thân, có phải cũng chẳng có đủ dũng khí để gánh chịu cái giáo huấn như vậy hay chẳng!

Quay đầu thấy đèn trên cửa phòng cấp cứu vẫn sáng, đỏ đến chói mắt.

Lý Vân Ca đứng trong đại sảnh của bệnh viện cấp cứu và chưa bệnh hẻo lánh, nhìn thấy Y Minh ngồi trên ghế chờ trên hành lang, đầu dựa vào vách tường bộ dạng đau đớn mà bất lực, khiến cho tim anh cũng đập nhanh từng hồi từng hồi.

Anh rất muốn đi qua ôm lấy em ấy, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng em, nói cho em ấy biết, đừng sợ, đừng sợ, có anh ở đây rồi!

Nhưng đáy lòng lại chợt vang lên một giọng nói tuy rằng nhỏ bé nhưng rất rõ ràng, nếu không phải vì anh, cậu ấy cũng sẽ không đến nỗi như thế!

Lý Vân Ca hít sâu một hơi, đè cái tiếng nói lộn xộn nơi đáy lòng xuống, đi đến bên cạnh Y Minh.

“Chú Lục, chú Lục...” Lý Vân Ca đứng trước mặt ba Lục mặt mày lo lắng, cẩn thận mở miệng.

Ba Lục giương mắt, nhận ra đó là thằng Lý Vân Ca mình đã lâu không gặp, bèn gật gật đầu nở một nụ cười cực kỳ khó coi: “Vân Ca đó hả, sao cháu lại đến đây?”

Lúc Y Minh nghe thấy tiếng anh, quả thực cảm thấy không thể tin nổi, lòng cậu phù phù phù phù kinh hoàng từng hồi, mở mắt ra, đã thấy Lý Vân Ca vẻ mặt bình tĩnh ngồi bên cạnh cha mình.

Lý Vân Ca biết rõ Y Minh đang nhìn mình, có lẽ anh cũng không dám nhìn lại. Sợ rằng chỉ cần liếc qua thôi, anh cũng sẽ để lộ cảm xúc của mình.

“Hôm nay cháu về đưa cho cha cháu ít đồ, nghe nói tới chuyện này, bọn họ bèn bảo cháu qua đây hỏi thăm!” Nghe giọng nói trầm trầm cũng nhìn thái độ trấn định của Lý Vân Ca, Y Minh cũng chậm chậm yên lòng lại.

“Ah, trái tim của dì Lục cháu không tốt, hôm nay,...có chút, có chút mệt mỏi! Khiến bọn họ nhọc lòng rồi.”

Lục Y Minh nhìn cha mình thái dương xám trắng, sắc mặt mệt mỏi, cái mũi liền đau xót, bắt đầu lộn xộn.

“Chú Lục khách khí thế! Nhà hai chúng ta có chỗ nào còn phải nhắc tới nữa!” Lý Vân Ca an ủi ba Lục, thấy Y Minh quay đầu nặng nề hút khí, trong lòng lại đau đớn từng hồi.

Nhưng, trước mặt người khác, thứ mình có thể làm, bất quá chỉ có làm bộ trấn định.

Lúc mặt trời hạ xuống để lại đêm đen, một y tá bước ra từ phòng cấp cứu, gọi người nhà bệnh nhân đi làm thủ tục nhập viện. Lý Vân Ca bèn chạy đi giúp thu xếp trước sau, chạy khắp lầu trên lầu dưới, cuối cùng cũng chuẩn bị xong xuôi tất cả.

Ba Lục để Y Minh về nhà ăn cơm và lấy một chút đồ dùng cần thiết đến, Lý Vân Ca bèn đi cùng cậu!

Trên đường lái xe trở về, cái hai người đều không nói bất cứ từ gì! Hoặc không biết nói gì hoặc chẳng biết nói sao!

28. Chương 28

Đỗ Vân Huy nhìn Lý Vân Ca vừa mới đi làm đã mất tinh thần, anh ta đã thất thần với báo cáo niên độ phát triển do phòng thiết kế đưa ra đã lâu.

“Tay trái túi càn khôn, tai phải Tỏa Hồn Linh, bệ hạ, hồi hồn nào!” Đỗ Vân Huy cầm cái bút trong tay, quơ quơ trước mắt anh ta.

Lý Vân Ca ngẩng đầu nhìn Đỗ Vân Huy, cười cười với hắn: “Đỗ ái khanh kinh doanh việc Thủy bộ đàn tràng* này bao lâu rồi?”

* - Là nghi lễ sám hối quan trọng nhất trong nền Phật giáo TQ.

Đỗ Vân Huy cười một tiếng: “Linh hồn bé nhỏ của cậu sớm đã bị bạn học Tiểu Lục nhà các người câu đi mất rồi, tôi không thể độ được, hơn nữa, tôi không muốn làm chuyện mua bán lỗ vốn!” Nhìn Lý Vân Ca, trên mặt không còn bộ dáng đắc ý móng ngựa đạp hoa như mấy ngày trước, ngược lại lại nhiều ra bộ dáng tiêu tụy rất ít người nhận ra. Đỗ Vân Huy biết chắc là đã xảy ra chuyện gì rồi.

Lý Vân Ca chậm rãi học ra một câu: “Bất quá chỉ là vui quá hóa buồn thôi, đã chấp nhận đầu tư thì tất sẽ phải chịu thiệt thòi!” Giữ vững tinh thần, anh cúi đầu bắt đầu nghiên cứu báo cáo trong tay.

Đỗ Vân Huy thấy anh ta vẫn tư duy rõ ràng, logic thông thuận, ánh mắt vẫn độc hết như gan Khổng Tước, liền yên tâm.

Lúc chuyên tâm làm việc, thời gian cũng sẽ trôi qua rất nhanh.

Nghe thấy tiếng Đỗ Vân Huy đóng cửa rồi đi, Lý Vân Ca mới đẩy báo cáo trong tay ra, dựa vào ghế dựa, nhắm mắt suy nghĩ chuyện giữa anh và Y Minh.

Anh nghĩ tới, phản ứng của người nhà Y Minh bất quá cũng chỉ là cực lực phản đối, lý do bức bách đơn giản cũng chỉ là phụng dưỡng, chữ hiếu, huyết thống thậm chí cả sinh con, anh cũng đã nghĩ cách đối phó cho thật kỹ cả rồi.

Ba Lục sao, sẽ không quá khó!

Mẹ Lục thuộc phần tử nữ trí thức xưa điển hình, sĩ diện, hiểu triết lý, cố chấp, không dễ thỏa hiệp, nhưng Lý Vân Ca vẫn có niềm tin, bởi vì bà ấy, cực kỳ thương Y Minh.

Đây chính là thứ vũ khí lớn nhất của Lý Vân Ca, tuy nhiên, nó không thể nghi ngờ chính là một thanh kiếm hai lưỡi.

Mà cái làm cho Lý Vân Ca cảm thấy phức tạp nhất lúc này, lại là phản ứng của Y Minh.

Lý Vân Ca xoa xoa lông mi, nhẹ nhàng cười cười, “Phiền quá....., khổ nhục kể gì cũng đưa ra cả!”

Khi đưa Y Minh trở lại bệnh viện đêm hôm trước, xe dừng trước cửa bệnh viện, Y Minh ngồi ở đằng sau, sau nửa ngày vẫn không hề động đậy.

Lý Vân Ca muốn mở miệng, lại nghe thấy giọng nói nghi hoặc, lo sợ nhẹ nhàng của em ấy vang lên, “Đại ca, bọn mình, bọn mình hình như đã sai rồi!”

Là câu hỏi, nhưng lại chẳng hề có khẩu khí để hỏi nào.

Lý Vân Ca nhìn Y Minh đang bất an, đau lòng thấy em ấy sợ hãi, bất an và đấu tranh, Lý Vân Ca bèn nắm tay cậu, “Đợi mẹ em tỉnh, anh sẽ đi gặp bà ấy.”

Lý Vân Ca nghĩ, dẫu như thế nào cũng không thể để một mình Y Minh gánh chịu áp lực như thế. Lại không ngờ rằng Y Minh thoáng cái lại đẩy phắt anh ra, “Không, không được, không thể để bà ấy biết là anh!!”

Ba chữ không liên tiếp của Y Minh, hệt như ba lưỡi dao sắc bén găm vào cơ thể Lý Vân Ca, sau cái cảm giác lạnh lẽo ngán ngùi là sự đau đớn rõ ràng, Lý Vân Ca cười khổ, mình xem ra cũng không phải người bằng kim cương....., đặt em ấy vào lòng hoàn toàn, lại không ngờ em ấy lại có thể hạ một đòn sát thủ như thế.

“Y minh...” Lý Vân Ca hít một hơi thật dài, “Y Minh, em.....em đây là.....muốn chia tay anh thật nhanh sao?” Một câu ngắn gọn, nhưng lại dùng toàn bộ khí lực mới nói ra được.

Móa, tự mình cạo thịt mình đúng là đau thật! Lý Vân Ca thầm mắng!

Y Minh biết rõ, cái người trước mắt này, không nghi ngờ gì là đang thông cảm với mình. Nhiều khi, mình chẳng cần nói ra suy nghĩ của mình, anh ấy đã nhận ra được! Mà bây giờ, cái ý niệm mềm yếu vừa mới nảy ra trong đáy lòng mình, thoáng cái cũng đã bị anh ấy nhìn thấu mất rồi.

Nhưng mà nghe giọng nói của anh, Y Minh cũng cảm thấy biểu hiện vừa rồi của mình quá mức ích kỷ, bản thân mình nóng lòng trốn tránh sẽ khiến đại ca thương tâm a!

Vẫn còn nhớ rõ những lời hôm đó, tự mình muốn dừng cảm thử một lần vì anh, nhưng lại chưa từng nghĩ đến, nếu như mình không có đủ dũng khí, thì sẽ phải đối mặt với đại ca thế nào, sẽ trả giá với anh ấy ra sao!

Nhìn Lý Vân Ca sa sút tinh thần trước mặt, trong khoảnh khắc, muốn sửa lại e rằng cũng không rõ ràng mình rốt cục phải chạy hướng nào mới đúng. Nhưng khi nhìn thấy bộ dáng hiện tại của anh, Y Minh chỉ cảm thấy đau lòng, đau lòng cho anh.

Trước khi lý trí kịp phân tích cặn kẽ tất cả cái lợi và cái hại, Y Minh đã sán đến, nắm lấy đầu Lý Vân Ca, hôn lên.

Kinh ngạc với hành động của Y Minh, nhưng lại không thể không chìm đắm trong nụ hôn của em ấy. Trong lúc gần bó dây dưa đó, Y Minh nhận ra có một hương vị mặn chát chậm rãi len vào khoang miệng mình, lúc tách ra, cậu vừa ngẩng đầu lên đã phát hiện mắt của Lý Vân Ca có chút hồng hồng.

Áp trán vào trán Y Minh, hai tay bắt lấy tay Y Minh, Lý Vân Ca cười khổ: “Y Minh, anh cũng không kiên cường như vậy! Biết rõ em muốn chia tay, còn được em tặng cho một lần thân mật như vậy nữa, cứ thế anh sẽ tưởng bỏ mất!”

Lui, nên lui thì lui, nên yếu thì phải yếu, hơn nữa sự yếu mềm này cũng không hẳn là giả trang! Bằng không, làm sao có thể đột nhiên rơi lệ thế được.

Y Minh nhìn gương mặt còn vương vệt nước mắt của Lý Vân Ca, trong khoảnh khắc, tim tựa như bị ai đó hung hăng khoét đi một góc. Anh trong suy nghĩ của mình, luôn có độ tiến độ lùi, luôn tự tin, luôn có thể thông dong ứng phó với tất cả những gì xảy ra giữa hai người, mà mỗi khi mình cần chỗ dựa hay lực lượng giúp đỡ, anh đều đứng bên cạnh! Mình cuối cùng mới biết, anh ấy không phải người khác, anh ấy là đại ca! Đường như ý nghĩa của anh ấy, ý nghĩa của anh ấy, ý nghĩa của anh ấy đã trở nên không gì có thể thay thế, không gì có thể thay đổi với mình.

“Y Minh, trước đây anh đã tin rằng em sẽ ở bên cạnh anh,” Lý Vân Ca dùng giọng nói khàn khàn có thêm một chút run rẩy không thể phát giác nói, “Cho nên tất cả những chuyện khác đối với anh mà nói, đều không phải vấn đề, đều có thể giải quyết.”

“Đại ca, em hiểu, em hiểu!”

“Y Minh, hôm đó lão gia tử đã biết anh thích em, đã rất cẩn thận nói với anh rằng, tuyệt đối không được bức bách em, không được dùng tình cảm của mình bức bách em, bức bách em nhất định phải chọn một thứ tình yêu không thể đứng trước mặt người ta mà nói rõ ràng như vậy.” Lý Vân Ca hít một đọt khí thật sâu, dẹp loạn nỗi đau cuộn cuộn không ngừng trong lòng mình, “Y Minh, đừng nhanh chóng kết luận như thế, đừng vội vàng như thế. Anh sẽ không ép em, em hãy suy nghĩ thật kỹ đi đã, được không nào.”

Lý Vân Ca thoáng cái bình lặng lại, với người ra mở cửa xe hộ cậu, “Đi đi, cha em vẫn còn đang chờ em!”

Y Minh xách theo một phần đồ ăn mà Lý Vân Ca vừa mua lúc trước, còn có cả đồ dùng của mẹ trong thời gian ở viện, xuống xe, đi bộ vào.

Lúc đi tới cửa tòa cao ốc, quay đầu lại nhìn ngọn đèn lưu động, người xe đan vào nhau trên đường cái, trên mặt Lý Vân Ca đang ngồi trong xe hình như còn treo lên một nụ cười nhàn nhạt. Thấy cậu quay đầu, liền phát phát tay, sau đó mới lái xe rời đi!

29. Chương 29

Lý Vân Ca mở máy chạy trên đường cao tốc, tự nghĩ rằng, xem ra đạo hạnh của mình vẫn chưa đủ a! Sự dao động trong chốc lát của Y Minh, rõ ràng đã khiến cho anh không chỉ đau lòng mà còn có chút sợ hãi nữa!

Nghĩ đến những lời Y Minh vừa nói, cả những hành động sau đó của cậu, Lý Vân Ca thở dài, khẩn cấp đổ xe lại, nâng tay vuốt vuốt ngực mình, hít hít khí, tựa hồ đã thoải mái hơn một trước.

Vặn mở CD trong xem, Lý Vân Ca chậm rãi hạ ghế xuống, nằm trong xe, nhâm nhi chút âm nhạc chậm rãi chảy xuôi. Cũng khiến bản thân chậm rãi thả lỏng trong điệu nhạc.

Không biết qua bao laai, lại vang lên một hồi độc tấu Saxo ưu thương, là giai điệu, là nhịp điệu mà mình đã sớm quen thuộc. Ca từ phía sau đã sớm in cả vào trí óc rồi...

There 's a boy here and he 's almost you

Almost all the things that your eyes once promised

I see in his too

Now your eyes are red from crying

...

There 's a part of me that 's always true. . . always

Not all good things come to an end now it is only a chosen few

I 've seen such an unhappy couple

...

Càng nghĩ, Lý Vân Ca lại càng quyết định nên chậm lại một chút, trước kia anh không muốn, sau này có thể cũng không muốn tìm một cậu bé giống hệt Y Minh, nhìn vào mắt cậu nhóc, trong nội tâm lại khẳng định chắc chắn là em ấy rồi!*

Không thể mơ hồ, không thể chỉ là mơ hồ được, chậm lại một chút thôi, nếu em ấy có thể bước qua cơn dao động này, sau này sẽ thật sự có can đảm để ở cùng một chỗ với mình a!

Cầm điện thoại lên, mau chóng bóp chết chút sợ hãi ít ỏi trong lòng mình.

“Alo, bác Lý, con là Vân Ca...”

Đầu bên kia điện thoại vang lên giọng nói trầm trầm như hòa, chậm rãi hóa giải những....mặt trái của cảm xúc trong lòng mình!

“Vâng, vâng....dạ, con sẽ không hối hận đâu!” Lý Vân Ca cười trầm thấp, quả nhiên hai lão già này đã thành tinh rồi, “Hỏi bác Lâm đi!”

Nghĩ thông suốt, là một chuyện, nếu tự làm thật, thì thật đúng là không dễ dàng a!

Lý Vân Ca chậm lại một chút, không dám liên hệ quá nhiều với em ấy, lại không dám không liên hệ với em. Không dám liên hệ quá nhiều với em, là vì biết rõ đứa nhóc dịu dàng ngoan ngoãn kia rất ngốc, đương nhiên sẽ không ngừng áy náy và tự trách bởi hành vi của mình. Mình lúc này mà gọi điện cho em ấy quá nhiều..., sẽ lại càng nhắc nhở em ấy đến cái chuyện khiến em ấy áy náy tự trách kia! Cũng không dám không liên hệ với em ấy, là do sợ em ấy sẽ tự mình nghĩ ngợi lung tung khi thấy mình bỏ mặc em, không đành lòng để cho em ấy đã có áp lực lại không biết hóa giải làm sao như thế, không thể bỏ mặc em ấy tự đi ứng phó với lần khó khăn không hề dễ đối mặt này!

Hơn nữa, trong cái khoảng thời gian cách biệt này, chuyện mình mỗi ngày đều nhớ đến em ấy là một chuyện không thể phủ nhận.

Y Minh, Y Minh!

Khi đó Vu Việt còn nói mình thủ được mây mờ trắng sáng tỏ mình, nào biết rằng giờ đây mình còn phải ca Thái Vân Truy Nguyệt a, vậy thì truy thôi, truy thôi!

*thủ được mây mờ trắng tỏ mình: Ý chỉ người kiên trì cuối cùng cũng có thể giành thắng lợi

Đỗ Văn Huy nhìn Lý Vân Ca gần đây luôn có tia tiêu tụy trong ánh mắt, không khỏi âm thầm lắc đầu, nhưng những lời cảnh tỉnh anh, vẫn may mắn không hề nói ra!

Lúc đi ngang qua phòng Lý Vân Ca lúc tan sở, Đỗ Văn Huy đã nhìn thấy anh ta đứng cạnh trước cửa sổ. Tắm trong ánh nắng mặt trời, anh ta hơi hơi nghiêng người, khiến cho mặt anh chìm cả vào trong bóng tối. Đỗ Văn Huy đến gần, nhìn khuôn mặt khuất trong bóng tối của anh, đáy mắt có quần thâm rõ ràng, không khỏi nhẹ nhàng mắng, tội gì phải thế!

“Thánh thượng, gần đây hạ thần tìm thấy một áng thơ hay, đặc biệt dâng lên ngài!” Đỗ Văn Huy đưa tờ giấy A4 trong tay qua.

Lý Vân Ca quay lại nhìn hẩn, nhận lấy xem!

Thức vi! Thức vi!

Hồ Bất Quy?

Vi quân chi cố,

Hồ vi hồ trung lộ!

Thức vi! Thức vi!

Hồ Bất Quy?

Vi quân chi cung,

Hồ vi hồ nê trung!*

(Trích trong bài thơ Thức Vi của Khổng Tử, 2 câu liên quan trong bài “Hồ vi hồ trung lộ” – Sao cam chịu ướm lấm hôi mốc sương – Ý nói cái nhục bị thấm dầm dìa không thể che chắn và “Hồ vi hồ nê trung” – Sao đành hãm dưới bùn nhuốc nhơ – Ý nói chơi vơi, không được ai cứu mang, giúp đỡ)

Lý Vân Ca đọc mà phải nở nụ cười, yên lặng nhớ vi quân chi cố, vi quân chi cố! Trong sương mốc cũng tốt, mà trong bùn cũng tốt, đều đáng giá cả.

Đỗ Văn Huy thấy anh ta cười bèn vui mừng nói: “Ngày hội Thượng Nguyên*, quân thượng cần phải vui cười cùng dân chúng?” Lý Vân Ca sững sốt, sau đó mới vỗ vỗ vai Đỗ Văn Huy, “Ý kiến hay!” Rồi xoay người, thu dọn đồ đạc rồi rời đi!

*Thượng nguyên: hay còn gọi là Nguyên Tiêu là đêm rằm tháng 1

Đỗ Văn Huy lăm bằm lầu bầu nói: “Tôi nói đến Hồ Bất Quy mà, cậu muốn truy cũng nên truy Hồ Bất Quy chứ? Mà thôi, không thao cái tâm này nữa!”

Hai người tách ra cũng đã nửa tháng rồi, trước hôm thứ sáu vẫn còn gọi điện nhắn tin, rất tích cực cống hiến cho ngành bưu chính và nhà mạng, nhưng sau khi tiễn em ấy về viện tối ngày thứ sáu, đến giờ cũng đã nửa tháng rồi thế mà điểm cống hiến điện tín cho Trung Quốc vẫn bất động, ngay cả nhà mạng cũng chỉ dừng ở ba tin nhắn!

Ngày thứ bảy, “Dì Lục đỡ rồi sao?” “Vâng!”

Ngày thứ mười, “Có hỏi em cái gì không?” “Không, em....”

“Đừng nóng vội, đừng sợ, được chứ?” “Đại ca, em nhớ anh.”

Lúc nhìn thấy tin nhắn này, Lý Vân Ca đã biết khổ nhục kế của mình xem như đặc có hiệu quả rồi à nha, vừa mừng rỡ vừa tỉnh ngộ chút xíu, kế sách như vậy mà cứ duy trì cũng không phải ý hay. Không những mình đau mà thấy em ấy đau vì mình, cũng sẽ đau.

Đclmm! Kế sách dao hai lưỡi sao lại biến thành dao ba lưỡi mất rồi!

Hôm nay cũng đã mười lăm rồi, nếu không tới thăm, Y Minh có chậm rãi quên đau, quên nhớ hay không!

Không phải là không tự tin, chỉ là, trong tình yêu, nào có chuyện tự tin hết sức, có thì cũng chỉ có cố gắng hết mình mà thôi!

*Đoạn này tớ cũng không hiểu nghĩa nên dịch vớ vẩn, nguyên văn: “
ai hiểu thì xin hãy bảo tớ!”

30. Chương 30

“Đời trước không biết thiếu em bao nhiêu đây!” Lý Vân Ca ngừng xe, dựa vào cửa sổ, thăm thở dài! Nhìn bên ngoài xem, đã hơn 9 giờ, gần đó thỉnh thoảng sẽ có tiếng trẻ con vui cười cùng tiếng pháo hoa! Nhìn ngọn đèn đường gần đó, sáng tối giao nhau, thỉnh thoảng sẽ nghe thấy tiếng luyện đàn leng keng thùng thùng vang lên từ nhà nào đó.

Lý Vân Ca cứ lặng yên nhìn cửa sổ nhà Y Minh trên tầng năm như thế, ngọn đèn sáng ngời dịu dàng hắt lên cửa sổ, nhưng lại chẳng hề chiếu đến cái người mà mình muốn thấy bên trong.

Lý Vân Ca cứ lẳng lẳng ngồi như thế một lát, rồi đột nhiên Xùy~~ cười ra tiếng.

Chuyện thủ dưới lầu nhà người ta, mình cho tới bây giờ thế nhưng vẫn chưa từng làm ! Cái này quá chẳng cũng chỉ là tình tiết cổ xưa trong mấy bộ phim truyền hình ba xu, lúc làm trên người mình, đúng là có chút buồn cười thật, cũng có chút, không – thoải – mái!

.

Y Minh ngồi trước máy vi tính, có chút sững sờ!

Vài ngày nay đại ca không hề liên hệ với mình, anh ấy đang nghĩ gì nhỉ? Chuyện sau buổi tối hôm đó, mình đã suy nghĩ kĩ, sự dao động của mình quả thật có chút....

Đại ca lại để cho mình suy nghĩ vài ngày, nhưng chuyện tình cảm đâu phải là chuyện cứ nghĩ là ra đâu! Mình yêu anh ấy, nhưng cũng yêu cha mẹ, thế là hai phần tình cảm bắt đầu nổi lên xung đột.....

Nếu quả thật phải nói chia tay với anh ấy...., Y Minh nghĩ tới đây, mặt nhăn nhó, càng nghĩ càng khó chịu.

Mấy ngày tách anh ra này, Y Minh mới biết được thì ra mình cũng có thể khắc sâu tưởng niệm hình bóng một người đến thế! Khác hẳn với cảm giác trong những ngày yêu đương với Gia Tuệ, bản thân mình sẽ thường xuyên nghĩ tới anh ấy!

Ngồi trước máy vi tính đến mệt, lúc dùng tay vân vê vai mình, lại nhớ tới những khi anh bóp vai giúp mình! Lúc ngủ, sẽ nghĩ tới bộ dạng của anh khi đưa cánh tay qua! Thậm chí, có mấy lần còn nằm mơ thấy anh! Hơn nữa, còn có cả lần mộng xuân ! Lúc tỉnh lại, mới thấy ngại ngùng,...Thế mới biết, đúng là có chuyện tình nhân trong mộng thật nhỉ?

Không muốn tách anh ra, thật sự không muốn!

Gặp được Lý Vân Ca, là có bao nhiêu may mắn mới gặp được.

Có thể bản thân mình cuối cùng sẽ chọn thế, nhưng cha mẹ biết xử lý sao, biết xử lý sao? Mẹ đã bị mình khiến cho giận đến nổi phát tác bệnh tim, sau này tỉnh lại, chắc chắn sẽ để ý đến mình hơn!

Hai bên đều không nỡ, nhưng....

Thế gian an đắc song toàn pháp, bất phụ Như Lai bất phụ khanh*.

*trên đời này sao có chuyện có thể vẹn cả đôi đường, không phụ Như Lai cũng không phụ người thương.

Y Minh không biết với cái đề có như thế, rốt cục là nên giải quyết thế nào! Đến Thương Ương Gia Thố* còn không thể xử trí vấn đề đáng buồn này, mình bất quả chỉ là một con kiến con sâu nho nhỏ, thì biết phải xử lý làm sao!

*Ẩn vào đây để xem

Đứng lên, Y Minh cầm áo khoác ra khỏi phòng, ra cửa phòng ba mẹ chào một tiếng, rồi ra khỏi nhà!

Liếc qua góc cửa lầu bốn, chợt nhìn thấy bóng dáng quen thuộc khiến cho lòng Y Minh nhảy loạn từng hồi. Từng bước từng bước tới gần, mượn ánh sáng ngọn đèn bên ngoài, cái mặt đó không phải anh thì là ai.

.

Lý Vân Ca vốn đã đi lên tầng năm, đứng trước cửa nhà Y Minh một hồi lâu, cuối cùng vẫn tự phỉ nhổ bản thân mình một phen, càng ngày càng không có tiền đồ, ngay cả cái chuyện thủ thỉ trước nhà người ta nghe lên cũng có thể làm.

Cho tới lầu bốn, bèn móc thuốc ra, dựa vào tường chỗ rẽ cầu thang đứng hút.

Lý Vân Ca nói với cân của mình, bàn chân bên dưới ơi bàn chân bên dưới, mày có bản lĩnh thật đó, dám tự đi cơ à! Ngấm lại, lại yên lặng nở nụ cười, mình cần gì mà phải tự lừa mình dối người như thế!

Nghe thấy hình như có người đang xuống lầu, Lý Vân Ca quyết định vẫn đi thôi, quay người lại, lại thấy Y Minh lẳng lặng đứng trước mặt mình, một đôi mắt trong veo dưới ánh sáng đèn đường bên ngoài, trở nên lấp lánh đến lạ. Chỉ trong một khắc như thế, Lý Vân Ca đã tiến lên kéo người vào trong ngực mình, chăm chú vuốt ve em ấy, nhưng gì cũng không nói nổi thành lời!

Y Minh ngửi được trên người anh có mùi thuốc lá nhàn nhạt, còn có cả cảm giác lạnh lẽo của gió lạnh thấu xương bên ngoài, là hương vị khiến cho mình an tâm quen thuộc!

Hai người lẳng lặng đi từ lầu bốn xuống, trong tiếng bước chân chằng chịt, ai cũng không hề mở miệng. Thỉnh thoảng đi qua cửa nhà người ta, còn nghe thấy tiếng phát ra từ TV, một hai tiếng chó sủa, còn có cả tiếng người nhà người ta nói chuyện phiếm.

Rất nhiều thứ tiếng, nhưng lại không có tiếng của bọn họ.

Lúc đi tới hành lang, Lý Vân Ca lại nghe thấy Y Minh nói với mình, “Đại ca, giúp em một chút nhé!”

Lý Vân Ca nhìn Y Minh bên cạnh, bất quá mới chỉ mười ngày, một Y Minh vốn chói lọi, lại hết như thoáng cái đã bị che mất ánh hào quang!

Lý Vân Ca thò tay qua nắm lấy bờ vai cậu, “Y Minh....”

Y Minh dừng bước lại, nhìn Lý Vân Ca, “Đại ca, hãy cho em thêm thời gian, được chứ?”

Lý Vân Ca đứng trên đường cái ngập tràn bóng tối, nói rõ với Y Minh, “Nếu không, chúng ta bỏ trốn đi!”

Y Minh nghe thấy câu này, không khỏi bật cười, “Đại ca!”

Nhìn Y Minh rất cục cựa cũng chịu cười, Lý Vân Ca nhẹ nhàng thở ra, “Y Minh, đến giờ anh vẫn tin cái gọi là công bằng trên thế giới này. Minh trao đi bao nhiêu, nhất định sẽ nhận được bấy nhiêu hồi báo. Mà mình hưởng thụ bao nhiêu vui sướng, sau này nhất định sẽ phải chịu bấy nhiêu đau thương.”

Lý Vân Ca nhìn cậu, “Trước đây, anh đã nhận được vui sướng rất nhanh, nên những gì xảy ra bây giờ, anh đều có thể chấp nhận! Em chỉ cần nguyện ý suy nghĩ, anh cũng sẽ nguyện ý chờ!”

Y Minh nhìn Lý Vân Ca, trên mặt anh vẫn đầy nét dịu dàng và bao dung như trước, “Đại ca, sao anh lại đối tốt với em như thế.”

Lý Vân Ca thò tay qua nhéo nhéo chóp mũi cậu, vẫn cười, “Đồ ngốc!” Áp lực mà mình tạo cho em ấy cũng rất lớn đó nha, nhóc này trung thực ghê!

Lý Vân Ca đảo đảo bước chân, “Về đi, trời còn rất lạnh đấy!” Chóp mũi Y Minh lạnh băng, gần như còn hơi hơi đỏ lên nữa.

Y Minh đi theo chờ anh về trước !

Đỡ tay trên tay cầm cửa xe, Lý Vân Ca nhìn Y Minh đang hơi hơi cúi thấp đầu, cái chân trên mặt đất cứ cọ a cọ, thật đúng là không nở a!

Đi qua ôm lấy cổ em, Lý Vân Ca nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng em ấy mấy cái, rồi quay người, lên xe, khởi động, rời đi!

Liếc qua tấm gương, bóng dáng Y Minh cứ từng chút từng chút nhỏ dần.

.

Y Minh nhìn Lý Vân Ca lái xe rời đi, đáy lòng thật sự không muốn! Cho đến khi không còn thấy được bóng dáng xe anh nữa, Y Minh mới chậm rãi đi về.

Trước khi mở cửa đã nghĩ, vấn đề này kỳ thật thật sự không thể kéo dài được!

Cho ra quyết định, là do sự lo lắng ban đầu đã dần vơi đi rồi ! Y Minh bước vào cửa, đi về phía phòng cha mẹ.

Nhẹ nhàng gõ cửa, Y Minh đẩy cửa vào, “Ba mẹ, con có chuyện muốn nói với mọi người.”

31. Chương 31

Ba Lục đang xem báo liếc mắt nhìn vợ, mẹ Lục lật tức tắt TV đi, ý bảo Y Minh qua ngồi!

Y Minh ngồi xuống cái ghế đối diện với mẹ mình, nhìn họ nói: “Ba mẹ, con xin lỗi! Con đã lớn thế rồi mà vẫn chọc ba mẹ đau lòng!”

Ba Lục thở dài, nhìn vợ, vẻ mặt mẹ Lục đầy bình tĩnh nhìn Y Minh.

“Mẹ, con muốn hỏi mẹ một chuyện trước đã, mẹ tức giận, là vì con giấu diếm hay là do con là đồng tính luyến ái?” Y Minh nhìn vào mắt mẹ mình, Lý Vân Ca đã nói cho cậu biết, muốn làm chuyện gì đó thì không thể để mình rối loạn trước trận tuyến!

Mẹ Lục nhìn Y Minh, đứa con trước mặt hình như có chỗ nào đó không giống mọi ngày! Thì ra là không chỉ diện mạo nó phát sinh biến hóa, mà bây giờ ngay cả thứ gì đó bên trong nó cũng không giống lúc trước.

“Cả hai!” Mẹ Lục trả lời cậu.

Y Minh ngừng lại một lát, sau đó mới mở miệng: “Con giấu diếm là con không đúng, dẫu là con có yêu đương với ai, thì cũng cần phải nói cho ba mẹ biết. Hơn nữa đúng thật là con có nói láo với ba mẹ, nên ba mẹ trách con là đúng, con cũng biết con sai rồi!” Y Minh bày tỏ sự áy náy mà mình giấu kỹ trong lòng ra, không dễ dàng chút nào!

Ba Lục liếc mẹ Lục, nhìn con chúng ta kia, ánh mắt kiêu ngạo và quang minh chính đại quá!

Mẹ Lục gạt đầu, “Ừ, con biết thế là tốt rồi.”

Y Minh cúi đầu, tiếng nói nhỏ đi một chút, “Nhưng chuyện đồng tính luyến ái, mẹ cũng trách con sao?”

“Vâng, tôi phản đối!” Mẹ Lục nhìn con mình, khẩu khí không chút do dự.

“Con có thể biết nguyên nhân mẹ phản đối không?” Y Minh ngẩng đầu, ngữ khí vừa nhẹ nhàng lại vừa vững vàng.

Mẹ Lục thở dài thật dài, sau nửa ngày vẫn không nói gì nữa.

“Y Minh, con thật sự không biết nguyên nhân mẹ phản đối sao!” Mẹ Lục ngồi cạnh Y Minh, chậm rãi dùng giọng nói để kéo hồn cậu về, “Mẹ trông con 10 ngày 10 đêm mới kéo con về được, mẹ chỉ mong con cả đời bình an, thuận thuận lợi lợi mà sống....”

Chuyện xảy ra khi Y Minh 7 tháng tuổi, không biết tại sao Y Minh lại cứ một mực sốt nhẹ. Mà ba Lục lại đang đi chấp hành nhiệm vụ bộ đội gì gì đó, căn bản không thể về nổi.

Y Minh nằm trong ngực bà anh anh khóc, hết như một chú mèo nhỏ, bón sữa thì nhả, tiêm thì ra sức đạp loạn, vết chọc tiêm tràn lan khắp chân, mẹ Lục dùng tay cầm lấy mắt cá chân của cậu, không để cho cậu đạp loạn xạ nữa, thế là cậu chàng khóc càng hăng, khóc đến độ giọt này nối tiếp giọt kia, cuống họng sinh đau, biến thành một con mèo mới sinh, nhưng vẫn khóc thút thít. Cho đến khi khóc mệt thì ngủ, tỉnh ngủ rồi lại khóc.

Mẹ Lục ngồi cạnh cũng rơi lệ từng giọt từng giọt, nhưng cái tay vẫn không dám buông lỏng! Chỉ có thể dùng một tay nhẹ nhàng vỗ cậu, một tay nắm chặt lấy cái mắt cá chân tinh tế nhỏ nhỏ kia, không thể quá nhẹ, cũng không thể quá nặng!

Một ngày có 24 giờ đồng hồ, mẹ Lục cứ thế ngồi suốt 18 giờ đồng hồ, đợi ông bà ngoại đến giúp thì cũng đã 6 giờ tối, thế rồi mới ăn uống và nghỉ ngơi!

Sau đó, hai chân Y Minh do bị chọc tiêm quá nhiều, nên đã tím chằng khác gì đá mài dao.

Đợi đến khi Bác sĩ đến đổi thuốc, mẹ Lục đã khóc tức tưởi nói với Bác sĩ, có thể đổi chỗ khác hay không?

Bác Sĩ thấy thế, vành mắt cũng hồng hồng, nói chỉ có thể chọc vào da đầu nữa thôi, nhưng sợ rằng sẽ ảnh hưởng đến não.

Mẹ Lục do dự hỏi, thế có thể chọc vào lòng bàn chân được chứ, lúc khác thì tiêm vào da đầu!

Đến khi tiêm vào da đầu, mẹ Lục lại càng mệt mỏi, bởi vì phải dùng cả hai tay để giữ chặt đầu cậu, không thể để cho cậu uốn éo lộn xộn! Hơn 10 ngày sau, cuối cùng Y Minh cũng không nhả sữa nữa, lúc đó mẹ Lục liền bế nhào vào trong ngực bà ngoại, lớn tiếng khóc thét, “Mẹ ơi, mẹ ơi.....!”

Những điều này là bà ngoại nói cho Y Minh biết trước khi lâm chung, lúc đó bà ngoại đã nói với Y Minh rằng, “Cháu ấy, mẹ cháu từ bé đến lớn đã được nuông chiều, nào có phải chịu cực khổ như thế bao giờ, có cũng chỉ vì tiểu mao đầu như cháu thôi....”

Mẹ Y Minh lại mở miệng nói thêm, “Xã hội bây giờ tuy rằng không đến nỗi coi đồng tính luyến ái là hồng thủy mãnh thú*, nhưng vẫn rất bài xích! Sao con lại có thể nhẫn tâm đến thế....” Sắc mặt mẹ Lục đầy bình tĩnh, mà đôi mắt đã vô thanh vô tức ướt đầm.

* - Ý chỉ tai họa cực lớn

Y Minh nghe thấy câu 10 ngày 10 đêm kia, nước mắt thoáng cái đã trào ra, không ngừng nhỏ giọt.

“Mẹ, con xin lỗi!” Những lời của mẹ khiến cho Y Minh ý thức được một điều trong chốc lát, bên trong tính mạng của mình, kỳ thật cho tới bây giờ cũng không phải là chỉ có mỗi tình yêu!

Ba Lục nhìn hai người khổ sở, trước rút khăn tay đưa cho vợ đã, sau đó đến đi đến bên cạnh Y Minh, “Con về phòng trước đi, cảm xúc lúc này của mẹ con quá không ổn định!”

Nhìn Y Minh rời đi, Lục Chính nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại rồi mới ngồi xuống bên cạnh vợ mình, nắm tay bà, nhẹ nhàng an ủi: “Những năm đó, khổ cho bà rồi!”

Mẹ Lục tựa đầu vào vai chồng, “Tôi thật lòng không nỡ để Y Minh chịu khổ! Khi nó còn bé, tôi bắt quá chỉ trông nó 10 ngày 10 đêm, thế mà đã khổ thế rồi, những chuyện kia.....đều là tự nó chịu đựng, hẳn nó cũng khổ lắm!”

“Tôi biết, tôi biết! Y Minh, nó cũng biết!”

.

Y Minh tựa vào tường, lau đi những giọt nước mắt không ngừng rơi xuống, những lời mẹ nói cậu đều hiểu quả, bà phản đối không phải vì bà cho rằng đồng tính luyến ái là sai, là đại nghịch bất đạo hay biến thái, mà bà phản đối chỉ vì sợ rằng con mình không thể bình an, không thể thuận thuận lợi lợi mà sống, bà phản đối chỉ bởi vì bà không nỡ để mình chịu khổ!

Loại tình huống này, cậu mà nói với mẹ mình rằng mình không sợ khổ, không sợ con đường chẳng chút thuận lợi kia, thì chính là đại nghịch bất đạo!

Không thể để mẹ đau lòng vì chuyện của mình, không thể để bà ấy đau lòng nữa, thôi thì mình.....

Y Minh nằm trên giường, cuộn cơ thể mình lại.

Trong tâm lý học đã nói, tư thế này thể hiện khát vọng trở về làm thai nhi, ngăn cách tất cả tổn thương của ngoại giới với mình ra bên ngoài, là một trong những tư thế tiêu cực.

Nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, cậu không để ý tới, cái mũi bắt đầu nghẹn lại, cái miệng theo đó có hơi chút mở ra, thế nhưng lại chỉ im lặng, ngay cả một tiếng động cũng không có.

Cậu nhắm mắt lại, trước mắt giống như đang chiếu một bộ phim, hai người gặp nhau tại bờ biển tháng 9, ngủ cùng một giường trong khách sạn, những cuộc gọi gọi tới....mỗi đêm, sự xuất hiện của anh ấy khi mình ốm, anh đã dịu dàng nói, Y Minh theo anh về được chứ, anh đã nói không phải ai cũng gặp được người mình thích đến đau lòng, khi anh say rượu đã kê kéo lấy tay mình, ngón út thỉnh thoảng xẹt qua lòng bàn tay, bừng mắt nói anh lo lắng, dáng người dịu dẽ của anh, The man I love, anh ấy nói, Y Minh, anh yêu em.....

Từng chút từng chút, thì ra mình lại nhớ kỹ như thế!

“Đại ca, em xin lỗi...”Y Minh nhẹ nhàng tự nói trong lòng.

.

Lý Vân Ca về đến nhà, không biết tại sao vùng da dưới mắt phải lại ngứa không ngừng! Anh gần đây không tin cái.....gì mà trái tai phải tai*, nhưng trong lòng quả thật có một sự khó chịu rất lớn!

*Mắt trái ngứa có điềm may, mắt phải ngứa có điềm rủi.

Nghĩ nghĩ, vẫn lấy điện thoại ra, bấm gọi Y Minh, bên kia vang lên tiếng nhắc nhở rằng máy đã tắt!

Lý Vân Ca liếc đồng hồ, hơn 11 giờ, là giờ Y Minh lên giường thường ngày, không phải sao?

Hôm nay gọi, điện thoại không kết nối được không ngừng, Lý Vân Ca có chút nóng lòng. Nhưng, trong cuộc sống thường thường sẽ đụng phải tình huống như vậy, nhất là trong công việc, thứ hai cũng là công việc, sau cũng là trong công việc.....

Cổ nhân cũng nói rồi, phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí*!

*phúc thì chẳng bao giờ lặp lại còn họa thì cứ đến dồn dập

Lý Vân Ca đang muốn gọi cho Đỗ Văn Huy, thì lại thấy Giám đốc Bộ Tư Pháp cầm tài liệu đến tìm mình.

Thì ra, có một công ty xuất nhập khẩu trong tỉnh tố cáo công ty anh, nói công ty anh xuất hàng không xin phép với một công ty bên Mỹ nào đó, khiến cho họ thiệt hại gần 60 triệu đô la không sao thu hồi được. Công ty tỉnh lẻ này khởi tố anh ra tòa, yêu cầu bọn anh phải gánh chịu toàn bộ trách nhiệm liên quan.

Lý Vân Ca đột nhiên bốc cháy!

32. Chương 32

Từ ngày đó về sau, mẹ Lục phát hiện, Y Minh ngoại trừ sắc mặt có không tốt một chút thì những điểm khác đều vẫn như bình thường.

Đúng 7 giờ rời giường, ăn sáng, cùng mẹ đi bệnh viện kiểm tra định kỳ, nhẹ giọng hỏi Bác Sĩ xem người bệnh cần chú ý những gì sau khi hồi phục, tần suất vận động thể nào thì phù hợp?

Mẹ Lục nhìn bộ dáng Y Minh, có chút đau lòng, nhưng nhiều hơn lại là vui mừng!

Có lẽ, qua ít hôm nữa, có thể mời người giới thiệu bạn gái cho Y Minh được rồi a~

Lý Vân Ca trong khoảng đó có về mấy lần, đều vào buổi tối. Lúc đến, Lý Vân Ca đều gửi tin nhắn cho Y Minh, Y Minh có khi sẽ chạy xuống, có khi dứt khoát mời Lý Vân Ca lên nhà luôn!

Lý Vân Ca nhìn vẻ mặt thản nhiên của Y Minh, còn tưởng rằng em ấy muốn mình đi nịnh nói ba mẹ vợ cứng rắn tựa thái sơn trước, bèn mỗi ngày đều cố sức làm bố mẹ Y Minh vui vẻ!

Ba Lục và mẹ Lục nhìn Y Minh thỉnh thoảng lại nở nụ cười, liền cho rằng Y Minh vui vẻ do gặp lại người cùng mình lớn lên từ nhỏ, nội tâm chậm rãi thả lỏng.

Lại không hề chú ý tới, Y Minh dạo gần đây sâu trong bộ dạng gầy gò bên ngoài là nét đau đớn ngày càng nhiều hơn.

Lý Vân Ca có đôi khi lúc ôm lấy người ta trước khi lên xe rời đi, sẽ nhẹ nhàng lẩm bẩm một câu. “Sao mà gầy đi nhiều thế?”

Y Minh sẽ ghé vào lỗ tai anh nhẹ nhàng cười nói: “Tại làm luận văn nhiều quá đấy!”

Lý Vân Ca bắt đầu bận rộn do công ty phải hầu tòa, nếu mà thua ván này....., cái công ty phát triển chưa đến 10 năm của anh sẽ bị đập nổi bán sắt mất !

Thì ra chính cái người của Bộ Pháp Luật kia đã nói với Lý Vân Ca rằng bản thân anh chưa quen thuộc với phương thức làm việc của tòa án, mong anh mau chóng đến Bắc Kinh hoặc Thượng Hải mời một luật sư giỏi về phương diện này về. Lý Vân Ca sau này ngẫm lại cảm thấy chỉ muốn chạy đi bẻ gãy cổ anh ta !

Chính là do tên khốn ấy, bản án ngay từ đầu đã chắc chắn không có vấn đề gì, chính bản thân anh ta mới là người bị ảnh hưởng.

Lý Vân Ca bắt đầu liên hệ với Bắc Kinh và Thượng Hải, cái tên Bộ Pháp Luật kia cũng là kẻ thức thời, hôm sau lật tức đưa đơn từ chức lên! Lý Vân Ca vung tuyệt bút lên, giờ phút cuối còn không quên tặng cho anh ta một nụ cười!

Tên kia vội rụt cổ chạy đi!

Liên hệ với Y Minh thì chỉ có thể dùng tin nhắn, bởi vì khi anh có thời giờ rảnh rỗi để cầm điện thoại thì không phải khi gà gáy thì cũng là khi trời đã tối mịt! Lắc đầu, sao anh có thể gọi điện cho em ấy vào giờ này được!

Nói thật, tin nhắn chính là thứ không đáng tin nhất!

Bạn không thể nghe được tiếng của đối phương, cũng không biết được tâm tình họ, chỉ có thể nhận được mấy chữ, “Ừ, em rất tốt!”, “Em cũng nhớ anh!”, “Ngủ ngon lắm.”

Sau này khi Lý Vân Ca nhớ tới mấy ngày này, thường xuyên muốn giày vò Y Minh đến độ khổ sở van xin!

Thế mà gọi là rất tốt à? Em dám nói rất tốt với anh sao?

Cứ thế, Lý Vân Ca định cho cậu một quy định rằng: Trong những lúc không ở cùng nhau, Lục Y Minh phải gọi điện báo cáo mọi việc cho anh, không được phép dùng tin nhắn!

Mất thấy đã qua một tháng, Y Minh cũng biết chuyện xảy đến với công ty của Lý Vân Ca, bên đó đang cực kì phiền toái! Đối phương mời về một luật sư rất lợi hại, chủ trương tố tụng van xin đều tính toán rất hợp lý!

Luật sư cạnh mình thì chỉ có thể nói rằng cố hết sức, cố hết sức!

Sau khi Y Minh hỏi kĩ càng nội dung bản án rồi, vội vàng tìm rất nhiều tư liệu trên mạng, còn gọi cả điện thoại hỏi thầy giáo mình! Thầy giáo cậu là một Tiến sĩ lưu mi, cho ra ý kiến rất chính xác. Bất quá, cái câu cuối cùng lại khiến cho Y Minh sợ khiếp vía, Y Minh đều có thể tưởng tượng ra bộ dáng của thầy giáo bên kia đầu giây là như thế nào.

Ông ta nhất định đang an nhàn ngồi trên ghế trước máy vi tính, cười híp mắt hết như một con hồ ly trộm được gà, “Y Minh, có hứng thú thì ở lại thêm một năm đi!”

Y Minh đành phải khô khốc cười nói, “Thầy à, luận văn sơ thảo của em sắp xong rồi.”

Thầy giáo vẫn không hề có ý buông tha, “Không phải thầy giục em nộp luận văn, nhưng thứ đó thầy đều không muốn xem, thầy thật lòng muốn em ở lại thêm một năm nữa!” Cái khẩu khí đó, tuyệt đối là một đặc xá!

Mồ hôi lạnh của Y minh thi nhau chảy ra, thật muốn nói tạ chủ long ân! “Thầy à, mẹ em gọi em rồi!”

Lật tức cúp điện thoại, hình như còn loáng thoáng nghe thấy cả một tiếng cười đắc ý! Tâm tư Y Minh vốn đã âm ảm, lại qua một màn như vậy, ngược lại tốt hơn đôi chút, luận văn đúng thật là bị gác lại lâu quá rồi!

Y Minh gửi tin nhắn cho Lý Vân Ca: “Nói lỏng các nguyên tắc liên hệ mật thiết một chút!” Lý Vân ca nhìn thấy tin này, ngẫm mãi chẳng ra. Bất quá, lúc cùng thảo luận với luật sư, anh lại nói câu này cho anh ta nghe.

Cái tên luật sư kia sừng sốt một lát, sau đó mới nói, tổng giám đốc Lý lành nghề với pháp luật ghê!

Sau buổi hầu tòa tiếp sau đó, trạng thái khó khăn liền xuất hiện biến hóa! Sự tình từng bước phát theo hướng có lợi cho anh, cho đến khi cầm được bản án, phán định hành vi của công ty anh là đúng luật pháp.

Lý Vân Ca vui sướng muốn gặp Y Minh ngay lật tức, lại không ngờ rằng, lúc thấy Y Minh, Y Minh lại khiến cho anh tuyệt vọng hoàn toàn.....

33. Chương 33

Y Minh nhận được điện thoại của Lý Vân Ca, tâm tình của Lý Vân Ca bên kia đầu dây có vẻ rất tốt, chỉ cần nghe giọng thôi cũng đã nhận ra được.

Y Minh cũng không nói gì mà chỉ nở nụ cười, trong lòng thật sự hạ quyết định, đã đến thời điểm nói cho anh ấy biết rồi.

“Đại ca, cuối tuần này anh có thể đến tìm em chứ?” Y Minh nhẹ nhàng hỏi qua điện thoại, trong lòng có thêm một tia chua xót! Bất quá, đã hạ quyết định rồi, nói cho anh biết càng sớm lại càng tốt.

Y Minh không thích dùng e-mail để xử lý những chuyện như vậy, gửi một e-mail nói cho đối phương biết mình muốn chia tay, cách xử lý này đúng thật là vừa nhu nhược vừa ích kỉ, đại ca sẽ nộ khí ngập trời mất!

Bất quá, dẫu cho anh sẽ ra sao, mình vẫn cần phải thừa nhận!

“Gặp muộn được chứ, thật muốn gặp em ah!” Lý Vân Ca ngồi trên xe, trầm thấp thuận theo lời nói của Y Minh mà hỏi! Đỗ Văn Huy theo sau mở cửa xe liếc mắt nhìn anh xuyên qua kính một cái, cả người cơ hồ đã lập tức nằm bẹp rồi, thế mà vẫn không quên tán tỉnh!

Y Minh nghĩ nghĩ, nói: “Được!”

Lý Vân Ca cúp điện thoại, “Văn Huy, cậu có thể trực tiếp về nhà rồi!”

Lý Vân Ca về nhà trước, rửa mặt, điều chỉnh lại mình một lát, rồi trực tiếp nằm chết dí trên giường.

Trước khi ngủ lại nghĩ, những thứ bác Lý nói.....cũng nên làm nhỉ?

Ngày đó, bác Lý hiền hòa ôn hậu vốn đồng tình nhìn thoáng qua anh một cái, “Bên cháu đủ loạn rồi đó!”, sau khi nghe anh kể lại tình huống giữa mình và Y Minh, bác Lý đã nói với anh qua điện thoại rằng, “Vân Ca biết rõ tam thế tam điểm trong «Chu lễ*» chứ?”

*Bấm vào đây để tìm hiểu

Lý Vân Ca cũng sờ, chuyện của mình với chuyện trị nước có liên quan gì hả?

Đầu bên kia điện thoại đã đổi người, bác Lâm chậm rãi nói tiếp, “Người ta đều nói, cai trị một nước giống như nấu một con cá nhỏ! Câu này cũng có đạo lý trong chuyện của cháu đấy!” Lý Vân Ca lúc nghe thấy câu này, vừa cười oán thăm hai lão già thành tinh nhà mình, vừa gật gật đầu đồng ý!

Nhưng mà, anh không nghĩ tới anh sẽ đổ thêm gia vị vào nồi trong khoảng thời gian này, Y Minh rõ ràng đã có quyết định của mình!

Ai, có kẻ ác thì ắt có kẻ trị ác!

.

Y Minh ngồi trước cửa sổ, tiết trời đã sang ba tháng đầu xuân rồi!

Gió ấm áp, thỉnh thoảng mang theo một đợt hương hoa Tử Kinh, trọc lòng người ngựa ngáy!

Y Minh nhớ đến lúc gần tết Âm lịch, mình và Lý Vân Ca ngồi thảo luận về chủ đề mùa xuân. Khi đó anh ấy đã đọc diễn cảm vài câu thơ cho mình nghe, rồi còn trộm cười, mặc dù có chút chẳng ra làm sao, nhưng lại có thể khiến cho Y Minh nhớ kỹ thì ra đó là mùa xuân!

Y Minh lúc ấy nằm trên đùi Lý Vân Ca, đọc một bản tin trên báo chí, Âm thanh của mùa xuân. Những cái.....hành vân lưu thủy kia khiến cho Y Minh thuận miệng hỏi một câu, “Anh à, anh từng nghe âm thanh của mùa xuân chưa?”

Lý Vân Ca đang xem 11 vở kịch trong nhà hát ngoài trời, trong đó đang diễn Văn Chiêu Quan. Nghe thấy câu hỏi của Y Minh, Lý Vân Ca liền trả lời: “Nghe thấy rồi?”

“Ah? Là cái dạng gì thế?” Y Minh quay đầu nhìn anh.

“Em muốn biết?” Lý Vân Ca cúi đầu, nhìn vẻ mặt hiếu kỳ của Y Minh.

Y Minh vội vàng gật đầu.

“Ah khụ ah khụ.” Lý Vân Ca chỉnh nhỏ tiếng TV, hắng giọng một cái, rồi dùng giọng điệu chậm rãi kéo dài mở miệng, “Dần dần, dần dần, mùa xuân đã đến, mùa xuân đang bước chân tới gần.”

Y Minh phủ báo lên mặt mình, một mực giấu đi cái mũi, bên dưới bắt đầu thấp giọng mà cười.

“Mùa xuân đã đến, băng tuyết bắt đầu tan, nhiệt độ dần dần ấm trở lại. Bướm bướm tìm được người thương, con nhện lọt vào bên trong lưới tình, chim con yêu đương, ong mật kết hôn!”

Y Minh xoa xoa cái bụng, cười đến thiếu chút rơi xuống đất!

Lý Vân Ca bận rộn giữ lấy cậu, quay người đè lên, quăng tờ báo trong tay cậu đi, chuyên chú mà nhìn, thấy Y Minh cười đến độ hai mắt cong cong, Lý Vân Ca giơ ngón tay ra, nhẹ nhàng chạm vào môi cậu, giảm nhẹ âm thanh, “Thân yêu à, chúng ta còn đợi gì nữa đây?”

Y Minh ghé vào bệ cửa sổ, nhẹ nhàng lắm bầm lẫu bầu: “Thân yêu à, chúng ta còn đợi gì nữa đây?”

Nước mắt thoáng cái đã chảy ra, Y Minh để nước mắt chảy xuôi theo hai gò má, bên môi chậm rãi cảm nhận được hương vị mặt đất tận cổ, “Đại ca, em làm anh thất vọng rồi!”

Nước mắt chậm rãi rơi, đầm đìa vào mặt có chút đau đớn, Y Minh đứng dậy, đi rửa sạch cái mặt mình.

Lúc quay lại, gửi e-mail luận văn sơ thảo cho thầy giáo. Thấy sắc trời bên ngoài đã dần tối, bèn gọi điện cho ba mẹ, ba Lục đi chơi xuân cùng đơn vị, bọn họ đến khu suối nước nóng gần làng du lịch, phải qua cuối tuần mới về.

Vốn là ba Lục muốn Y Minh đi cùng, nhưng Y Minh lại nói muốn làm xong luận văn trong ngày hôm nay, lần sau đi a!

.

Lý Vân Ca khởi động xe chạy đến nhà Lục, lúc trước Y Minh đã gửi tin nhắn nói anh trực tiếp lên luôn.

Lý Vân Ca đi lên lầu, thấy cửa khép hờ, bèn đẩy cửa đi vào. Đi đến cửa phòng Y Minh, anh nhìn thấy Y Minh gầy gò, không khỏi đau lòng.

“Chú Lục đâu rồi?”

“Bọn họ ra ngoài cả rồi, hôm nay không ở nhà!”

Lý Vân Ca vội vàng đi tới, chăm chú ôm lấy Y Minh! Y Minh tùy ý anh ghì chặt tay mình rồi nhanh chóng xiết lại, sự sở hữu thân thuộc và an toàn đến thế, sau này sợ rằng không còn nữa.

Trong lòng Y Minh quay co mấy vòng, cuối cùng hạ quyết tâm!

Y Minh đẩy Lý Vân Ca đang vuốt ve mình ra, nhìn khuôn mặt tiều tụy nhưng không mất phần đẹp trai của anh, hung ác nhấn tâm mở miệng, “Anh à, mình đừng như vậy....” Lời vừa nói ra, cõi lòng hết như rơi từ trên trời xuống.

Lý Vân Ca nhìn Y Minh cúi đầu tựa người vào bàn, anh có chút hồ đồ, lời này của Y Minh là có ý gì?

“Y Minh, em nói chúng mình không muốn....” Trong lòng Lý Vân Ca có chút cảm giác lơ lửng trên bầu trời, không thể tin được điều mình vừa nghĩ ra.

“Em nói anh đừng đến tìm em nữa!” Lục Y Minh hít sâu một hơi, hết như phá phũ trầm chu * nhìn thẳng vào mắt Lý Vân Ca, nói ra những lời này.

* – Đập nổi chìm thuyền, xuất phát từ điển tích,

có nghĩa là: Không lưu lại đường lui cho bản thân

“Y Minh, em có hiểu mình đang nói gì không...” Lý Vân Ca cảm thấy bản thân mình phút chốc không thể suy nghĩ được gì cả, lời nói của Y Minh sao lại kì quái thế?

Lục Y Minh nhìn vẻ mặt hoang mang khó hiểu của Lý Vân Ca, cuối cùng nhấn tâm nói rằng, “Em căn bản không hề yêu anh, chúng ta phải tách ra thôi!” Nói xong, cậu cũng không dám nhìn vẻ mặt của Lý Vân Ca, quay người lại nhìn cảnh đêm bên ngoài.

Lý Vân Ca nghe thấy câu nói của cậu, trong một giây phút đó, anh cảm thấy mình như thể bị người ta niệm phép định thân, không thể động cũng chẳng thể tự hỏi. Chỉ không ngừng nghe câu nói kia lặp đi lặp lại, “Em căn bản không hề yêu anh, em căn bản không hề yêu anh, em căn bản không hề yêu anh....”

Phục hồi lại tinh thần, Lý Vân Ca tự trách mình rõ ràng còn có thể cười được, “Anh trước đây đã từng nghĩ tới, nhưng nếu có được một ngày nghe được em nói yêu anh thì anh chết cũng không hối tiếc!” Hôm nay, quả nhiên đã nghe được rồi, nhưng không nghĩ đến lại bằng cái cách như vậy.

Anh định đưa tay chạm vào tóc Y Minh, nhưng nó lại hoàn toàn không nghe anh chỉ huy. Một cảm giác thoát lực cực lớn khiến anh cảm thấy có thể mình rất kỳ quái, hình như rất nhẹ, nhẹ đến độ một trận gió thoảng qua thôi cũng đủ để thổi bay anh, lại hình như rất nặng, nặng đến độ có thể ngã vật ra sàn ngay lập tức.

Lý Vân Ca nhìn bóng lưng Y Minh, ngây ngốc mà mình, dùng sức mà nắm, mắt có mỗi như nhưng lại không nở dời đi.

“Y Minh, tự chăm sóc mình thật tốt nhé!” Lý Vân Ca nhẹ nhàng phun ra những lời này, quay người từng bước từng bước đi về phía cửa.

Lý Vân Ca không biết làm sao mà mình có thể xuống chỗ xe được, muốn cầm chìa khóa khởi động xe, nhưng cái tay run rẩy khiến cho anh không sao nhét chìa vào ổ cho nổi. Yên lặng ngồi đó, Lý Vân Ca nằm trong xe, nước mắt lăn dài xuống cổ.

Trong mấy mươi năm quá khứ, Lý Vân Ca chỉ khóc có hai lần, lần thứ nhất là khi ba nói cho anh biết chuyện của bác Lý, nghe kể lại chuyện mà không khỏi rớt nước mắt. Lần thứ hai, hình như là vào lúc Y Minh dao động muốn nói chia tay với anh cách đây không lâu.

Chỉ là, lúc đó nước mắt rơi là vì đau lòng.

Còn lần này, lòng rõ ràng không đau mà!

Y Minh tựa bên cửa sổ nhìn cái xe dưới lầu, sau khi cái đèn của nó sáng lên một cái thì chẳng thấy có động tĩnh gì nữa.

Mấy lần cậu muốn chạy vọt xuống, nhưng lời của mẹ hôm đó vẫn văng vẳng bên tai, Y Minh ôm lấy bản thân, chậm rãi ngồi xổm xuống! Cậu cho rằng mình sẽ rất đau, sẽ rất khó chịu, nhưng cậu lại chỉ cảm thấy mềm oặt từng đợt từng đợt.

Thì ra mình là một kẻ bội tình bạc nghĩa ah, rõ ràng không biết là sẽ khổ sở, không biết là sẽ đau lòng.

Là tìm ai đập một tiếng lại một tiếng thế, hơn nữa, đèn trong phòng sao lại như hồng mất rồi thế này, lúc thì sáng, lúc thì tối, hơn nữa lại ngày càng mờ mịt. Cậu cứ quỳ muốn đứng lên, lại nhận ra cơ thể mình hết như mất không chế rồi, không sao dùng sức được, không sao cử động được! Trong lỗ tai cậu bắt đầu vang lên tiếng nổ, hết như thủy triều không ngừng đập vào nơi sâu nhất trong màng tai, dần dần, cái gì cũng không cảm thấy nữa.

Chờ đến khi cậu tỉnh lại, nhận ra mình đã ngã xuống sàn nhà, không biết đã nằm bao lâu, toàn thân đều lạnh ngắt! Cậu dùng hết sức lực bò lên giường, kéo chăn đệm, nhưng vẫn không chống lại nổi khí lạnh từng hồi từng hồi!

Lục lợi điện thoại ra, “Cha, con lạnh quá....”

34. Chương 34

Đã vài ngày liên tiếp Đỗ Văn Huy không gặp Lý Vân Ca!

Sau khi thăng kiện, ngay cuối tuần đó, Đỗ Văn Huy mang theo người của công ty đi ăn chơi chè chén, uống hoa tửu a uống hoa tửu, ăn thịt a ăn thịt.

Sáng sớm hôm thứ hai, theo lệ thường đến công ty họp hội nghị, thấy Lý Vân Ca ngơ ngác ngồi một góc, không khí xung quanh rất thấp, khiến cho người chung quanh cảm thấy mắt thấy đã qua tháng ba rồi, chẳng lẽ vẫn còn muốn ngắm hoa đào trong tuyết nữa hay sao*?

*Ý bảo đã hết xuân mà vẫn lạnh lẽo

Đỗ Văn Huy chủ trì hội nghị, phân chia nhiệm vụ, thuận tiện thu tất cả tiền thuê đất và mua đất của tất cả các ngành, chuẩn bị đưa vào phòng sách lần lượt ngự lãm*!

*trình lên cho hoàng đế xem

Không nghĩ tới, chờ đến khi anh đến gõ cửa phòng Lý Vân Ca, đã thấy thư kí Hoàng Thần mặt mày đau khổ đứng đó: “Đỗ tổng, Lý tổng mời kiểu gì cũng không ra tiếp, tôi đây còn mấy tập tài liệu chờ anh ấy ký đây này!”

Đỗ Văn Huy bèn gọi điện thoại cho anh ta, điện thoại tắt máy, di động cũng chẳng có ai nghe.

Mắt thấy giờ đã cuối tháng, phòng tại vụ nhân sự bèn vội vã chạy đi tìm người, thế mà Lý Vân Ca lại hết như bốc hơi khỏi nhân gian, chẳng thấy tung tích đâu.

Đỗ Văn Huy đành phải ứng phó với những việc có yêu cầu xử lý bức thiết trước đã, đầu tiên là ký sạch tất cả các văn kiện, lưu lại bản sao để sau này tiện điều tra. Đợi đến khi anh xử lý rõ ràng mọi chuyện rồi, càng nghĩ càng cảm thấy nên đến bắt người ra.

Hỏi thăm bảo vệ Annani của tiểu khu, quả nhiên một tuần trước có thấy Lý Vân Ca lái xe trở về, sau đó hình như không nhìn thấy anh ta ra ngoài lần nào đó. Đỗ Văn Huy thấy nhân viên bảo vệ này hình như rất

rõ chuyện của Lý Vân Ca, thuận tiện hỏi thêm vài câu và đi hỏi mấy nhân viên bảo an khác, ai cũng nhất trí rằng, không thấy Lý Vân Ca ra ngoài.

Đỗ Vân Huy xông lên lầu, đấm cửa ầm ầm.

Điểm tốt của phòng có giá thành cao chính là ở điểm này, hai hộ một bậc thang, hơn nữa hiệu quả cách âm tuyệt đối tốt! Cho nên Đỗ Vân Huy một chút cũng không lo lắng có hàng xóm bắt nạt !

Lúc Đỗ Vân Huy thấy Lý Vân Ca mở cửa ra, vốn là cả kinh, sau đó mới nộ khí ngập trời!

Sắc mặt Lý Vân Ca tái nhợt thành màu tro khiến cho người ta vừa nhìn đã thấy sợ, hai con mắt nhìn chòng chọc vào người ra, ngoại trừ khóe mắt và hốc mắt màu trắng ra thì còn lại đều thâm xỉ, tóc tai rối bời, cái cằm đầy râu lông lưa lổ, bờ môi nứt nẻ, xương gò má nhô ra, hai má lõm hẳn vào.

Đỗ Vân Huy chưa từng nghĩ tới, một người luôn khí khái hào hùng, bồng bồng phần phàn như vậy sao có thể trở thành như thế này trong một khoảng thời gian ngắn đến vậy.

Tuy nhiên, trước đó một đoạn thời gian, Lý Vân Ca cũng tiêu tụy đi nhiều lắm, nhưng không hề không có sinh khí như lúc này.

Sau khi Lý Vân Ca mở cửa ra, anh ta liền đi về phòng ngủ lầu một, nằm ngay đơ trên giường, kéo chăn mềm ra đắp rồi không nhúc nhích nữa.

Đỗ Vân Huy ngồi bên giường, “Vân Ca, cậu đang tìm đường chết đó sao?”

Hít sâu một hơi, Đỗ Vân Huy chậm rãi nói tiếp:

“Nếu cậu thật sự muốn chết, tôi cũng không ngăn cản cậu. Cậu yên tâm, đừng lo lắng chuyện Vu Việt, tôi đã nhận cậu ta là anh em rồi, sau này chuyện của cậu ta cũng sẽ là chuyện của tôi; còn công ty, tôi cũng sẽ dốc hết sức lực phát triển nó, gần một trăm mười nhân viên và gia đình của họ, tôi cũng sẽ không mắc kệ họ đâu; còn chú dì, tôi chắc chắn sẽ phụng dưỡng họ như phụng dưỡng cha mẹ ruột của mình, sau một trăm năm, tôi sẽ thay cậu đóng quan tài cho họ. Tiết Thanh Minh sẽ đốt tiền vàng cho họ, quyết không quên. Còn cậu, cậu mà mơ tưởng tôi sẽ nhớ cậu, mơ tưởng tôi sẽ đến thăm cậu, cho cậu uống rượu tiên đưa, đốt tiền vàng cho cậu, mơ tưởng Đỗ Vân Huy tôi sẽ nhỏ một giọt nước mắt cho cậu á? Đừng mơ! Cậu hóa thành quỷ đi đã rồi hãy tới tìm tôi!”

Trong phòng yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng hô hấp của Đỗ Vân Huy!

Người trên giường kia, một tiếng động cũng không có.

Qua cả buổi, Đỗ Vân Huy xoa xoa mặt mình, đứng dậy: “Ba ngày sau, tôi sẽ báo người đến nhặt xác!” Trong giọng nói hình như còn có thêm cả sự khinh thường.

Đỗ Vân Huy mới đi đến cửa, đã nghe thấy phía sau vang lên tiếng vãi vốc xột xoạt.

Lý Vân Ca giật chăn mềm lên, khàn khàn nói từ cuống họng, “Vân Huy, cậu ác thế!”

Đỗ Vân Huy quay đầu lại, thấy Lý Vân Ca đang nằm ngửa trên giường, gian nan nở một nụ cười với anh, Đỗ Vân Huy thoáng cái đã nhào tới, vươn hai tay bóp cổ Lý Vân Ca, nghiêng răng nghiêng lợi, “Tôi bóp chết cậu trước cho lành!”

Lý Vân Ca cười khục khục, “Đỗ ái khanh đây là có mưu phản nghịch hả?” Vừa dứt lời, điện thoại của Lý Vân Ca đã vang lên.

Đỗ Vân Huy thấy sắc mặt của anh ta thoáng thay đổi, sau đó mới thò tay lấy điện thoại ra bấm từ chối. Ai biết rằng vừa mới buông xuống, điện thoại lại vang lên, Lý Vân Ca do dự một lúc, sau ba tiếng chuông mới bấm từ chối.

“Vâng.....” Đỗ Vân Huy còn chưa kịp nói xong, điện thoại lại vang lên lần nữa. Đỗ Vân Huy không chờ anh ta động tay nữa, cầm điện thoại lên trước, trên màn hình hiện lên cái tên Lục Y Minh.

Đỗ Vân Huy chặn cái tay đang duỗi đến của Lý Vân Ca, nhận điện thoại, đầu bên kia vang lên một giọng nữ đầy lo lắng, “Vân Ca, đi đây, mẹ Y Minh đây. Bây giờ cháu có thể tới đây một lát được không?”

Đỗ Văn Huy liếc Lý Vân Ca một cái, “Có lỗi quá, cháu là bạn của Vân Ca, lúc này anh ấy không tiện.”

“Ah, thế sao! Bác có thể xin cháu chuyển lời với Vân Ca rằng xin cậu ấy liên hệ với bác, càng nhanh càng tốt được khôn.....” Lời còn chưa dứt, Đỗ Văn Huy đã nghe thấy đầu bên kia vang lên một giọng rất bối rối, “Y Minh, Y Minh, con đừng dọa mẹ....Bác sĩ.....” Mơ hồ nghe thấy một hồi chuông và tiếng bước chân vội vã, điện thoại tắt.

Đỗ Văn Huy nhìn thoáng sang Vân Ca, thở dài, quyết định bấm báo chi tiết, “Là mẹ của Tiểu Lục gọi tới. Tiểu Lục không biết đã xảy ra chuyện gì ấy, hình như là vào viện rồi!”

Lý Vân Ca phải đất ngồi xuống giường, vội vàng vàng gọi lại, “Dì à, cháu đây, Vân Ca!”

“Vân Ca, không biết Y Minh xảy ra chuyện gì ấy, đã hôn mê nhiều ngày rồi, hơn nữa một mực bất tỉnh! Buổi sáng hôm nay nó còn một mực hô đại ca, đại ca, dì thấy thế mới gọi đến hỏi cháu xem rốt cục thì nó đã xảy ra chuyện gì!”

“Ừm, biết rồi, hai giờ sau cháu đến!”

Lý Vân Ca mau chóng chạy đi thay quần áo, cầm chìa khóa định chạy ra ngoài.

Đỗ Văn Huy vội vàng chạy đến ôm ngang lấy anh ta chặn lại, “Tổ tông của tôi ơi, muốn ra ngoài thì cậu cũng phải sửa sang lại đã chứ. Bằng không chưa kịp tới bệnh viện thì cậu đã bị giải vào viện tâm thần mất!”

Lý Vân Ca trờm mắt, sau đó mới đẩy tay anh ra, phi vào phòng vệ sinh. Năm phút sau, Lý Vân Ca đã đi ra.

Đỗ Văn Huy nhìn cái người có hai con mắt sáng rực hết như mắt sói trước mặt, lắc lắc đầu, “Tôi đưa cậu đi!”

Đỗ Văn Huy mở cửa lấy xe, nhìn Lý Vân Ca mặt mày bất an ngồi trên ghế sau, lắc lắc đầu, “Cái dạng này của cậu, chui dۆi lòng đất mà Tiểu Lục muốn gặp cậu thì chắc chắn cậu cũng nhảy dựng lên cho mà xem!”

Lý Vân Ca nhìn vào hai mắt Đỗ Văn Huy trên giường chiếu hậu, “Vâng, chỉ cần em ấy gọi, tôi có mà hóa thành tro, cũng sẽ cố dành dۆm sức lực, khôi phục lại hình người đấy!”

Đỗ Văn Huy muốn cười anh ta, “Văn nghệ!” Hai chữ vừa nói ra, chính hốc mắt anh lại thấy chua xót.

35. Chương 35

Lúc Lý Vân Ca gặp lại Y Minh, anh đã không thể tin được rằng cái người đang phải dùng máy trợ giúp hô hấp, dựa vào những...bịch dinh dưỡng không ngừng nhỏ giọt kia lại là Y Minh của anh!

Nếu như không phải có Đỗ Văn Huy đứng cạnh, anh nghĩ sợ rằng anh cũng nằm xuống mất rồi!

Lúc nghe Bác sĩ nói lại tình trạng của Y Minh, Lý Vân Ca lần đầu tiên đã hối hận vì mình đã “dự dۆ” em ấy, “Em ấy đã từng là một chàng nhۆc đẹp như hoa rực rỡ như lửa và cả ngۆc nghếch như thế cơ mà!”

“Bệnh nhân hẳn là có chứng trầm cảm nhẹ, bệnh nghiêm trọng nhất chính là chứng kén ăn, trước khi hôn mê, từng phải hứng chịu áp lực tinh thần cực mạnh. Mà thân thể của cậu ta hình như không thể thừa nhận áp lực và khổ sở tinh thần, cho nên mới lâm vào hôn mê!”

“Vậy cậu ấy có...” Lý Vân Ca khấn trường nắm chặt hai cái tay đang rũ xuống của mình, cái chữ này, anh không dám nói ra, nghĩ cũng không dám nghĩ đến!

“Để xem đã, vẫn chưa nguy hiểm đến tình mạng, nhưng ý thức tự bảo vệ của cơ thể sẽ truyền thông tin đến hệ thần kinh trung ương, nên nó sẽ hạ lệnh dừng các hoạt động lại, khiến cho cậu ta lâm vào tình trạng hôn mê trường kỳ.”

“Vậy em ấy sẽ không tỉnh lại sao?” Lý Vân Ca quả thực không sao tin nổi,

“Cái này phải xem áp lực và khổ sở cậu ta phải gánh chịu là cái gì đã...” Anh ta dừng lại một lát, lại liếc nhìn Đỗ Văn Huy đang một mực đứng hóng bên cạnh Lý Vân Ca, “Có lẽ là do tình yêu xuất hiện vấn đề gì đó!” Câu cuối cùng, còn dùng ánh mắt đầy thâm ý nhìn chằm chằm Đỗ Văn Huy.

Đỗ Văn Huy nhìn thấy ánh mắt của Bác sĩ, lại thấy ánh mắt cuối cùng của anh ta rơi vào cái tay đang nắm chặt lấy nhau của hai người. Đỗ Văn Huy kia thật muốn một chương đập bẹp anh ta! “Bác Sĩ, ý ngài là, cậu ấy bị người mẹ ác độc bắt ăn táo, nên bây giờ đang đợi Hoàng tử bạch mã của cậu ta đến giải cứu đó à?”

Bác Sĩ kia nhìn nhìn Đỗ Văn Huy, “Cái tóm lại của ngài tuy còn chứa những yếu tố tưởng tượng không phù hợp với thực tế, nhưng xem ra đạo lý phía sau có vẻ đúng đấy!”

Đỗ Văn Huy quay sang nói với Lý Vân Ca, “Vân Ca, tôi nghĩ chúng ta nên chuyển viện thôi! Ở đây thêm nửa ngày nữa chắc chết mất!”

Lý Vân Ca không nói gì, quay người ta ngoài, anh phải biết rõ xem rốt cục thì đã xảy ra chuyện gì!

Lúc Lý Vân Ca chạy theo mẹ Lục ba Lục nghe kể lại những chuyện đã xảy ra, anh hừ, hừ, hừ trong lỗ mũi vài cái rồi phun ra vài câu chữi thề, thề rồi hô hấp mới bình thường lại được, thật muốn bắt em ấy ra hung hăng đập cho một trận! Xoắn quá, Lý Vân Ca vừa cười vừa nói!

Cái thằng nhóc này đúng là trung thực, tốt bụng, đầu óc ngu si tứ chi phát triển mà, come out* kiểu này có phải quá thẳng thắn rồi hay không ?

*nguyên văn: xuất quỷ – từ lỏng chỉ việc thú nhận mình là đồng tính

Bất quá, cũng khá cũng khá, tuy rằng cái giá phải trả hơi thảm thiết chút đỉnh, cũng may không cần mình phải nghĩ đến chuyện khúc tuyến cứu quốc*, tiền tuyến hậu phương đều thống nhất, ngầm áp chế tất cả!

* – đường cong cứu nước, là một từ xuất hiện từ khoảng thời gian TQ chiến đấu kháng Nhật, nghĩa là dùng thủ đoạn để giải quyết

Anh vốn định dùng lửa nhỏ chậm rãi đun, trước hết để thái độ của Nhị lão nhà Lục mềm xuống đã, sau đó không ngừng thêm gia vị, xào nấu một hồi thì châm lửa thật lớn lên, kết quả là Lục Y Minh lại ném cho anh một quả ớt cay tẩm hạt tiêu, khiến cho anh sợ suýt ngất!

“Chú Lục, dì Lục, hai người còn muốn phản đối em ấy nữa sao?” Lý Vân Ca đương nhiên biết vấn đề này đã lật, mình đã thắng rồi, hành vi của mình bây giờ giống y hệt du kim trong trò mạt chược! Ừm, cũng hơi ác liệt thật! Vấn đề là, Y Minh và anh bây giờ gần như đã mất tất cả rồi, bạn phải cho phép anh làm bộ làm tịch, dùng chút tiểu xảo để thu chút lợi nhuận chứ!

“Chúng tôi vốn chỉ là sợ nó sống không tốt thôi, nếu giờ mà mất mạng, thì còn phản đối làm cái gì!” Mẹ Lục nhìn ba lục, quay đầu lại bình tĩnh nói, mắt cứ thế mà nhìn chăm chăm vào Lý Vân Ca.

Lý Vân Ca nhìn sắc mặt mẹ Lục và bộ dáng nhướng mày của ba Lục, lòng cũng biết rõ rằng bọn họ nhất định đã nhìn ra rồi! Hơn nữa họ cũng cảm điện thoại Y Minh gọi cho mình rồi, còn nói cho mình biết chuyện Y Minh gọi tên mình trong lúc hôn mê nữa, thế này rồi mà còn nói Nhị lão chưa nhìn ra thì có quỷ mới tin!

Họ làm thế để lúc này đợi mình tự chòng dây thừng lên cổ mình, rồi ngoan ngoãn giao đầu giây vào trong tay họ đây mà.

“Ngài yên tâm, sau này con mà dám phụ em ấy hay là để em ấy sống không tốt, Nhị lão ngài cứ việc đến hỏi lấy gia pháp của lão gia nhà con !”

Ba Lục và mẹ Lục nhìn thoáng qua nhau, trong ánh mắt, rõ ràng hiện ra rằng, Xem kìa, tôi đã nói là nó mà!

Lý Vân Ca và Đỗ Văn Huy xin nghỉ dài hạn, theo lời của Đỗ Văn Huy, trước tiên phải ứng phó với cơ chế khẩn cấp đã, anh ta chắc chắn sẽ không ở lại một lúc rồi về ngay đâu! Đỗ Văn Huy thở dài, “Trời cũng muốn Vân Ca phải lập gia đình, theo cậu ta đi thôi, theo cậu ta đi thôi!”

Lý Vân Ca ngồi trước giường Y Minh, anh sao cam lòng như thế a, thật sự là tuổi trẻ, có vốn liếng giày vò, giày vò mệnh của cả hai người a!

.

Y Minh có cảm giác như thể mình đang ở trong một nơi không có giới hạn, đầy bóng tối trống trải và cô đơn, nhưng hình như cũng không phải quá tối tăm, bởi mình có thể tùy ý đi lại trong đây. Thò tay ra thì có thể thấy được năm ngón tay mình, cũng có thể nhìn thấy bản thân mình, nhưng chỉ có thể bước đi dò dẫm từng bước, ngoại trừ bản thân ra thì chẳng nhìn thấy gì cả.

Cậu cứ tùy ý mà đi, nhưng cái không gian này hình như chẳng hề có điểm kết, cậu bèn dứt khoát ngồi xuống!

Không biết qua bao lâu, cậu loáng thoáng nghe được một giọng nói, “Tiểu mao đầu, sao cháu lại ở đây thế?” Y Minh mở mắt ra, nhìn thấy bà ngoại hiền lành của mình, Y Minh vội vã đứng lên, muốn tới gần bà ngoại, nhưng nhìn bà ngoại đứng gần cậu là thế mà sao cậu lại chẳng thể bước đến bên cạnh bà nổi.

“Bà ngoại...” Y Minh ngừng lại, khoảng cách giữa cậu và bà ngoại nhìn tới nhìn lui vẫn khoảng ba bước không hơn!

“Tiểu mao đầu, cháu không nên ở đây!” Bà ngoại mỉm cười nhìn cậu, đầu có chút lay động, đây là hành động mà bà ngoại thường xuyên làm mỗi khi thấy cậu bướng bỉnh!

“Nhưng mà, cháu không tìm thấy đường ra...” Khẩu khí Y Minh có chút bất dĩ và đau lòng!

“Đường đi đã có trong đáy lòng cháu cả rồi, rõ ràng lắm!” Bà ngoại nói với cậu.

Trong đáy lòng cháu? Y Minh lăm bầm lăm bầu, trong tích tắc không sao hiểu nổi sao đường đi lại có trong đáy lòng mình.

“Bà ngoại có thể dẫn cháu ra ngoài chứ?” Y Minh không muốn tiếp tục ở đây một mình.

“Người khác không thể dẫn cháu đi trên con đường kia được, chỉ có thể tự cháu đi thôi, nghe lời trái tim cháu đi, cháu của bà.” Bà ngoại lại cười, rồi từ từ biến mất.

Y Minh vội vã định chạy đến cái nơi mà bà ngoại biến mất, nhưng dưới chân hình như căn bản không thể động đậy nổi.

Cậu có chút hoảng loạn, bà ngoại nói con đường đó rất rõ ràng, nhưng rốt cục thì là ở đâu đây? Hơn nữa chỉ có mình mới có thể bước đi trên con đường đó, con đường đó rốt cục là ở đâu?

Không biết lúc nào, cơ thể mình hình như bị ai đó ôm lấy, ***g ngực ôn hòa nóng ấm dán vào sau lưng mình, khiến cho cả người mình chìm trong cảm giác khoan khoái, dễ chịu khiến cho mình rất an tâm.

Hạ quyết tâm rồi, hình như còn nghe được cả tiếng vang từ đáy lòng mình.

.

Lý Vân Ca vừa đổ nước nóng vào chậu đựng khăn mặt, vừa thử độ ấm của nước. Đến khi, đợi được nước thoáng cao hơn nhiệt độ cơ thể mình rồi mới bắt đầu rửa mặt mũi cho Y Minh.

Khăn mặt ấm áp tí mủ lau cái trán thanh tú trắng mịn của em ấy, đi xuống theo cái mũi, hai má, cái cằm, giặt khăn mặt một lần nữa rồi tìm góc độ thích hợp nhẹ nhàng chà lau đôi mắt đang khép kín, rồi lại chuyển xuống đôi môi đỏ đỏ của em ấy. Mấy lần qua lại, sắc môi ngày càng tươi.

Lý Vân Ca mở điều hòa nhiệt độ, đợi đến khi nhiệt độ căn phòng ấm lên không sai biệt lắm, trước tiên ôm Y Minh đến tắm phần bên cạnh, trải vài tầng vải plastic chống nước lên giường Y Minh rồi mới trải lên đó hai cái khăn tắm thật dày.

Ôm người trở về, cởi quần áo em ấy ra, Lý Vân Ca bắt đầu làm công việc tắm rửa và mát xa lúc trời nhá nhem tối cho người yêu.

Y Minh là một người có khung xương khá nhỏ, tuy nhiên chủ yếu là do gầy, tuy vẫn chưa đến nỗi gầy trơ cả xương, nhưng lúc trước mỗi lần sờ vào vẫn thấy thịt thà núc nịch, mà nay sờ vào lại chỉ thấy toàn xương.

Ai, Lý Vân Ca lại thán!

Đến khi tắm rửa mát xa xong, bỏ khăn tắm và vải plastic đi, dàn xếp người ta thật tốt một lần nữa, sửa sang thật tốt mọi thứ, trên căn bản là mát có nửa giờ.

Lý Vân Ca tắt đèn, đi đến trước giường, kéo chăn mềm ra, nằm xuống dán lấy Y Minh. Cái tên Bác sĩ mà Đỗ Văn Huy gọi là Bác sĩ nữa vời kia đã cho phép anh nằm cùng giường với cậu, cũng may đây là phòng bệnh một người, cũng chẳng quấy rầy gì đến người khác.

Lý Vân Ca ôm người vào trong ngực mình, lật người em ấy lại, rồi dán ngực mình vào lưng em.

Tiết trời tháng tư, trong không khí nơi nơi hình như đều tràn ngập một mùi hương có thể khiến lòng người say đắm. Gió đêm ấm mà nhẹ, hết như nụ hôn ủa tình nhân, Lý Vân Ca lẳng lặng nhìn ngắm Y Minh, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên gương mặt mềm mại của cậu một cái, “Bảo bối, còn chưa tỉnh lại sao?” Lý Vân Ca nhắm mắt, nhẹ giọng lầm bầm lầu bầu, “Chẳng lẽ còn muốn anh đi trộm tiên thảo...”

Y Minh dựa vào cái ôm đầy ấm áp mà cậu đã quen thuộc từ lâu, bên tai nghe được cái giọng nói mà cậu ưa thích, quen thuộc, và tin cậy, nhưng lúc này lại chẳng dám đổi mặt.

Sáng sớm Lý Vân Ca bị tiếng chim hót chiêm chiếp gọi tỉnh, quay cơ thể Y Minh đối diện với mình, thấy cái người trong ***g ngực mình vẫn say mê ngủ, sắc mặt bình yên, ngủ rất an tĩnh.

Cây cối ngoài cửa sổ nhẹ nhàng lay động phát ra tiếng xào xạc.

“Mùa xuân đã đến, băng tuyết bắt đầu tan, nhiệt độ dần dần ấm trở lại. Bướm bướm tìm được người thương, con nhện lọt vào bên trong lưới tình, chim con yêu đương, ong mật kết hôn! Thân yêu à, chúng ta còn đợi gì nữa đây?”

Y Minh vẫn nhắm mắt nhìn chung quanh, phía trước hình như có một con đường ngập ánh sáng, dần dần hiện ra giữa không gian tối tăm đang quẩn quanh mình. Y Minh nhìn cái nơi sáng ngời kia, đó là đường ra của mình à!

Chậm rãi mở mắt, trong nắng sớm như hòa, Y Minh nhìn cái người mình thích, cái người mình yêu, trong con mắt của người nọ còn có cả khuôn mặt nhỏ nhỏ của mình, “Anh à, em yêu anh!” Cố gắng nói ra những lời này, Y Minh nhìn anh, khoe miệng cong cong.

Thân yêu à, mặt trời vừa chớm, chúng ta còn muốn đợi gì nữa đây...

:::Hoàn Chính Văn:::

36. Chương 36: Pn1 – Phiên Ngoại Rau Trộn –

Lục Y Minh gần đây có chút phiền muộn, dù phiền muộn nhưng lại chẳng thể nói ra.

Bởi vì, Lý Vân Ca bắt đầu cho cậu ăn “rau trộn” rồi.

Sau khi tỉnh lại ở bệnh viện buổi sáng hôm đó, Y Minh khoe miệng cong cong nhìn chằm chằm Lý Vân Ca, rất chi là cố gắng nói ra nỗi lòng của mình, “Anh à, em yêu anh!” Cậu đã thấy được rõ ràng trong đôi mắt đen như mực của anh tựa hồ lóe lên càng nhiều tia sáng, trở nên tươi sáng và sâu thẳm. Vẻ mặt như vậy, cực kỳ giống với bộ dáng cúi đầu ngưng mắt nhìn mình khi anh hấp dẫn mình ngày đó. Trong lòng Y Minh nhảy loạn từng hồi, anh như thể nếu mà có thêm động tác mời gọi khác người nào đó....., mình có thể nhận được ở đây sao?

Nhưng cậu thật không ngờ rằng hành động kế tiếp của Lý Vân Ca chính là, anh chẳng nói gì cả, ngay cả cơ thể cũng chẳng thêm động đậy, cứ ôm chặt lấy cậu như trước rồi nhắm mắt ngủ.

Như

Y Minh cho rằng anh nổi lên tính xấu muốn dạy dỗ mình, đợi nửa ngày sau, chỉ thấy hô hấp của người bên cạnh mình ngày càng bình lặng kéo dài. Thoảng chuyển thân thể mình, Y Minh giương mắt nhìn anh, lại phát giác là anh ngủ mất rồi. Đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt anh, vẻ mặt thả lỏng nhưng lại lộ ra vẻ mệt mỏi và tiêu tụy. Y Minh không biết anh đã trông mình bao lâu, cũng chẳng biết Lý Vân Ca đã trải qua những gì trong khoảng thời gian đó, nhưng khi nhìn thấy bộ dáng lẳng lặng ngủ say của anh, trong lòng Y Minh cứ quặn đau từng hồi.

Lý Vân Ca nằm cạnh cậu ngủ thật lâu, buổi chiều mới tỉnh lại. Sau khi tỉnh lại, cũng chẳng nói gì với Y Minh, chỉ đứng dậy đi rửa mặt. Chờ sau khi anh rửa mặt xong rồi đi ra, Y Minh nhìn mặt anh, ngẩn người trong phút chốc.

Lý Vân Ca nhìn em ấy dùng vẻ mặt kinh ngạc nhìn mình, tựa vào tường, cười nói, “Thiếu đông gia không biết trường công tôi sao?”

Y Minh lúc đó xấu hổ một hồi, mặt mày đỏ lựng, xấu hổ, áy náy hay tưởng niệm? Chính cậu cũng không rõ, chỉ là đỏ mặt không tự chủ nổi.

Lý Vân Ca nhìn thấy vẻ mặt khi em ấy cúi đầu, nhịn không được vụng trộm nở nụ cười. Bất quá, trong đáy lòng anh vẫn canh cánh một ý niệm muốn dạy dỗ thẳng thắn nhóc lớn gan liều lĩnh này một phen.

Đừng quên, Lý Vân Ca tuy rằng nhìn qua thì vẫn luôn rất quân tử, nhưng anh cũng không ngại thỉnh thoảng tiểu nhân một chút. Về phần, thế nào mới tương xứng với cái danh tiểu nhân, đương nhiên chính là quá trình Y Minh vô tình bị “rau trộn” rồi.

Lý Vân Ca dẫn người trở về, dù sao Thái sơn nhạc mẫu cũng đã ân chuẩn từ đời rồi.

Bất quá, tuy rằng dẫn người trở về, nhưng Lý Vân Ca lại chẳng nói năng gì cả, còn dẫn Y Minh tới phòng khác ban đầu chứ. Đạo hạnh của Y Minh đương nhiên chưa thâm hậu đến độ nói với Lý Vân Ca rằng, tụi mình ngủ chung đi. Vì vậy, Y Minh cảm thấy dù rằng ngày nào cậu cũng có thể nhìn thấy Lý Vân Ca, nhưng do còn nhiều lời chưa nói rõ nên hai người cứ cách nhau một khoảng rất xa a.

Nhưng mà đại ca thì vẫn là đại ca ah, anh vẫn sẽ cười đến ôn nhu, vẫn sẽ không ngừng đùa giỡn mình, vẫn sẽ ôm mình vào trong ***g ngực, vẫn sẽ cùng mình xem đủ loại phim nhựa, từ con Tom và Jerry đến Band of Brothers, từ Chúa tể của những chiếc nhẫn, đến Harry Potter, rồi đến cả Khoa học kỹ thuật ánh sáng, thậm chí và phát hiện thêm những quốc gia địa lý mới. Y Minh hỏi anh thích xem cái gì a, Lý Vân Ca những lúc đó đều hạ xuống một nụ hôn, nói rằng, đều thích cả.

Chỉ là, mỗi khi đến lúc mười rưỡi tối, Lý Vân Ca sẽ đứng giờ đứng lên rửa mặt, 11 giờ giờ sẽ chạy vào phòng, nói rằng ngủ sớm tốt cơ thể. Y Minh cũng đồng ý, chỉ là sau khi cứ ngủ sớm vì muốn tốt cho cơ thể như thế, cậu lại bắt đầu tưởng niệm, hoặc là nói một cách chính xác thì là, giống như bắt đầu nghĩ đến cơ thể Lý Vân Ca. Bởi vì, tình huống tình nhân trong mộng cũng đã trình diễn rồi, mà ở trong mộng, cảm giác cơ thể rõ ràng đến vậy, chân thật đến vậy. Rõ ràng và chân thật đến độ khi cậu tỉnh lại, lòng vẫn còn bối rối vô cùng, cơ thể thì lại cảm thấy vô lực và yếu đuối hết như sau khi cao trào. Nhưng cảnh tình nhân trong mộng dù cho có rõ ràng và chân thật thế nào, cuối cùng cũng chẳng phải sự thật, Y Minh cảm thấy sau cái lần mộng xuân ấy, dự vọng của cậu ngược lại tăng hơn lúc trước rất nhiều lần.

Lý Vân Ca mặc dù sẽ hôn cậu, nhưng đều là hôn trán, mặc dù sẽ ôm cậu, nhưng lại mặc cho mình dán lên người anh, còn anh thì lại chẳng nhúc nhích gì cả. Mặc dù sẽ đùa bỡn cậu, nhưng lại dùng cái ngôn ngữ khiêu khích như thể thêm dầu vào lửa thôi chứ cũng chẳng làm gì hơn.

Y Minh không phải không hoài nghi tới chuyện, đại ca thật ra cũng có ham muốn a, nhưng cậu phải làm gì, làm cái chuyện làm năm đánh một xấu xa sao? Nhưng mà, xong rồi xong rồi, mới tưởng tượng thôi mà.....cậu đã cảm thấy yết hầu khô rát, đôi má nóng bừng rồi.

Lý Vân Ca thấy Y Minh càng ngày càng mặt mày hồng nhuận phơi phới khỏe mạnh, nói thật cũng không phải là không phát hiện một ngọn lửa nhỏ lập lòe khi có khi không trong mắt cậu. Nhưng nhìn ngọn lửa nhỏ được châm lên để thiêu đốt anh trong đáy mắt cậu, Lý Vân Ca cũng chẳng thèm màng đến!

Chỉ là do anh muốn em ấy biết rõ, có rất nhiều suy nghĩ trong đáy lòng em ấy nhất định phải tự em ấy nói ra, không thể cái gì buồn bực cũng giấu cả trong lòng như thế nữa, sau đó nói ra một ít chuyện râu ria.

Lừa gạt thì chẳng có thiện ý gì hết, hướng chi, cái gọi là lừa gạt có thiện ý thật ra lại càng khiến người ta tổn thương hơn.

Bất quá, cái này cũng chỉ là một cái cớ đường hoàng, tuy rằng đây cũng là lí do thật sự. Lý do càng thật sự hơn đó là, Lý Vân Ca có một tư tâm nho nhỏ chẳng sáng sủa là bao, đó là anh kỳ thật cũng muốn biết, Y Minh lúc này có thật sự nảy sinh dự vọng với anh hay không, sẽ muốn anh bởi vì yêu anh hay không.....

Lý Vân Ca dựa vào đầu giường, trong ánh đèn để bàn ấm áp, cầm một quyển sách từ từ xem.

Cộc cộc cộc, tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên. Lý Vân Ca mỉm cười, không ngẩng đầu lên, “Cửa không khóa.”

Lặng im không một tiếng động một lát, cửa mở bật ra, Y Minh mặc đồ ngủ bước vào, “Anh à, em ngủ một mình không ngon.”

Lý Vân Ca nghe thấy câu nói kia của Y Minh, tiểu tâm can phì phì phò phò phò phò nhảy loạn vài cái. Rồi sau đó mới bắt đầu cảm thán ẩn ý trong tiếng Hoa thú vị ghê, gió chợt nổi lên, thổi gợn một hồ nước xuân.

Đúng thật, gió chợt nổi lên, thổi gợn một hồ nước xuân. Chỉ là không biết đó là gió qua đường hay là gió bên gối.

Buông sách xuống, Lý Vân Ca liếc nhìn Y Minh đang dùng ánh mắt tròn xoe nhìn ngó bên trong, mái tóc mềm mại bởi cái đầu của cậu hơi cúi xuống mà rũ xuống về lên mặt cậu thành một khoảng tối. Cậu mặc áo ngủ màu trắng, quần ngủ màu xám, trên đôi môi xinh đẹp màu đỏ tươi mím thành một đường thẳng, vẽ ra vẻ lạnh nhạt, nhưng lại càng thêm hấp dẫn.

Y Minh nói xong câu đó, trong lòng cũng không ngừng khẩn trương. Lời nói ấy nói ra lúc này, không phải là có rất nhiều ý vị để người ta suy đoán sâu xa sao. Nhưng, đợi một hồi lâu, đại ca vẫn chẳng hề lên tiếng, Y Minh lại càng khẩn trương, bộ dáng đại ca như thế là....

Ngẩng đầu lên nhìn, gặp ngay ánh mắt Lý Vân Ca đang nhìn cậu. Y Minh có chút muốn chạy trốn rồi.

“Lại đây.” Lý Vân Ca vỗ vỗ khoảng trống cạnh mình, dịu dàng dỗ cậu. Cơ thể Lục Y Minh có chút dịch dịch về phía cửa, Lý Vân Ca thấy thế mà buồn cười, lúc này mà còn muốn chạy trốn, không phải là quá muộn rồi sao.

Y Minh hít vào một hơi, nghe được tiếng hai dòng suy nghĩ trong đầu mình đánh nhau loạn xạ, một tên mang khuôn mặt Lục Y Minh nhưng vẻ mặt lại rất chi là khốn nạn, răng nanh dài dài, tai cũng dài dài nói, đi thôi đi thôi, không phải đã sớm muốn anh ấy rồi sao. Một tên khác lưng công cái cánh trắng nõn, đôi mắt sáng ngời hàm răng trắng tinh, vẻ mặt hồn nhiên nói rằng, đừng đi đừng đi, cậu mà đi là có thể chết không có chỗ chôn đó.

Kết quả thì sao, kết quả đương nhiên là Lý Vân Ca lại một lần nữa bắt được điểm mấu chốt, logic chủ đạo rồi, Y Minh đáng cười dịu dàng của anh, ánh mắt thâm tình của anh, hệt như bị trúng độc bò lên giường, nằm cạnh Lý Vân Ca. Lúc dán lấy cơ thể anh, Y Minh cảm thấy nhưng cảm giác không đúng mấy ngày hôm nay của cơ thể bay đi sạch bách, cậu thậm chí còn định thỏa mãn thở dài ra một tiếng.

Lý Vân Ca nhìn Y Minh nằm cạnh mình, chính anh vốn là đang chờ gió thổi bên gối đến, không thể không thừa nhận, sức hấp dẫn của mình xem ra cũng đáng giá đó chứ.

Y Minh từ từ nhắm hai mắt lại, cảm thấy thì ra cùng chung chăn gối lại là một chuyện thư thái đến thế, khó trách ai ai cũng hy vọng tìm được một người có thể cùng mình yêu đương.

Cho dù, chỉ có nhiệt độ cơ thể dán sát vào nhau, thì ra cũng có thể hạnh phúc đến thế.

Cậu nhớ tới trước kia có từng xem qua một câu nói, con người thật ra đều sợ cô đơn, vì vậy sau này mới đi tìm người yêu, sẽ cầm đồ đạc của mình đến cho đối phương cùng sử dụng.. Ngay từ đầu, con người đã có khả năng chia sẻ tâm tình, sau đó là khả năng chia sẻ thức ăn, chia sẻ tâm tình, và cuối cùng là chia sẻ cơ thể lẫn nhau. Chia sẻ cơ thể lẫn nhau ah, cậu nghĩ, bây giờ đại ca có nguyện ý chia sẻ cơ thể với cậu chứ nhỉ? Nhưng, tại sao mà đại ca lại chẳng hề động tâm?

Lý Vân Ca thấy Y Minh yên tĩnh, coi như được rồi đây, còn đợi mình chủ động ah! Dù sao, dục vọng của con người rất lớn, tội gì mà phải diệt nó,

“Y Minh....” Thấp giọng gọi em ấy, Lý Vân Ca động người trượt người xuống, tai trái khỏi động, nghiêng người nhìn thẳng bé đã từng nói “Em yêu anh” với mình này, càng xem càng thấy không đủ. Cả ngày xem cũng không chán, có một người tốt như thế ở bên cạnh..., đương nhiên là không chán. Nâng tay phải lên, xoa xoa mặt cậu, đặt hai gò má mềm mại vào trong hai lòng bàn tay mình, cảm giác sao mà tốt quá. Thật muốn hảo hảo nâng cậu trong lòng bàn tay, từng giây từng phút đều không rời.

Bất quá, hay là ép em ấy học nói suy nghĩ của em ấy cho mình nghe trước đã. Tư tâm không được thỏa mãn, cái lý do đường hoàng kia cũng không thể bỏ qua a!

Y Minh mở mắt ra, nhìn giữa hai hàng lông mày anh ấy đều ngập tràn vẻ dịu dàng, nhẹ nhàng mở miệng đáp ừ một tiếng.

“Y Minh có lời muốn nói với anh sao?” Tay Lý Vân Ca trượt xuống, chậm rãi vuốt ve vành tay mềm mềm của cậu.

Y Minh nghe xong lời anh, mặt đỏ bừng lên, trong lòng âm thầm đấu tranh, có thể nói thẳng là mình yêu anh sao? Ah, lời này không ý tứ quá!

“Thiếu đông gia, đêm hôm khuya khoắt em chạy tới đây, chắc không phải chỉ để lẩn ra ngủ chứ nhỉ?” Cơ thể Lý Vân Ca lại càng trượt xuống, tay cũng trượt đến cổ người bên cạnh.

“Đại ca, em....” Y Minh giương mắt, nhưng mà nhưng mà, khó nói quá ah.....

“Y Minh, nếu không chúng ta cùng tìm Hồng nương đi?” Lý Vân Ca cười cười nhìn cậu.

Cái gì? Y Minh cảm xúc lộn lộn nhìn Lý Vân Ca.

“Ngày đó Trương Sinh và Oanh Oanh do Thôi lão phu nhân nên không thể hiểu rõ tâm sự lẫn nhau, thế nên mới phải nhờ đến Hồng nương truyền lời giúp...” Lý Vân Ca nhìn Y Minh chậm rãi nói, “Chúng ta không phải cũng nên tìm Hồng nương truyền lời thay em chứ, nhỉ?”

“Đại ca, em....em rất nhớ anh..”

“Nhớ gì của anh?” Lý Vân Ca đắc ý, xem ra sắp dạy được rồi.

“Em không biết, em chỉ là....” Y Minh buông mí mắt xuống, chậm rãi bắt đầu nói cho anh nghe những suy nghĩ từ sâu trong đáy lòng mình, cậu cảm thấy áy náy thế nào, cảm thấy bất an ra sao, cảm thấy hai người xuất hiện khoảng cách thế nào, cảm thấy không có anh ở cạnh, ngủ cũng không nở ngủ. Những suy nghĩ nhỏ nhặt nhất trong đáy lòng, những cảm giác kì lạ nhất, rồi đến cả những khát vọng cơ thể chân thật nhất. Thì ra, chia sẻ cách nghĩ với nhau lại quan trọng đến thế.

“Yêu anh sao?” Lý Vân Ca vươn tay nắm lấy đầu cậu, những lời kia của Y Minh, khiến cho đáy lòng anh ngập tràn cảm giác hạnh phúc và thỏa mãn. Thậm chí, bởi quá mức vui sướng nên anh không còn cách nào để thừa nhận rằng, anh dường như còn muốn rơi cả lệ.

“Yêu!” Y Minh xấu hổ, nhưng vẫn không chút do dự nói ra, bà ngoại không phải đã nói rồi sao, con đường kia rất rõ ràng, hơn nữa chỉ có thể tự mình đi. Thật ra thì không phải chỉ có thể đi một mình, mà là cùng anh, hai người cùng đi.

“Muốn anh sao?” Giọng nói đầy vui sướng trộn lẫn với vài phần dục vọng.

“... Ừm, muốn!” Mắt rử xuống xuống, nói vừa nhẹ vừa rõ ràng, em nguyện ý chia sẻ tất cả với anh ah!

Lý Vân Ca nghe em ấy nhẹ nhàng nói ra chữ muốn kia, sự thỏa mãn và vui sướng nơi đáy lòng cuối cùng cũng vượt khỏi giới hạn, cúi đầu dán môi mình lên môi em ấy, Lý Vân Ca chỉ hy vọng có thể kẻ sát lại với em ấy, không có khoảng cách, không có ngăn cách.

Dùng đôi môi của mình dán sát vào em ấy, Lý Vân Ca không vội vã xâm nhập vào trong miệng em mà chỉ động qua động lại, chỉ là tiếp xúc đơn thuần, nhưng lại có thể khiến cho người ta mẫn cảm hơn nhiều so với lúc hôn sâu. Tay trái thăm dò nắm lấy phần gáy em, nâng đầu em ấy lên, tay phải thăm dò theo lớp quần áo, dùng tay từng chút từng chút miêu tả đường cong cơ thể em.

Hạ xuống cái bụng mềm mại, rồi từ từ đi lên, đồng thời chậm chậm vén quần áo em ấy lên, dưới ánh đèn nhu hòa, phần da thịt trắng muốt hiện ra hết như đang tỏa sáng.

Lý Vân Ca dời môi mình về, cơ thể hơi hơi rướn lên, nhìn Y Minh thuận theo đó mà rúc đầu vào trong ***g ngực mình. Thật là xinh đẹp quá, cúi người xuống, rải những cái hôn nhỏ vui lên cơ thể cậu. Không câu nệ là chỗ nào, chỗ nào anh cũng thấy ưa thích như nhau.

“Anh à, đèn...” Y Minh nhẹ nhàng lên tiếng, cậu thật sự không có thói quan như thế, mọi hoạt động và phản ứng đều rơi vào mắt Lý Vân Ca. Trong bóng tối, sẽ không phải câu thúc nhiều như thế ah!

Lý Vân Ca ngẩng đầu nhìn cậu, khuôn mặt có chút hồng hồng, cái mắt có chút ướt át, đúng thật là một bức vẽ quá mức mê người, “Anh muốn nhìn em cho thật kĩ.” Nói nhỏ, nhẹ nhàng hôn môi cậu, dù dễ cái lưỡi cậu ta, nhẹ nhàng mút vào từng chút từng chút, khiến cho sự câu thúc và khấn trương của cậu chậm rãi bị dục vọng hòa tan.

Hai người yêu nhau, có thể toàn tâm giao phó cho nhau như vậy, toàn tâm tiếp nhận, và còn cả yêu cầu càng nhiều hơn nữa.

Lý Vân Ca chậm rãi làm sâu sắc hơn nụ hôn của hai người, cơ thể dưới tay ngày càng nóng lên, ngày càng mềm đi, đầu lưỡi gần bó trao đổi nước bọt, thật đúng là hòa tan em và cũng hòa tan cả anh ah!

Y Minh không biết từ khi nào đã bị anh dẫn dắt nảy lên dục vọng, tay cũng trào lên cổ anh như vội vàng muốn có được anh. Tay anh tiến vào theo vạt áo, đầu ngón tay di động trên dưới, tùy ý trượt qua trượt lại trên người cậu. Không mục đích, cũng chẳng cần mục đích. Chỉ cần có thể chạm vào cậu ấy như vậy thôi.

“Bảo bối, cởi giúp anh nào!” Lý Vân Ca dời môi mình ra, nhẹ nhàng nói ra yêu cầu của mình. Anh cần em ấy ôm anh một cách không có bất kỳ ngăn cản nào, không có bất kỳ trở ngại nào.

Y Minh nghe lời cởi từng cái từng cái cúc áo trên người anh ra, quăng đi, rồi tiếp tục cởi đám quần áo đáng ghét trên người mình ra rồi trực tiếp ném đi, khiến cho cơ thể mình trực tiếp có thể dán vào anh. Lúc da thịt thân cận, cậu nhận không được khe ừ một tiếng, chỉ là bởi cơ thể cậu lúc ấy đã cảm nhận được một loại cảm giác khoan khoái mà đã lâu cậu không trải qua.

Cảm nhận của cơ thể vĩnh viễn đều chân thật và trực tiếp như thế, cái người thân cận da thịt với bạn có phải là người bạn yêu hay không, thật ra cũng chẳng cần phải tự hỏi, đó là một sự thật không thể che giấu, bạn ưa thích mùi hương của người kia, ưa thích thân thể người kia, mong muốn có thể có được liên kết càng sâu sắc càng mạnh mẽ với người kia hơn.

Không chỉ là dục vọng, mà còn là cảm xúc chân thật nhất nơi sâu thẳm đáy lòng, cũng chỉ có thể là do tình mới có thể sinh ra cái khát vọng không muốn rời xa cháy bỏng đến thế, cho cậu biết rằng, lúc này đây, cậu phải nghe theo ý chí của cơ thể mình.

Lý Vân Ca ôm lấy cậu, hai cơ thể dán sát vào nhau, lúc này cậu đã tin tưởng cái thuyết pháp kia rồi. Mỗi người ai cũng là một nửa không hoàn chỉnh, trưởng thành chính là quá trình tìm kiếm một nửa kia phù hợp với mình. Mà cái người ở bên cạnh mình lúc này, đúng là một nửa phù hợp nhất với mình, sao mà may mắn quá. Nhẹ nhàng cựa quậy, ma sát cơ thể của nhau, khiến cho dục vọng dưới bụng ngày càng cháy bùng lên, cũng khiến cho dục vọng cơ thể đối phương ngày càng mãnh liệt.

Bên tai là tiếng than nhẹ động tình của Y Minh, bên môi là cơ thể có chút nóng lên của em ấy, dưới khuôn mặt là dục vọng đã tích lũy một hồi lâu của hai người. Tay dán sát vào đường eo của em, chậm rãi trượt xuống, tìm kiếm cái nơi có thể dung nạp dục vọng của mình.

Đầu ngón tay vừa mới chạm vào, cơ thể Y Minh đã không tự chủ co rút lại một chút. Chậm rãi xoa nắn bụng dưới em ấy, khiến cho em ấy buông lỏng, làm quen với cảm giác ấy. Tay trái nhẹ nhàng vươn lên đầu giường tìm kiếm đồ vật cần thiết, chậm rãi rả rỉ những cái hôn lên cơ thể của em, ngáp chặt cái đầu nhũ xinh xắn, dùng đầu lưỡi liếm vòng quanh, dùng hàm răng ma sát nhẹ nhàng, thỉnh thoảng hút cái tiểu đồng tây kia vào miệng mình.

Cơ thể trước mắt bởi vì dục vọng bị tích lũy nên hiện ra sắc đỏ nhẹ nhàng, ngực phập phồng ngày càng mãnh liệt. Tiếp tục trượt xuống trên cơ thể em, môi lưỡi ngậm chặt cái dục vọng cực nóng run rẩy của em, đầu ngón tay mang theo chất lỏng làm trơn nhẹ nhàng tham nhập, cẩn thận và chậm rãi làm cho cơ thể em thích ứng với mình.

Y Minh vốn khép hờ hai mắt, bởi động tác này của anh nên thoáng mở ra một chút, lại thấy anh dùng miệng lưỡi ngậm lấy dục vọng của mình, trong giây lát đã cảm thấy cơ thể mình nóng đến độ không thể chịu nổi, đang muốn mở miệng kêu anh dừng, nhưng chẳng biết là do ngón tay anh đụng vào nơi nào, khiến cho kích thích vọt từ thân dưới lên trên, trong miệng không khỏi vang lên một hồi rên rỉ cực kỳ uyển chuyển.

Lý Vân Ca nhỏ dục vọng của em ấy ra, tiếp tục động tác của ngón tay, cơ thể dờn lên, hôn cái cổ em ấy rồi tiến đến hôn hôn sau tai em, “Bảo bối, thoải mái sao?”

“Ừm... Thoải mái!” Y Minh chỉ cảm thấy dưới động tác của anh, cơ thể mình như thể sắp mềm nhũn ra hết như một vũng nước, ngón tay của anh đang không ngừng khơi mào từng trận rung động khiến cho cơ thể cậu nóng lên, như nhũn ra, và đầy hỗn loạn.

Lý Vân Ca ngẩng đầu nhìn Y Minh dưới ánh đèn, khóe mắt mềm mại, đuôi lông mày ửng hồng, đôi môi càng giống như một đóa hoa hồng kiều diễm hơn xưa, “Muốn anh sao!” Rút ngón tay ra, cơ thể rời đến giữa hai chân em ấy, chống cơ thể em ấy lên nhưng lại không hề nóng lòng tiến vào.

“Vân Ca ca... U-a..aaa ” Cậu nhẹ nhàng động đẩy cơ thể, cậu muốn anh, muốn hóa thành một thể với anh, khiến cho cơ thể hai người hòa tan vào nhau, sau đó lại một lần nữa miêu tả lẫn nhau.

Bắt được môi của em, bắt được hô hấp của em, chậm rãi chống đỡ cơ thể nhập vào cơ thể em, dùng đập âm áp dần dần mở ra, bao lấy mình, hai người quấn chặt lẫn nhau.

Toàn tâm cảm thụ em, toàn tâm cho em, toàn tâm tiếp nhận em, cũng toàn tâm dung hợp với nhau. Theo động tác càng ngày càng nhanh của mình, phóng thích mình và dụ dỗ em ấy cũng phóng thích cùng. Thứ anh cảm nhận được không chỉ sự thỏa mãn dục vọng và sự vui sướng khéo léo, mà còn cả tình yêu và niềm hạnh phúc càng ngày càng mãnh liệt....

“Anh yêu em, bảo bối!”

“Em cũng yêu anh...”

∴Toàn Văn Hoàn∴

Phùng Điệp – 11/04/2014 – 05/01/2015

Dưới ánh mặt trời – Hoàn

ôm kiểu koala

hoa Tử Kinh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duoi-anh-mat-troi>